

Drugo

Berilo in slovnica

za

ljudske šole.

Četrto izdanje.

(Tiskano brez premene po tretjem izdanji.)

Veljá vezano s platnenim hrbtom 35 kr.

Na Dunaji.

V c. k. založbi šolskih knjig.

1881.

41568

Šolske bukve, v ces. kr. zalogi šolskih bukev na svetlo dane, ne smejo draže prodajati se, nego je na prvem listu postavljeno.

41568

I.

Povesti, pesmi in pregovori.

1. Molitev.

Oče! z nami bodi,
Kaži pravi pot,
Ki do sreče vodi;
Ti nam daj kreposti,
Da, kar sklene um,
V djanji naš pogum
Skaže brez slabosti!

S. Jenko.

2. Troji prijatelji.

Nekedo je imel tri prijatelje; dva je srčno ljubil, za tretjega pa je malo maral. Necega dne dobí povelje, naj pride pred sodníka, ker je bil hudo, pa po krivem zatožen. „Kateri izmed vas,“ reče prijateljem, „pojde z menoj za pričo?“ Prvi prijatelj se brž izgovarja, da ne utegne. Drugi ga spremlja do vrat; tam pa se vrne, ker se sodníka zbojí. Tretji prijatelj, na katerega se je najmanje zanašal, šel je ž njim ter izpričal, da je zatoženec nedolžen.

Troje prijatelje ima človek na tem svetu. Kako se obnašajo na smrtno uro, kadar sodnik na sodbo kliče! Denar, njegov najboljši prijatelj, prvi ga zapusti in ne gre ž njim še do mrtvaške jame ne. Znanci in žlahta spremijo človeka do groba ter se vrnejo domov. Tretji prijatelj so dobra dela; ona gredo s človekom do sodnega stola. Tu ga zagovarjajo in mu izprosijo usmiljenje.

3. Zjutraj.

Solnce mílo
Prisvetílo
Lépo nam je čez goró.
In zapeli
So veseli
Ptički svojo pesmicó.

Kak' cvetlíce
In rosíce
Že po travi se bliščé!
Cvetje klije,
Žlahtno díje,
B'čelice po njem šumé.

Vse raduje,
Oživljuje
Zjutraj se in omladí.
Tudi moje
Srce poje,
Stvarnika naj počastí!

4. Drago kamenje.

Bogat človek v jutrovej deželi je nosil obleko, v katero je bilo všito mnogo dragega kamenja.

Sreča ga ubožno oblečen človek, postojí in si ogleda bogatina od nog do glave; potém se mu prikloni do tal ter se mu zahvali za drago kamenje.

„Priatelj,“ reče mu prevzetnež, „čemu se mi zahvaljuješ?“ Ubožec pravi: „Dali ste mi priložnost, da sem pogledal drage kamene; družega užitka pa tudi vi nimate od njih. Zastran vaših kamenov med nama ni družega razločka, nego ta, da jih morate vi nositi, a jaz sem tega bremena prost.“

5. Zlate resnice.

Mladine najlepša lepota je ta:

Nedolžnost, ponižnost pa žlahtnost srcá.

Kakor se mlado drevesce nagne, tako bo rastlo staro drevó.

Česar se človek v mladosti učí,

To ga pogosto na starost redí.

Glava lenuhova vsak dan bolj trda postaja.

Zdravo teló, najboljšé blagó;

Skazí se lahkó, popravi težkó.

Pridne otroke, veselo srcé

Ima Bog rad in tudi ljudjé.

6. V slogi je moč.

Neki oče je imel sedem sinov, ki so se večkrat med seboj prepirali ter vsled tega tudi svoja dela zanemarjali. Nekateri hudobneži so ta prepír v svojo korist obračali, da bi sinove po očetovej smrti ob premoženje pripravili.

Zategadelj pokliče neeega dne starček vseh sedem sinov k sebi, pokaže jim sedem trdo zvezanih palic ter jim reče: „Sto srebrnjakov dam taistemu izmed vas, ki prelomi ta snopič palic.“

Sinovi drugi za drugim napenjajo svoje moči ter poskušajo prelomiti trdo povezane palice; pa zastonj je bil ves njihov trud! Vsak reče: „Ljubi oče! to ni nikakor mogoče.“

„Pa vendar ni nič lažjega, nego li to,“ odgovori oče. Razveže snopič ter prelomi vsako palico posebe brez najmanjšega truda. „Se vé,“ rečejo sinovi, „tako je pač lahko, — tako bi jih prelomil tudi vsak otrok.“

Na to dé oče: „Glejte, ravno tako, kakor s temi palicami tukaj, je tudi z vami, ljubi moji sinovi! Dokler boste složni med seboj, boste lahko izhajali; nobeden vas ne premaga. Ako pa boste nesložni, zgodi se vam, kakor tem palicam.“

Sloga jači, nesloga tlači.

Po K. Šmidu.

7. Zadovoljni pastirček.

Mladi Božidar je svoje ovce pasel v lepej dolini med zelenimi hribi; veselo si je žvižgal in prepeval. Bilo je prav lepo pomladnje jutro. Kralj

tiste dežele pride po lovsko opravljen ravno v ta kraj lovit in streljat zverine. Kralj pokliče veselega dečka k sebi, rekoč: „Kaj si tako dobre volje, ljubček moj?“ Pastirček ne pozná kralja in mu odgovori: „Zakaj bi ne bil vesel in dobre volje? saj se še našemu svetlemu kralju ne godí bolje, kot meni!“ — „Kako bi to bilo? Povej mi vsaj, kaj pa imaš tako dobrega?“ vpraša ga kralj.

Deček začne pripovedovati, rekoč: „Solnce rumeno na nebu meni ravno tako ljubeznjivo sije, kakor našemu kralju. Doline in hribje meni ravno tako lepo zelené in cvetejo, kakor našemu kralju. Svojih zdravih rok ne bi dal za tisoč zlatov, ne svojih očí za vse kraljeve gradóve. Vrh tega imam vsega dovolj, kar koli želim, in še več, kot potrebujem. Vsak dan se najém do síttega, imam toliko oblačila, da se vsako nedeljo lahko praznje oblečem. Tudi zaslužim toliko denarjev, kolikor mi jih je treba. Zdaj pa recite, ali ima kralj več, kot jaz?“

Prijazno se mu kralj nasmeje in pravi: „Prav govoriš, blagi deček! Le bodi vedno tako veselega srea! Gotova resnica je: Zadovoljnost je polovica srečnega življenja.“

8. Prva skrb.

V necem kraji sta bila dva kmeta. Imela sta mnogo otrok. Jurij je bil bogat in ni hotel svojih otrok v šolo pošiljati. Rekel je, da lahko brez šole živé. Radi so otroci doma ostali, pa tudi niso nič znali.

Marko je bil siromak; za otroke pa je skrbel. Pridno jih pošilja v šolo. Kaplje vina si ne kupi ter po letu hodi bos, da po zimi otroke za šolo obuže.

„Ljubi otroci,“ dejal je Marko večkrat, „blaga vam nimam dati; premoženja za menoj ne boste imeli; le skrbno se učite in pridni bodite, Bog vas že preskrbi. Če boste pametni, boste tudi srečni.“ Tako je tudi bilo.

Tatje so Jurija okradli in so mu ves denar vzeli. Dve leti potem je Jurij pogorel in od žalosti umrl. Jurjevi otroci so ostali sirote. Imeli so gole roke in prazno glavo.

Ko je Marko umrl, imeli so vsi Markovi svoj kos kruha. Bogomil je bil kolar, Ivan kovač, Gregor dober kmet; Anica je bila pridna dekla, Neža pa švelja. Vsem se je dobro godilo; dostikrat so Jurijevim kruha dajali.

A. M. Slomšek

9. Mladini.

Glej, bučele trudoljubne
Méd nabirajo po evétji,
Glej jih, kak' skrbé za zimo
Vselej v gorkem že poletji!

Úči se od njih, mladina:
Skrbno delaj že v mladósti,
Da imela srečne dneve
V poznej bodeš kdaj starosti!

F. Cimperman.

10. Bog pomaga.

Prebivalci v goratih krajih po zimi mnogo več trpé, kakor prebivalci na ravnem. Visoko pod Lubeljem je stala na samem mala hiša, ki je bila naslonjena na skalnato steno. Neko hudo zimo jo sneg popolnoma zakrije in zamete. Uboga družina je bila tako rekoč zakopana. Mala zaloga bornega živeža ji je kmalu pošlá; smrt za lakoto bila je pred pragom. Gospodar naredí skozi streho luknjo ter žalostno gleda, od kod bi dobil pomoči; toda sneg je bil tako debel, da nihče k njemu, in on k nikomur ne more. Vpije sicer na ves glas, pa zastonj. Žena in otroci so že na pol za lakoto umirali. Bilo je že peti dan, odkar so pojedli zadnji grízljej. Na enkrat se začuje pod streho ropot. Ko gre gospodar gledat, kaj bi bilo, vidi divjo kozo, ki je čez skalo skozi luknjo v strehi na strop padla in se ubila. S kozjim mesom se je uboga družina živila tako dolgo, da je nastalo južno vreme in rešilo jo iz strašnega zapôra.

11. Goreča voda.

Bil je deček, ki je kradel kakor sraka, kar mu je bilo všeč, in kar je mogel vtakniti k sebi, da-si je dobro vedel, da je greh. Enkrat pride do apnenice in izmakne celó nekaj kosov živega apna. Ker je imel že vse žepe sè sadjem natlačene, skril ga je spredaj pod telovnik za srajco. Kmalu potem sreča necega tovariša, ki je jezdil dva konja na vodo. Kakor bi trenil, dvigne se tatič na zadnjega

konja, in šli so v skok proti vodi, katera je tekla skozi vas. Konji gredó naravnost v vodo. Tatič pa zdrkne in pade v vodo. Ker zna plavati, plava nekoliko dalje, pa naglo začne kričati na vse grlo: „Pomagajte! pomagajte! gorím! gorím!“ Ljudjé mislijo, da se nepridni deček le norčuje, ker vedó, da ne more goreti v vodi. — Komaj se privleče h kraju, pade ves upehan na tla in leží na pol mrtev. Njegov tovariš in drugi ljudjé prihité tja in vidijo, da ima nesrečni tatič vso obleko in tudi kožo na prsih že sežgano in razjedeno od apna. Mnogo je moral pretrpeti, predno je zopet ozdravel. Ljudjé pa so mu rekli: „Ne dotikaj se tega, kar ni tvoje! Tuje peče, — vsaj na vesti, če ne drugjé!“

12. Varičnost.

Iz necega malega mesta je poslalo oblastvo nekaj meščanov v bližnje vasi, da bi tudi tam kaj nabrali za ubožne mestne pogorelce. Med potjo pridejo ti mestni možjé na dvorišče necega premožnega kmeta. Dobé ga pred hlevom in slišijo, kako trdo krega svojega hlapca, ker je bil po noči konjske vrvi na dežji popustil in jih ni bil spravil pod streho. „Ta gospodar je skop!“ pravijo si popotniki, „tukaj ne bomo dobili kaj prida.“ „Poskusimo,“ pravijo drugi in gredó bližje.

Kmet prav prijazno sprejme te tujce; ko stopijo ž njim v hišo, naznanijo mu svojo ponižno prošnjo. Zeló se začudijo, ko jim prav radovoljno podeli lep dar v denarjih in še zraven obljubi, da pripelje

tudi drv in živeža ubožnim pogorelcem v mesto. Meščani ne morejo drugače, kakor da mu odkrijejo in povedó svoje misli, da jih je njegova radodarnost zelo ganila, in da se čudijo, posebno zató, ker so ga ravno kar slišali kregati hlapca zaradi take malovredne reči. „Ljubi moji prijatelji!“ odgovorí jim kmet, „prav zaradi tega, ker svoje reči vselej lepo varujem in ker vidim tudi male neskrbnosti, sem toliko zmožen in srečen, da morem kaj pomagati svojim ubožnim sosedom.“

Zrno do zrna pogača, kamen do kamena palača.

13. Cena.

Vse, kar pláva, vse, kar lázi,
Vse, kar léta, péš hití,
Zbêre se v presojevanje,
Pred-se klíče može trí.

Meč najprvi se oglási:
„Jaz sem gospodár svetá;
Kámor prídem, pot ugládim;
Vse od mene trepetá.“

Govorí p e r ó modróstno:
„Tmôte ne trpím nikdár;
Um človeški razsvetljújem;
Uk in znánje sta moj dar.“

Zadnji reče plúg med njimi:
„Miren čujem pod zemljój,
Vendar svét sem preobrázil;
Mir in sréča je z menój!“

Vse, kar pláva, vse, kar lázi,
 Vse, kar leta, péš hití,
 Zdaj okróg se plúga zbêre,
 Plúgu vénec pokloní.

M. Vilhar.

14. Lažnjivec.

Matijček je potoval z nekim kupcem v daljne kraje; tukaj se je navadil prav nesramno lagati. Ko pride domóv, vzamejo ga oče sè seboj v bližnje mesto, kjer ni bil še nikoli. Po potu se pogovarjata o mnogih rečéh, kako je to in ono na svetu. Doíde ju neki mesar z velikim psom. Matijček pogleda psa in reče očetu: „Videl sem, že ne vem dobro kje, še desetkrat večjega psa, kakor je ta. Gotovo je bil večji, kakor največji konj.“ — Oče, ki so precej vedeli, da se je sinek debelo zlagal, pravijo na to: „Ta se ti je morebiti zdel malo prevelik; pa vse je mogoče, ker v vsacem kraju se še vidi kaj posebnega in čudnega. Tudi tukaj,“ pravijo oče nalašč, „ne daleč od tod, je čuda poln most, ki je pa takó narejen, da če čézenj gre tak človek, ki se je zlagal tist dan, zlomi se mu gotovo noga na njem. Le naglo hodiva, bova kmalu tam!“ Matijček dobro vé, kaj mu je, in se zeló prestraši. Vedno bolj in bolj zaostaja in vpije za očetom: „Oče, kako sem vam že pravil o tistem psu, da je tako velik, kakor naš konj? To je res malo preveč, pa tako velik je bil vendar, kakor vol.“ Oče pa tiho in vedno hitreje odhajajo. Matijček vpije zopet za očetom: „Ne hodite vendar tako naglo, govórida

še o tistem psu. Pes ni bil ravno tako velik, kakor vol, večji pa je bil, kakor kako tele.“ Prišla sta že do mosta in treba je čézenj iti. Oče hočejo naravnost čézenj; pa Matijček jih prime za rokó, rekoč: „Ljubi oče! Počakajte še malo, predno greva čez most. Tisti pes ni bil nič večji, kot drugi psi.“ Oče ga potem trdo posvaré in pravijo: „Matijček lagati se ne sme.“

15. Sirota Jerica.

Hvaležni otroci svojih starišev tudi po smrti ne pozabijo. Tak zgled daje nam Jerica. Jerica je imela še le devet let, ko jej oče in mati umrjeta. Zapustila sta jo popolnoma samo brez vsega premoženja na svetu. Kar sta si bila prihranila, to so jima pobrala huda leta in bolezen. Namesto imovíne zapustila sta jej obilo zlatih naukov, po katerih naj bi se ravnala, da je ne zapustí Bog, ki je najboljši oče ubogih sirót.

Ker Jerica ni imela sorodnikov, ki bi bili za njo skrbeli, živela je od milostinj dobrih ljudi. V velikih svojih nadlogah vendar ni nikoli dolžila svojih starišev, marveč molila je vsak dan za nje. Na njihov grob je zasadila zalih cvetlic, iz katerih je pozneje spletla dva lepa venca ter ju obesila na leseni križ. Sklenila je potem vselej svoji nežni ročici in prav srčno molila za svoje ranjke stariše.

To njeno lepo djanje je bilo Bogu dopadljivo. Zató je pa tudi Bog ni zapustil. Neka bogata gospá, ki jo je večkrat na skrivnem opazovala,

usmili se je. Mislila si je: To je pač dobra deklica, ki svoje stariše tudi po smrti ljubi, in vredna je, da jo vzamem za hčerko.

Ker nimam nobenega svojih, bode mi ona na moje stare dni gotovo rada postregla. Upam, da mi ne bode nevhvaležna, ker se spominja še celó svojih starišev, ki jej niso prav nič zapustili.

Še tisti dan se posvetuje bogata gospa z ondotnim gospodom župnikom in kmalu potem vzame Jerico za svojo hčerko. Tu se je Jerici prav dobro godílo. Bila je pa zató svojeje dobrotnici iz srca udana; ljubila in spoštovala jo je kakor svojo mater. Mnogo let ste živeli skupaj v najlepšej zastopnosti. Na smrtnej postelji pa je bogata gospa volila vse svoje premoženje Jerici, ki jej je ves čas tako pridno in lepo stregla. Lahko je živela zdaj Jerica brez skrbi, ker je imela toliko, da jej ni bilo treba skrbeti za vsakdanji kruh in obleko.

Kdor stariše ljubi in rad jih imá,
Že tukaj na svetu Bog srečo mu dá.

P. Gros.

16. Mati.

Dete revno, dete malo,
Kdaj mi bodeš poplačálo,
Vse, kar zá-te skrbna mati
Mogla sem in bom prestati?

Sem na rokah te nosíla,
V bolečinah te zdravíla,
Zá-te noč in dan skrbéla,
Zá-te sem in bom živéla.

Postelj kolikrat postlála,
 Zibel tvojo sem zibála,
 Pesem ti zapela sladko,
 Da zaspalo si čez kratko;

Čez-te se potem nagníla,
 Srčno Boga sem prosila:
 Oče, hudega ga brani,
 Meni, sebi ga ohrani!

Dete malo in ubožno,
 Bodi pridno in pobožno,
 S tem skrbí mi boš plačálo,
 Dete revno, dete malo!

S. Jenko.

17. Povračuj hudo z dobrim!

Oče Miklavž so sedeli zvečer pod lipo, ravno ko se je večerja hladila, in okoli njih je bilo troje otrok. Pogosto so oče svoje otroke učili, da večerja človeku takrat najboljše diši, kadar je poprej kaj dobrega storil, in pa, da človek nikoli mehkeje ne spi, kakor kadar ga hvali dobra vest. „Kaj ste danes dobrega storili?“ vprašajo oče otroke. „Jaz sem dala svoj košček kruha ubogej deklici, ki je šla davi lačna mimo nas v šolo,“ pravi Barbka. — Jurče, njen brat, reče: „Jaz sem v šolo gredé videl vrata na sosedov zelnik odprta in svinje v škodi. Hitro sem jih izgnal in vrata zaprl.“ „Kaj pa ti, Štefan?“ vprašajo oče. Štefan molčí, potem pa vendar počasi odgovorí: „Saj ste nas učili, oče,

da se ne smemo hvaliti, ker Bog vé naša dobra dela.“ „Res je tako!“ pravijo oče, „pa meni le povèj; naj slišita tudi bratec in sestra, kaj si lepega storil.“ — Ko sem šel danes iz šole,“ pripoveduje Štefan, „lotil se me je sosedov Tonè in me je tepel. Pripelje se nekodo mimo in nàžene potepuha. Ta skoči naglo čez plot ter si nogo zvine. Nič več ni mogel stopiti na noge in silno je vpil. Vzdignil sem ga in na rami domóv nesel.“

„Glejte, ljubi otroci, to je najboljšè delo, tudi sovražnikom dobro storiti,“ dejali so oče.

18. Drago zéljice.

Dve dekli, Marijana in Urša, ste šli v mesto na trg; vsaka je nesla težek jérbas na glavi. Marijana vso pot godrnjá in zdihuje; Urša pa je vesela in se smeje. Marijana pravi: „Kako se moreš smejati in tako dobre volje biti? Tvoj jérbas je tako težek, kakor moj, in ti nisi močnejša od mene.“

Urša odgovorí: „Priložila sem v jérbas neko skrivno zéljice in komaj čutim, da kaj nesem. Stóri tudi ti tako!“

„Joj!“ pravi Marijana, „to zeljice je gotovo zeló drago! Rada bi si tudi jaz ž njim polajšala svoje breme; povej mi, ljuba moja, kako se li imenuje to zeljice?“ Urša odgovorí: „To drago zeljice, ki zlajšuje vse težave in jih dela prijetne, imenuje se potrpežljivost.“

19. Večerno solnce.

Kak' lépo se solnce ozira,
Zahaja in jemlje slovó!
Že žarek za žarkom umira,
Nas skoraj zapústilo bo.

Za gore visoke se skriva,
Še malo ozira se zdaj;
Kak' v senci dolina počiva,
Že s hladom odeva se gaj.

Vse spravlja se mirno počivat,
Potihnejo trudne stvari;
Počitka potrebnega vživat',
Tud' ótrok pohlevno zaspi!

20. Bodi prijazen in postrežljiv!

V nekej vasi na Laškem sta bila oče in mati, ki sta imela sina po imenu Feliksa. Bil je razumen deček; pa ker je bil zeló ubog, moral je svinje pasti. Stariši so ga lepo učili, kakó naj bo do vseh ljudi lepo prijazen, in da naj rad postreže in pomaga, komur more. Drugi otroci v vasi pa so ga zaničevali, dražili in se nespodobno vedli.

Ko neki dan Feliks pase svojo čredo, pride mimo častitljiv mnih in pastirje nagovori, da bi mu kateri pokazal pot skozi dobrovo. Ali ker je bilo grdo vreme, pravijo surovi otroci drugi za drugim: „Jaz ne grem!“ Feliks pa prijazno pristopi, lepo pozdravi mniha in se mu ponudi za vodnika.

Gredé mniĥ s Feliksom mnogo govórí in vidi, da je prav dober in razumen deček. Pelje ga sè seboj v samostan in ga po dovoljenji njegovih starišev vzame v svoj red.

Feliks se je dobro učil in je kmalu prekosil vse svoje sobrate in tovariše. Zategadelj pa ni bil ošaben, temveč je ostal vedno ponižen, priljuden in postrežljiv. Vsi so ga spoštovali in radi imeli. Povzdigoval se je od časti do časti, dokler ni bil celó škof in potem kardinal.

Ko so tedanji papež umrli, bil je Feliks enoglasno za papeža izvoljen.

21. Spodobno se obnašaj!

Dober otrok se mora vselej in povsod spodobno in priljudno obnašati.

Gledati mora, da drugim dela veselje. Kedor sè svojim vedenjem kaže, da druge ljudi ljubi in spoštuje, ta se spodobno in priljudno vede. Ako se pa hočeš spodobno in priljudno vesti, moraš si to dobro zapomniti:

Vsako jutro si umij obraz in roke s hladno vodo. Poravnaj si lasé, očédi črevlje in osnaži svojo obleko. Umazan in raztrgan ne hodi med ljudi.

Pri jedi ne govóri mnogo in ne rabi roke, kjer si z žlico, vilicami ali z nožem moreš pomagati. Ne naslanjaj se na mizo in ne oziraj se, kadar ješ in piješ; tudi cmakati ni spodobno. Ne jej požrešno in ne izbiraj si najboljših jedí. Pústi drugim poprej jedí jemati.

Govóri počasi in razumno, da te vsak lahko umè. Ne imej roke, kape ali kaj družega pred usti, kadar govoriš; glej v obraz ljudém, s katerimi govoriš. Govóri pa z usti, ne z rokama.

Kadar je potreba, rad govóri, pa ne segaj drugim v besedo; vselej poprej premisli, kaj porečeš. Kadar ne veš kaj dobrega in lepega govoriti, pa mólči.

Hodi, stoj in sédi ravno. Kadar hodiš, ne mahaj preveč z rokama, in kadar stojis ali sediš, ne skrivaj rok v obleko. Kadar koga srečaš, prijazno ga pozdravi in reci: Dobro jutro! dober dan! dober večer! lahko noč! Bog daj srečo i t. d.

Nikoli se ne skrivaj! Človek se že na poti spozná, koliko veljá.

Nikdar se pri ljudéh ne praskaj po glavi ali životu; ne grizi si nohtov in ne trebi si ust in nosa. To se drugim studi.

Ne posmehúj se in ne smeji se drugim, tudi ne nagajaj nikomur in ne draži nikoga. Váruj se razpora in besedovanja. Bodi miroljuben in postrežljiv. Če greš s kom imenitnejšim, daj mu hoditi na desnej strani, sam pa ostani na levej in ne stopaj naprej.

Ogiblji se vseh prepirljivih, nevednih in nespodobnih ljudi.

Ako te kedó česa povpraša, povej prijazno, če veš in če smeš; ako ne veš ali ne smeš, spodobno se izgovóri ali pa mólči. Lagati ne smeš nikoli! Tudi ne vpij in ne razgrajaj po poti. Takó delajo divjaki.

Kadar prideš v tujo hišo, odkrij se, pozdravi domače, kakor je spodobno, in razumno povéj, česa bi rad.

Ako pa greš v kako imenitnejšo hišo, osnaži si obuvalo, odkrij se, potrkaj lahko na vrata, in če se ti oglasé, stopi spodobno in počasi v izbo, prijazno se prikloni in razločno povej, kaj hočeš. Klobuka, plašča in drugih takih rečí ne odlagaj, in tudi sestí ne smeš, dokler ti ne rekó.

Kadar kedó imeniten pride k tebi v hišo, pozdravi ga ter ponudi mu sedež. Kadar odhaja, spremi ga, in če je zvečer, posveti mu tudi.

Ako hoče kedo kaj od tebe imeti, prijazno mu postrezi, če mu moreš; ako pa ne, pravično se izgovóri. Ne jezi in ne žali nikogar.

Ako bi rad od drugih kaj imel, moraš lepo in spodobno prositi in se tudi zahvaliti, kadar si dobil.

Ravnaj se vselej po pametnih in omikanih ljudéh; robatih in surovih nikdar ne posnemaj.

Kar prvič prav ne storiš, pa drugič popravi; vadi se poštene šege.

22. Pregovori.

Ne prodajaj kože, dokler medved v brlogu tičí.

Kadar mačke ni domá, miši plešejo.

Krava pri gobci molze.

Boljše hranjeno jajce, kakor sneden vol.

Bog že vé, zakaj kozi rog odbije.

Vrana vrani očí ne izkljuje.

Jabolko ne pade daleč od jablani.

Kopriva ne pozebe.

Ni vse zlato, kar se sveti.

Stara navada, železna srajca.

23. Bog je pravičen.

Mlademu človeku, ki se je vozil po cesti, splašijo se konji; voz se zvrne, in ubogi človek si tako hudo poškoduje nogo, da so mu jo morali odrezati.

V bolezni obišče ga prijatelj; miluje ga zaradi tolike nesreče. Mrmrá zoper Boga, rekoč: „To ni po pravici, da Bog dopušča tolike nadloge na ubogega človeka!“ Bolnik mu reče: „Prijatelj, glej, da se ne pregrešiš zoper Boga! Ravno s to nogo, ki sem si jo zlomil, udaril sem v mladosti in pahnil skozi vrata svojo mater, katera je na to britko zajokala, milo pogledala k nebu ter globoko vzdihnila. Ta njeni zdihljej je uslišal, njene solze je videl pravični in vsevideči Bog ter me je zdaj tako hudo kaznjeval.“

Otroci! Zapišite si v srce zapóved božjo, ki pravi: „Spoštúj očeta in mater, da se ti dobro godí in da dolgo živiš na zemlji!“

Iz „Vrtec“-a.

24. Pošten beraček.

Necega imenitnega gospoda v Rimu poprosi ubog deček milostinje. „Nimam drobiža,“ pravi gospod. Deček pa se ponudi, da bi tudi rad šel denar menjat. Gospod se mu posmeje zaradi te

čudne ponudbe, dá mu cekin, gre dalje in ne misli, da bi kedaj še videl tega dečka. Ali za nekoliko časa ga doteče deček in prinese izménjani denar. Gospod se zeló začudi in je vesel poštenega dečka; deček pa ne umé, kako bi moglo to kaj čudnega biti. „Saj nisem nič več storil, kakor to, kar sem obljubil,“ pravi deček; „in tako mora vsak storiti. Še na smrtni postelji so mi rajni oče rekli: Izpolni, kar obljubiš! to je pot k poštenosti; če boš pošten, ne bo se ti slabo godilo.“ Gospodu je deček tako všeč, da mu podarí ves izménjani denar; ko še zvé, da je res ubog ter da ima bolno mater, dá ga učiti. Tako si je deček kmalu svoj kruh služil.

25. Bodi usmiljen!

Lukec in Primož gresta neko jutro skupaj v šolo. Vsak ima kos kruha za kosilce v roki. Sreča ju uboga žena z majhnim otrokom v naročji. „Oj, ljubi deček!“ pravi žena Primožu, „daj vendar mojemu lačnemu otroku malo kruha; danes ni še nič jedel.“

„Sam sem lačen,“ pravi Primož ter otepa in jé svoj kruha dalje.

Lukec pa ni tako storil. Tudi on bi bil lahko pojedel svoj kos; pa ker ubogi otrok tako milo joka, dá mu takoj ves svoj kruh in se veseli, ko vidi, kako otrok košček kruha veselo vzame in uživa.

„Bog ti plačaj! ljubi dobri otrok!“ pravi Lukeu mati ubozega otroka. Lukec pa gre vesel po svojem potu dalje.

Kar smo siromaku dobrega storili,
To nebeškemu Bogú smo podelili.

26. Kam in kje?

„Kam drži na desno cesta,
Kam drži na levo pot?
Mož! povejte mi po skušnji:
Kje se ložje ognem zmot?“

„Pot, ki vidiš jo na pravo,
Te prinese v mesta kras,
Ki drži na levo steza,
Te pripelje v prosto vas.

Če nameriš jo na mesto,
Kras zidovja najdeš hiš,
Če se pa na vas obrneš,
Tam nasprotno vse dobiš.“

„Kam tedaj se naj obrnem,
Alj se v mesto naj podam,
Ali naj na vas jo mahnem,
Srečo boljšo kje imám?“

„Vidiš, to ti je vse eno:
Kakor se obnašal boš,
Lahko v mestu, lahko v vasi
Si, če hočes, srečen mož.“

M. Valjavec.

27. Vsem se ne more ustreči.

Mlinar in njegov sin ženeta v bližnje mesto
osla na prodaj.

Med potjo ju sreča kmetič na konji in jima
reče: „Pač nista pametna, da vama osel prazen gre,
in se nobeden vaju na-nj ne vsede.“

Mlinar koj posadí sina na osla.

Malo potem srečata voznika, ki pravi: „Ti neródni mladenič! Ali te ni sram, da ti jezdiš, tvoj stari oče pa mora peš hoditi?“ Sin skoči brž raz osla in pustí, da se oče vsedejo na-nj.

Komaj sta pa malo naprej šla po peščenej cesti, sreča ju kmetica, ki je nesla poln jerbas sadja na glavi, in reče: „To je neusmiljen oče, ki tako široko na oslu sedí, v tem ko mora sin po pesku brusiti nogé.“

Na to vzame mlinar še sina k sebi na osla.

„Oj ubogo živinče, gotovo mora poginiti pod toliko težo,“ kričí ovčar, ki je pri poti ovce pasel.

Zdaj stopita oba raz osla, in sin reče očetu:

„Kaj hočeva storiti zdaj z oslom, da ustreževa ljudém?“

Mlinar pa je dejal: „Zdaj lahko vidiš, moj sin, da vsem ljudem ne moreš nikdar ustreči.“

Po Kr. Šmídu.

28. Pregovori.

Sloga je od Boga.

Človek obrača, Bog obrne.

Sreča je opotočna.

Denar ima polzek rep.

Čas je denar.

Od besedí se nihče ne zredí.

Dela, ki ga danes lahko storiš, ne odlašaj na jutri.

Potrpljenje železne duri prebije.

Nesreča nikoli ne praznuje.

Kakor se posojiuje tako se vračuje.

Kedor zgodaj vstaja, temu kruha ostaja.

Po storjenem delu se sladko počiva.

Laž ima kratke noge.

Vsak pometaj pred svojim pragom.

Kakoršna setev, takšna žetev.

Kedor rad potrpi, ta si rože sadi.

Človek kaže v mladosti, kaj bo v starosti.

Vsak je svoje sreče kovač.

Kedor dolgo izbira, izbirek dobí.

Lastna hvala, cena mala.

29. Prazen strah.

Milika se po noči prebudi; zdi se jej, kakor da bi kedo trkal na vrata. Skloni se v postelji ter prav tenko posluša. Zopet prav močno zaropóče. Milika od strahu komaj diha. Čez nekoliko časa zopet prav dolgo ropóče. Milika se spomni, da je teta bolna; misli si, da je umrla in prišla slovo jemati, kakor je slišala praviti. Vsa plašna smukne pod odejo ter vso noč od strahu ne zatisne očesa. Kaj pa je bilo? Pes je sedel na pragu, obiral se, ter je trkal z gležnjem po vratih. Ko se je zdanilo, gre Milika iz sobe in najde psa na pragu.

30. Sreče dom.

Kdor kolj pod milim nebom živi,

Vsakdo pač srečen biti želi,

Cesar na tronu, kmetič na polji,

Prosi od Boga sreče po volji;

Tuđ jaz je iščem križem svetá:

Kje nek' prebiva, kje je domá?

Tam, kjer cvetlice krasno cvetó,
 Mislim, da sreči venec pletó;
 Solnce pa rev'ce ves dan pripeka,
 Kôsec jim slednjič glav'ce poseka;
 Koder pa smrtna kosa koší,
 Sreče ni prave, jok se glasí.

Z vrta na polje grem je iskàt;
 Tam se raduje kmetič bogàt.
 On si bogato žetev obeta,
 Sreča pšenice venec mu spleta;
 Toča prihruje, žito zdrobí,
 Sreča veselja ž njive zbeží.

Ptice vesele, zelen je gaj,
 Mislim, tu ima sreča svoj raj;
 Zima prikima, ptice zbežíjo,
 Hribci pod mrzlim snegom ječijo;
 Glasa veselja čuti ni več,
 Gaj le žaluje, sreča je preč.

Kje neki ima sreča svoj dom?
 Kdo mi pové, kje našel jo bom?
 V čistem le srei ona kraljuje,
 Srce nedolžno razveseljuje;
 Sreča prebiva v sredi srcá,
 V srei poštenem ti je domá.

J. Virk.

II.

Človeško truplo, jed in pijača.

31. Zdravi udje.

Jože, črevljarski pomagálec, popotoval je po deželi. Neki dan pride ves truden in spehan h gostilnici. Ukaže si prnesti kozarec piva in kos črnega kruha. Ni mu bilo kaj po volji, da je moral peš hoditi, in da si ni mogel privoščiti kaj boljšega.

Kmalu za njim pridrdra lepa gosposka kočija, v katerej je sedel premožen mož visocega stanú. Dá si prnesti mrzle pečenke in najboljšega vina. Vse to použije v kočiji.

Jože ga prav zavidno pogleduje in si misli: Ko bi se pač tudi meni tako godilo! Tujec to zapazi in reče Jožetu: „Ali bi morda rad menjal z menoj?“ — „Zakaž ne?“ pravi Jože nepremišljeno; „le stopite, gospod, iz kočije in dajte mi vse, kar imate; tudi jaz vam kam, kar imam.“ Tujec ukaže svojemu strežniku, naj ga vzdigne iz kočije. Ali žalosten pogled! Njegove noge so vse mrtvo-udne; ne more ne stati ne stopati, temveč strežnik ga mora držati tako dolgo, da mu prinesejo bérle, na katere se je opiral.

„Ali te zdaj še mika, da bi menjal z menoj?“ vpraša tujec Jožeta. „Bog me váruj tega,“ pravi prestrašeni Jože; „moje noge so mi ljubše, ko sto in sto konjskih. Tudi rajši jem črn kruh in lahko

poskočim, kot pa da bi imel pečenko in vino, in bi me morali drugi voditi, kakor otroka. Z Bogom, gospod!"

S temi besedami se Jože posloví in vstane, da bi odšel. „Prav govoriš,“ še pravi tujec; „ako bi mi ti mogel dati svoje zdrave noge, dal bi ti jaz za nje voz, lepe konje, denar in vse, kar imam. Ubog pa zdrav človek je srečnejši, ko bogat hromec.“

32. Čuti.

Oči pod čelom so nam okna, da gledamo ter se veselimo mnogih lepih stvari. Oko je okroglo, kakor jagoda. V sredi očesa je neko leči podobno zrnce, ki je čisto in prozorno. Oči so žlahten in zelo občuten ud našega telesa. Modri stvarnik jih je za to v koščene amice postavil, ogrnil jih zgoraj in spodaj z vehicami, ter jim je dal obrvi za streho, da bi jim vroči pot s čela ne škodoval. Oči je treba varovati; ne berite tedaj v mraku, ne na solnci ali v tacem kraju, kjer se preveč blišči. Predrobno delo in predolgo napenjanje oslabí oči ter prisili naočnike nositi. Če tekočina iz očesa izteče, človek oslepí. Slepec je velik ubožec.

Ušesa so sluhu dvojna stranska vrata. Lepo so okrožena kakor polževa hišica, po katerej glas zadoní na znotranjo, hobnu podobno kožico, da slišimo. Preblizu ušés streljati in pokati, ni zdravo. Nekateri otroci že na svet pridejo gluhi, in taki pozneje tudi ne morejo govoriti, ker ne slišijo, kako drugi govoré. Gluhonemi so veliki reveži na svetu. Velik, velik božji dar je uho.

Nos v sredi lica je čuvaj, ki voha in sodi, česar oko ne more, če kaka stvar diši ali smrdí. Nos nam tudi

pomaga razločneje govoriti. Premočno dišeče cvetlice in druge take dišave so škodljive; po njih boli glava.

Usta so poglavitna vrata, skozi katera gre sapa in živež v človeka. Jezik presoja in pové, kaj je dobro, kaj ni. Okús nam naznanja sladko in grenko, kislo ali žarko. Če jezik ni čist, ni tudi pravega okusa, in jed se ne prilega.

Ako je človek zdrav, čuti po vsem životu s čutnicami. Čutimo mrzlo in toplo, mehko in trdo, golo in kosmato; le nohtjé, lasjé in kosti ne čutijo. Najbolj tanko čutimo na koncéh prstov.

33. Kaj imam.

Očesi dve imám, ki bistro gledate svetló, zdaj zemljo, zdaj lepo nebó da lahko vse poznam. Oči preljub so božji dar; le greha gledati nikdár!

Učesi dve imám; kar ljuba mati rečejo, al' dobri oče vprašajo, odgovor hitro dam. Ušesa so tud' božji dar; poslušat' greh me Bog obvár'!

Imam še jezik od Bogá, da lahko pojem, govorím, potóžim se in zakričím, kjer je kaj hudega. Obrača se mi jezik rad, pa ne opravljat', ne lagat'!

Mam tudi roki dve; na vsaki prstov pet, ž njim' pisat', vsako reč prijet'; prav zdrave ste obé! Ž njim' delati, ne pa igrat'; ž njim' služiti, pa ne jemat'!

A. M. Slomšek.

34. Zdihljeji slepega.

Le enkrat bi videl, kak solnce gor gre,
Bi videl, kje luna, kje zvezde bliščé;

Al' tema poskuša nad menoј si moč,
Ne vem nič od dneva, obdaje me noč.

Le enkrat bi videl višnjévo nebó.

Zeleno planino in belo goró,

Le enkrat bi videl oblak nad menój,

Bi vprašal ga glasno, jočeš se z menój?

Le enkrat bi videl dolino in gaj,

Oh blagor! veselje, kdor vidi tu raj.

Le enkrat bi videl, kak cvetke cvetó,

Méd drugim, strup meni v prsih nesó.

Le enkrat bi videl soseda očí,

Bi vprašal v očesih, kar srce tají.

Svet zá-me ni stvarjen, le grob si želím,

V grobu resníco in up zadobím.

35. Najžlahtneje dišave.

Necega kneza je na sprehodu vjela ploha; hitro stopi v kmetsko hišo vedrit. Otroci so sedeli za mizo, pred njimi je stala skleda polna mčénika. Vsem je dobro dišalo, jeli so, da je bilo veselje. Bili so pa tudi čvrsti in lepi, kakor kri in mleko.

„Kako je vendar mogoče,“ vpraša knez mater, „da otroci tako prosto jed s takim veseljem zajemajo ter da so pri tem vendar tako lepega lica?“

Mati odgovorí: „To dela troje dišav, katere jim v jedilo devljem. Najpoprej si morajo otroci kosilo zaslužiti, potem jim pred kosilom ne dam ničesa jesti, da lačni k mizi pridejo, a naposled jih še zadovoljnosti privadim s tém, da jim ne dajem nobenih slaščic.“

36. Velika pogrnena miza.

Mati so bili pogrnili mizo. Dobro je dišala južina Francetu in Nežici. Oče reko: „Danes vama hočem pokazati drugo, veliko mizo.“

Popoldne gredo z otrokoma na neki bližnji hrib. V goru so našli mnogo sladkih jagod; vrabci na vejah so veselo čvrčeli zobali zrele čeršnje. Iz cvetlic ob potu so bučele srkale sladko strd. Gledali so tudi hitre lastovke, katere so si v zraku lovile mušic.

Naposed pridejo na hrib, s

katerega se je lepo videlo na vse strani. Oče pravijo: „Poglejta prelepa žitna polja, poglejta vrte, travnike in pašnike! To je velika pogrnena mixa, katero nobeski Oče vsem stvarim pogrinja in bogato z živim zaklada. Hvaležni mu bomo!“

37. Pot do kruha.

Oj kmet, ali véš do kruha pot?
 Al' véš, kje poln dobí se sod?
 Plug in motika vesta za-nj;
 Le prašaj ju, ko vstaneš 'z sanj.
 Pa rano vstani; nezaspán
 Rabótaj, dokler sije dan;
 Skrbno obdelaj si polje,
 Okoplji v nógradu trsjé.
 Pomladni hlad, poletni znoj,
 Po vrsti hodi naj s teboj;
 Na levo, desno ne pogléj
 In stopaj ž njima zvést naprej.

In ko se leto jesení,
 Na njivi hleb se ti zori;
 In ko umré jesenski grom,
 Tekoč ti nograd zajde v dom.

R. Ledinski.

38. Uganka.

Na ognji pražena,
 Na mlinu zdrobljena,
 Z vodo polita,
 Zlo rada pita,
 Sem črna kuhana;
 Rad me imaš,
 Al' me poznaš?

A. M. Slomšek.

39. Kravár.

Neki deček je pasel kravo na trati blizu sadnega vrta. Ko kvišku pogleda, vidi nekaj lepo rudečih in zrelih čerešenj. Zeló ga mikajo. Pustí tedaj kravo samo in spleza na drevo. Krava pa gre iz pašnika, pride pri odprtej lesi na vrt, žré cvetlice in zelišča prav po svojej volji; mnogo pomandrà in pohodi. Ko deček to vidi, zeló se stogotí; skoči z drevesa, vzame palico ter rotí in pretepa kravo prav neusmiljeno. Naenkrat pa stopijo k njemu njegov oče, ki so vse to gledali. Ostro ga posvaré in pravijo: „Kedo bolj zasluži tepen biti, ti ali žival, katera ne vé, kaj je prav ali neprav? Ali nisi tudi ti tako po svojej želji

ravnal in živino pustil, ko bi ti je bilo varovati? In zdaj si tako neusmiljen ter se ne spominjaš svojega pregreška!“

Dečka je bilo zelo sram pred očetom.

40. Hruška.

Stari oče Urban so sedeli pred svojo hišo v senci pod hruško. Njihovi vnuki kramljajo tam okoli, jedó hruške in ne morejo nikoli zadosti prehvaliti sladkega sadja.

Stari oče jim rekó: Naj povém, ljubi moji, kako je to drevo sem prišlo. Pred več kot petdeset leti je bil tukaj še prazen prostor, in tu, kjer smo zdaj in kjer stoji to drevo, tožil sem enkrat sosedu svojo revščino. Dejal sem, da bi bil zadovoljen, ako bi imel le sto goldinarjev svojih. — Sosed, moder mož, pa mi pravi: „To je prav lahko, ako le hočeš začeti. Glej na tem mestu, kjer stojiš, je še več ko sto goldinarjev skritih; poskusi jih dobiti!“ — Jaz sem bil takrat še mlad, neizkušen in sem precej tisti večer tukaj izkopal globoko jamo, toda nisem dobil ne enega denarja. To mi je zelo mrzelo. Ko sosed zagleda zjutraj to jamo, smeje se mi prav debelo in pravi: „Ti si vendar brezumen! jaz nisem mislil tako. Dam pa ti mlado hruško, vsadi jo v to izkopano jamo, in za nekaj let se ti denarji prikažejo.“ Vzel in vsadil sem mlado drevesce, zrastle je ta lepa hruška. Sladko sadje, katero mi je dajalo drevo že nekaj let, prineslo mi je že več kot sto goldinarjev, in še vedno mi prinaša prav obile obresti.

Nisem še pozabil znanega pregovora, tudi vi si ga zapomnite, ki pravi:

„Jablane, hruške in druge cepé
Cépi v mladosti za stare zobé!“

41. Skrb za zdravje.

Zdravo teló je najboljše blagó na zemlji. Nekateri premalo premislijo, kolik dar in kolika dobrota je zdravje. Mnogo mladih ljudi se pokvari že v mladih letih, da so ves čas življenja nadložni, ali pa morajo prezgodaj iti pod črno zemljo, zató ker se niso varovali in so neredno živeli.

Kedor hoče za zdravje skrbeti, naj se ravná po teh pravilih:

Bodi zméren v jedi in pijači. Ne jój in ne pij nikoli več, ko potrebuješ v življenje. Ne jój tudi nikoli nezrelega sadja in nobenih jagod, gob in drugih zelišč, katerih ne poznaš; mnogo stvari je zeló strupenih.

Vroč nikoli ne pij. Nobena močna pijača, naj si bo pivo ali vino, ne prilega se mladini. Posebno pa je žganje strup vsacemu človeku.

Ne prehlajaj se. Če ti je vroče in se potíš, ne slači se in ne hodi v tak kraj, kjer sapa vleče. Nezdravo je spomladi in jeseni ležati na mokrej ali hladnej zemlji.

Po zimi prehitro iti iz mraza na toplo, je zeló škodljivo. Kedor ozébe, ne sme iti za peč.

Bodi v vseh rečéh prav čeden in snažen. Snaga je prijateljica ljubega zdravja. Ako hočeš imeti svetle oči, zdrava ušesa in zdrave zobe, glavo in noge, le pridno jih umivaj.

42. Kruh in voda.

O času velike draginje je prišel Jernej, ubog deček, s planine doli v bližnjo vas ter je prosil kruha po hišah bogatih ljudi. Lovro, sin bogatih starišev, sedí ravno pred hišo z velikim kosom kruha v roki. „Daj tudi meni košček kruha, zelo sem lačen.“ Ali Lovro je bil trdosrčen in mu mrzlo odgovorí: „Poberi se, za te nimam kruha.“

Čez leto in dan pride Lovro na planino iskat izgubljenih koz. Dolgo je hodil in plazil po skalovji in pečinah. Solnce je strašno pripekalo, in on je žeje že skoraj obnemagal, pa nikjer ni mogel najti studenca.

Zagleda v senci pod drevesom sedečega ubozega dečka Jerneja, ki je ovce pasel ter imel poln vrč vode poleg sebe. „Daj mi malo piti,“ reče Lovro, „strašno me žeja.“ Ali Jernej mu odgovorí! „Le pojdi naprej! za te nimam vode.“

Zdaj se spomni Lovro, da tudi on enkrat ni hotel grižljeja kruha dati ubozemu Jerneju. Solze ga oblijó, ter prosi Jerneja odpuščenja. Jernej mu podá vrč z vodo in reče: „Nisem tako trdosrčen, da bi ti ne privoščil požirka hladne vode; le napeljati sem te hotel, da bi spoznal svoj pregrešek ter bi izkusil, kako hudo je človeku, ako mu česa manjka.“

Lovro se napije in pravi: „Bog ti povrni to kapljo vode stoterno že tukaj na zemlji in enkrat tam v nebesih.“

Po K. Šmid-u.

43. Strupéne jagode.

Janezek najde v hosti grmič z lepimi črnimi jagodami. To so lepe čerešnje, misli si. Utrga jagodo in jo pozoblje. Ker se mu je sladka in dobra zdela, jih pozoblje še več. Pa kmalu čuti, da mu ni dobro. Začne se mu v glavi vrtéti, oči so mu nekako temne, da prav ne vidi, in ves je omamljen. —

To namreč niso bile čerešnje, ampak strupéne jagode. Komaj je domóv prilezel. Domá odkritosrčno pové, kje je bil in kaj je storil. Urno mu dadó toliko mlačnega mleka in siratke piti, da je hudo bljeval; glavo pa mu zmivajo z mrzlo vode. Komaj je tedaj še smrti odšel; le počasi je zopet ozdravel.

44. Bog za vse skrbí.

Na zemlji miške najti ni,
Da bi ne 'mela mamice,
Ki ji prinese skorjice,
Da rev'ca stradala ne bó;
Tud' ji postelje postelj'co.
Bog ljubi pač za vse skrbí.
Pod nebom tudi ptice ni,
Da bi ne 'mela suknjice,
Prav lepe, tople, pernate,
Ki greje ptičico gorkó,
Da hudi mraz je vzel ne bó.
Jo Oče mili oskrbí.

Na zemlji vsej črvíčka ni,
 Da bi ne našel kapljice,
 Katere on napije se;
 On najde dosti živeža
 In lakote še ne pozná.
 Nebeški Oče za-nj skrbi.

Pod solncem stvarce take ni,
 Naj bi še táko mala b'la,
 Pri Bogu ni pozabljena;
 'Ma vsaka svojo hišico,
 'Ma vsaka svojo postelj'co.
 Vse ljubi Oče preskrbi.

Glej, dete moje, tudi ti
 Očeta dobrega imaš;
 Lahkó se njemu v roko daš,
 Lahko se njega veseliš,
 Ker v božjih rokah ti živíš.
 Bog Oče tud' za té skrbi.

A. M. Slomšek.

III.

D o m.

45. H i š a.

Veselo so se igrali otroci na cesti. Kar pribuči veter ter jih razkropi na vse strani. Kako dobro je bilo, da so otroci znali kraj, kamor veter ni mogel za njimi. Nu, zdaj le razganjaj, kolikor se ti poljubi, stari razgrajáč! Ne bojmo se te, ne; tukaj v hiši pri očetu in materi smo v varnem zavetju ter gledamo pri zaprtem oknu, kako se ježiš zunaj po cesti, po polji in po vrtéh. Ha, ha, kako ropotáš z vrati in okni! A vse zamán, v hišo ne prideš, dobro smo se zaprli; za to je napravil ključavničar ključe in ključavnice.

Veter vidéč, da ne more v hišo k otročičem, da bi jim obrnil nekoliko miz in stolov, potegne jo gori na streho, mlati in razbija po strešnih opekah, pogleda skozi lino v podstrešje ter jo pobriše naravnost v dimnik, kjer se bučéč sprehaja doli in gori. To je bila godba, kakoršne niste slišali še nikoli. Ako bi ne bil dimnik tako dolg, gotovo bi jo bil stari razsajáč pobrisal tudi v kuhinjo. To bi bilo zanj! V kuhinji je bilo vse polno skled in skledic, loncev, starih in novih, velikih in

manjih, kozlc, ponev in drugih takih stvari. Kako prijetno bi se dalo s temi rečmi ropotati!

A nikjer ni mogol veter napraviti kake škode trdo zidanej hiši. Doli v klet se mu ne poljubi; pogledal je samo pri ključavnici, in zdelo se mu je ondi pretemno in predolgočasno. Veliki sodi in velike kadi so stale notri, ki se ne dadó tako lahko prevračati, kakor bi se njemu poljubilo. Tam v kotu je korun in repa v velikih kupih, s katerimi se tudi ne dá igrati, kakor bi rad. Prijetneje se mu torej zdi zunaj na dvorišči. Tu je začel v kolo vrteti slamnate bilke, listje in kurje perje, da je bilo veselje gledati, kako je plesalo. Potem otíde skozi odprta vrata v skedenj; še vrabcem v gnezdih ni dal mirú.

V hleve na dvorišči pa ni mogel. V prvem hlevu so stali lepi konjiči, ki so zobali rumeni oves iz lésenih jasel. V drugem hlevu so ležale lepe kravice na mehkiem ležišči, prežvekujoč sladko senó. Takój zraven v tretjem hlevu so bili debeli in tolsti prešiči, in za njimi velik hlev, poln lepih, belih ovác, ki so prišle ravno s pašnika domóv; za veter jim je bilo toliko mar, kakor konjem, kravam in prešičem. To ga je zeló jezilo; prekucnil je še pred skednjem stari koš in potem je ves zelen od jeze popihal domóv. Kje stójí njegova hiša, tega vam povedati ne znam, pa me tudi malo briga, ker vesel sem, da morem v hiši stanovati, ki me varuje vetra in hudega vremena. V hiši so pa moji preljubi stariši, ki mi dajó jesti in piti, pa tudi mehko posteljo, v katerej sladko in mirno spim.

46. Lastovkam.

Lastovke, oj Bog vas sprimi,
 Ko po dolgej, ostrej zimi
 Priletele ste nazaj
 V mirni náš planinski raj!
 Ve pomladi ste znanilke,
 Dobre sreče ste nosilke:
 Kjer si dom postavite,
 Blagor tja pripravite!
 Gostoljuben strop je moj:
 Svojo gnezdo nanj pripnite,
 Tù valíte, tù gojíte
 Srečonosni zárod svoj.
 Skrbno jaz vam branil bom
 Nežni rod in mali dom;
 Nikdo vas se ne dotakne,
 In mladičev vam nikdó
 Z róko kruto ne izmakne,
 Čuval jaz jih bom zvestó.

Iz „Zvon“-a.

47. Korist goveje živine.

Najkoristniša in najpotrebniša je človeku goveja živina. Vol vleče plug in brano ter vozi poljske pridelke domóv. Krava daje okusno mleko, iz katerega delamo maslo in sir. Z gnojem gnojí poljedelec svoje njive in vinôgrade. Kedo ne pozná tečne govedine in teletine? Volovske, kravje in telečje kože strojijo se v usnje, iz katerega delamo obuvalo. Z dlako se nadevajo sedla; iz rogov in

parkljev dela strugar glavnike, gumbe in druge reči. Iz loja vlivajo sveče in pripravljajo milo; sè sežganimi kostmi čisti se cukar. Tako nam govedo, živo in mrtvo, donaša obilnih koristi.

48. Konj.

Konj je najlepša domača žival. Ima veliko, a lepo glavo z živima očima in kratkima, po konci stoječima, jako gibkima ušesoma. Dolgi, stisnjeni vrat mu lepša lahko kodrasta griva. Zalito truplo pokriva kratka in gladka dlaka, rep pa je z dolgo žimo porasten. Noge so tanke, ali pri vsem tem vendar močne in skočne; s kopitom bije zemljo, da podkev iskre kuje o trdem kremenu. Po barvi dlake se imenujejo konji: belec, sivec, konstanjevec, rujavec, vranec, lisec i t. d.

Že v starodavnih časih je človek konja ukrotil in ga vzel v službo. Dandanes je kot domača žival skoro po vsem svetu razprostranjen; v nekaterih deželah pa se pasejo velike črede podivjanih kónj. Žrebe je jako živa in šegava žival; vedno bi skakalo in igralo si.

Konj je človeku premnoge koristi; rabijo ga za ježo in za vožnjo. Ker je zelo razumen in pomnjev, naučiš ga lahko marsikaj, ako ga z lepa nagovarjaš in sploh lepo z njim ravnaš. Če pa nad njim vpiješ ali ga celo tepeš, bode zastonj tvoj trud. Svojega gospodarja dobro pozna in precej vé, če je kedo drugi sedel na-nj, ali (če je) na vozu kedo drugi vzel vojke v roko.

Konj je pa tudi pogumen in srčen. Mirno stoji v bitvi, kjer topovi pokajo, trobente doné in bobni ropotajo. Ko začuje stanoviti glas, veselja zarezetá in zdirja z jezdecem proti sovražniku. Pri vsej pogumnosti, ki jo kaže konj v bitvi v društvu s človekom, je vendar sam ob sebi jako plašljiv. Najmanja stvar utegne ga tako splašiti, da se zdrzne in zbeží, ako ga precej ne vzdrží in ne pomiri močna roka.

Griva, žima, koža in kosti so za marsikatero rabo; tudi meso je užitno, če tudi ljudje za nje ne marajo posebno.

49. Koliko stoji žrebé.

Na zelenem pašniku se je pasla kobila. Veselo je skakalo okoli nje mlado žrebé. Volk to videč pristopi in vpraša kobilu, bi li mu ne hotela prodati žrebeta in koliko ga ceni.

„Zakaj ne bi?“ odgovori kobila, „rada ti prodam žrebe, a cena mu je zapisana spodaj na kopitu moje desne noge. Ako znaš brati, pogledi spodaj na moje kopito!“ „Učen sem in znam brati,“ odgovori volk. Kobila privzdigne nógo. Volk stopi bližje, da bi bral, kar je na kobilinem kopitu zapisanega. Ali v tem trenotku ga udari kobila s kopitom tako nemilo v glavo, da se mu vse zasveti pred očmi, in da kakor mrtev pade na tla.

50. Ovca.

Ovco si je človek že v starih časih udomačil, ker je jako koristna, pohlevna in potrpežljiva žival. Oven se včasih sicer brani sè svojima rogovoma, ako sta mu izrastla; a kmalu mu upade pogúm. Sploh so ovce plahe in neumne; en sam pes jih lahko strahuje po sto in še več. Če se užgé ovčja staja, ovce ne bežé iz nje; le z največjo silo jih je mogoče izvleči iz dima in plamena. Kadar morejo, zopet nazaj v ogenj pobegnejo. Kar storí oven vodnik, to storé za njim vse po redu; naj se on prekucne v globok prepad, vse bodo poskakale za njim. Kokoš brani piščeta: ovca pa se ne upa, postaviti se v bran za svoje jagnje. — Pameten pastir ne pase svoje črede po mokrotnih krajih, ampak po suhih hribih in prisolnčnih rebrih; močvirnati pašniki so ovcam škodljivi.

Od ovce se rabi vsaka, tudi najmanjša stvar. Največji hassek ima človek od ovčje volne, iz katere se predó, pletó in tkó vsakovrstne pletenine in tkanine. Iz sladkega mleka se dela okusen sir, meso pa daje tečno pečenko. Loj se rabi za sveče in milo. Iz raznih odpadkov kuhajo klej, iz črev sučejo strune. Ustrojena ovčja koža je za mehke rokovice in druge reči, krzno pa za kožuhe in kučme.

51. Krava, konj, ovca in pes.

Konj, krava in ovca se začnó necega dne prepirati, kedo izmed njih je človeku najkoristniši. Krava pravi: „Jaz mu dajem sladkega mleka,

okusnega sira in surovega masla.“ Konj reče: „Jaz mu vlečem težek voz, dirjam in nosim jezdeca hitro kakor veter po širocem svetu.“ Ovca opominja: „Jaz hodim gola, da oblečem in obujem svojega gospodarja.“ V tem pristopi gospodarjev pes. Vsi trije ga zaničljivo pogledajo. Kmalu pride tudi gospodar in psa prav prijazno gládi. Ko ovca, krava in konj to vidijo, jamejo nevoljno mrmrati. Konj vpraša gospodarja: „Čemu se psu tako prikupuješ? Ali ne zaslužimo mi bolj tvoje ljubezni, kakor ta malovredna žival?“ Gospodar pa psa še bolj prijazno k sebi pritiska in reče: „Ne tako! Pes mi je edinega sina srečno potegnil iz vode; kako bi ga tedaj mogel pozabiti!“

52. Pes.

Pes je edina domača žival, ki gre za človekom po vsem svetu. Postave je zelo različne. Toliko se mora pa vendar reči, da imajo vsi psi ostre zobé.

Pes je bolj podnevna žival, da-si je tudi po noči živ in buden, ako je treba. Njegovo spanje je lahko in kratko; zbudi se pri najmanjšem šumu. Če mu je vroče, molí jezik iz gobca in hrope. Med čuti mu je voh najbolji.

Glavna lastnost vsacega psa je zvestoba. Zató je pa tudi človeku nad vsemi živalimi najljubši tovariš. Domači pes mu čuva hišo, ovčarski čredo, lovski pes hodi z njim na lov. V nevarnosti brani gospodarja, za-nj se bori do zadnjega diha.

Gospodarja pozná po glasu, po hoji in sledu in umé njegovo besedo. Kako je pazljiv, kadar

pričakuje kako povelje! Kako je vesel, ako sme iti z gospodarjem, kako klavern, ako mora doma ostati! — Psi se ne semejo dražiti, kajti razkačeni radi grizejo. Strašna pasja bolezen je steklina. Stekel pes je nevaren živalim in ljudém. Najbolje znamenje, da je pes zdrav, je mrzel in moker nos.

53. Prešič.

Prešič je sicer na slabem glasu, da je nesnažen; vendar je koristna domača žival. V jedéh ni nikakor izbirčen. V vsakej luži išče živalskih in rastlinskih ostankov. Išočemu živeža dobro služi rilec za tipanje in prerivanje.

Prešič ima štiri suhe noge. Na vsakej nogi ima dva večja parklja, po katerih stopa, in višje dva manja, ki se pri hoji tal ne dotikata. Namesto dlake ima ščetine, ki so po hrbtu daljše in trše. Pod kožo, ki se tudi bohovka imenuje, ima debelo mast.

Divji prešič je močnejši od domačega. — Njegovi trirobati, zakrivljeni očnjaki, čakáni po imenu, so nevarno orožje. Jeseni, kadar je veliko želoda in žirú, odebelé divji prešiči. Lové jih zarad okusnega mesa in ker na polji veliko škodo delajo. — Požrešen kakor divji je tudi domači prešič. Včasih požré celó mladiče. Prigodilo se je že, da je svinja otroku odgrizla roko, ali mu spačila obraz.

Divji prešič živí v družbi po vlažnih gozdnih krajih, kjer si išče korenin, želoda in ogrcev. Večkrat se vleže v močvirje, da se hladi. Samca pravimo mrjasec, samici svinja, mladiču pa pujsk

ali kočej. — Domač prešič koristi gospodarstvu več ko divji. Mast, meso in čreva so v hasen, koža daje usnje za marsikatero rabo. Iz ščetin se izdelujejo ščopiči, ščeti, omela in druga enaka orodja.

54. Koza.

Koza je ubogim krava. Redé jo ne toliko zaradi mesa, kolikor zaradi mleka in kože. Kozje mleko ima neki poseben okus, vendar je prav zdravo; kozji sir sploh hvalijo; kozletina je mehka in tečna. Iz kozje kože napravljamo usnje za različno rabo. Rogovi so za strgarske izdelke.

Koze, posebno pa kozličji, so vesele živali. Po grobljah, pečinah in po zidovji plezajo lahkotno in varno. Koza ima tudi muhe. Danes leta povsod za teboj, jutri pa sili vedno v hlev, če tudi jo kličeš, kolikor ti ljubo. Zlobna pa vendar ni. Kozli se včasih hudo trkajo med seboj. Močni so, da celó moža poderó. Koza tudi ni boječa. Ako ji pes pride nenadoma nasproti, ne prestraši se ga; ustavi se mu, in varovati se mora, da ga pod rebra ne sune.

Nekatere koze so rogate. Kozlom zrastejo včasih nad sedemdeset centimetrov dolgi rogovi.

Koza je listje skoro vseh rastlin; izbira si vedno najbolje. Mladike in brstje se ji nikdar ne more dosti skriti; gozdar torej ni njen prijatelj. Sama trava njej ni po volji, listnato zelišče, detelja, grašica in grah ji bolj tekne. Po zimi ji polagajo tudi seno, krompir, korenje, repo. Nesnažno krmo koza le povoha, potem pa pusti. Sploh ljubi ta žival snažnost in čisti zrak; zato hira v zaduhlem zraku.

55. Mačka.

Mačko imamo pri hiši, da lovi miši in podgane. Včasih sedi uro za uro pred mišjo luknjico; ko se prikaže neprevidna miška, pograbi jo v skoku. Kadar je dobre volje, poigrá se še nekaj časa z ubogo miško; spušča jo in zopet ujema. Mačka je gibična in snažna; pogosto si oblizuje mehko dlako s hrapavim jezikom. Ljudém se kaj rada prilizuje. Stiska se k nam, grbanči hrbet in prede všečno, če ji gladimo tanko dlako. Vendar ji ni upati; razdražena renčí, pa tudi grize in praska. Na nogah ima namreč ostre kremplje. Ž njimi se spenja, pleza in praska. Zamore jih pa tudi skrčiti in pod kožo skriti; zato hodi tako tiho. Mačka tudi po noči dobro vidi, ker se ji podolgasta očesna punčica v temi razširi. Svoje mlade mačka zelo ljubi; skrbno jih váruje in tudi mačku prikriva. Požerl bi jih, ko bi jih našel. Spregledajo pa mladiči še le deveti dan. Ker je mačka jako sladkosnedna, sili v mlečnico; včasih si pa poišče tudi kako klobaso.

56. Miš.

Miš je navadno sivkasta. So pa tudi bele miši rudečih očí, katere imajo ljudjé za kratek čas. Miš ima dolg, skoro popolnoma gol rep. Oprijemlje se ž njim, kadar pleza na kako šibko stvar. Vitko truplo ji je pokrito z mehko in kratko dlako. Ušesi ste h glavi pritisnjeni.

Miš živi po luknjah in zakotjih. Nič ni varno pred njenimi ostrimi zobci. Po kletéh in hramih

gloda kruh in žito, slanino in maslo in kar kaj drugega najde. Mnoge stvari, katerih ne jé, zgrize in ogloje samo iz objesti. Ona pregloda lesene stene in celó zidovje; zato je nadležna in škodljiva.

Pravo njeno življenje se začne z nočjó. V hiši kjer ni mačke, vso noč ni mirú. Miši tekajo in preganjajo se po izbah, škrablajo in cvilijo za stenami, da človek spati ne more. Nastavljamo jim torej pasti.

57. Puran.

Puran je čuden, godrnjav ptič. Najmanjša stvar, na pr. srep pogled, zlasti pa rudeča barva utegne ga tako razdražiti, da ko besen tudi v človeka skoči. Kadar je jezen, skrči vrat, našopiri rep in brusi razprte perutnice po tleh. Kri mu sili v glavo; glasno kavdrajóč nosi se mastito in mogočno.

Puran dobro hodi in hitro beží s krili na pol razprtimi, letí pa slabo — in to le v največjej sili.

Pura znese spomladi 20—30 jajec in valí skoro mesec dni. Mladi purčki so jako občutljivi; mraz in mokrota jim škoduje v prvej mladosti, da jih mnogo pogine. Radi se pasejo po travnikih in po polji, kjer razen trave in zrnja pobirajo tudi malo golazen. Všeč jim je vsaka piča, najbolj jim ugaja menda koruza.

Med vso perutnino ima puran najokusniše in najprhkejšé mesó; ako je dobro opitan, tehta do 10 kilogramov.

58. Gos.

Gos ljubi vodo, v katerej plava in roni; zato ima plavno pečico na nogah. Najlepši na njej je vitki vrat, ki se zvija kakor kača.

Z drugo perutnino se gosi ne družijo rade. Malokedaj so tihe, posebno v družbi ne, vedno čebljajo. Včasih začno na vse grlo kričati in zvihrajo naprej z razprostrtimi krili in stegenim vratom.

V zrak se gos redkokedaj vzdigne. Gredé se s celim telesom ziblje. Speč vtakne glavo pod krila ter stoji na enej nogi, ali pa po stransko leži.

Gos valí 4 tedne. Mladíči zapusté gnezdo, kakor hitro se izvalé. Proti mrazu so jako občutljivi. Pokriti so z mehkim puhom. Od gosí dobimo dobro pečenko in mehko pérje za pérnice. Nekedaj se je z gosjim peresom tudi pisalo.

59. Domači golob.

Med domačo perutnino se sme golob človekov ljubljeneec imenovati. Golob je ljubeznjiva, krotka in nežna ptica, ki ljubi družbo. Vse njegovo bitje in življenje je miroljubno, priprosto in nedolžno. — Svojo hišico — golobnjak — ljubi čez vse. O požaru prestrašen obleteva svoj dom, dokler osmojen sam v ogenj ne pade. Ako ujetega v tuj kraj odneseš in zopet spustiš, najde čez hribe in doline pot do svojega pravega doma. Zaradi te lastnosti in odlične hitrosti v letanji so pošiljali v starih časih po golobih pisma in poročila v daljne kraje.

Po obleki je golob različen. Ta ima nežno čepico, drugi pečico, tretji čedno ovratnico.* Kako čedno stopajo in tapljájo po belem pesku, kako se jim vedno žarí rudečkasto okó! Potem pa zletijo gibično in lahko na streho. Tu se kljunčkajo, grlijo, igrajo se ter si na vsakovrsten način delajo kratek čas.

Golobica izvalí 3—6krat na leto po dva slepa in kilava mladiča. Stara jih pitata sè zrnjem, katero sta popred v grbanci zmeščala. V 4 tednih so godni. Njih meso je nežno in okusno.

Sploh se misli, da delajo golobje po setvah mnogo škode. Ne more se reči, da bi tu in tam kacega zrnca ne pobrali, vendar se večinoma le s plevelovim semenom, zlasti z grašico hranijo.

Med zverinami in pticami ujedami ima golob mnogo sovražnikov.

60. Vrabec.

Ni ga kraja v naši domovini, kjer bi ne bilo vrabca, tega povsod znanega, zvitega in predrznega ptička. Najbolj mu godijo kraji, kjer na dobro obdelanem polji strn bogato obrodí. Tudi po cesti se klati, kakor poreden páglavec, valja se po prahu ter se vedno prepíra sè svojimi tovariši. Za temne gozde in visoke gore ne mara.

Barve je sivo rujavkaste. Samec se loči od samice po črnem grlu in belem pasu prek perutnic. Kljun je kratek in čvrst. Na vsakej nogi ima po tri kratke prste s kratkimi krempeljci.

Vrabec ostane vse leto pri nas. Po zimi se mu včasih slabo godí. Pa on si vé tudi v tem hudem

času pomagati. V skednjih brska po plevah; v hlevu pazi na hlapca, ko konjem polaga; okoli kureline in golobov se potika, da jim izmakne nekoliko živeža; še celó, kadar vozník pred krčmo konjem ovsu nasuje, pride vrabec, da dobí svoj delež. Kadar so čerešnje zrele, mora vrabec prve imeti. — Samica znese 5—8 zelenkastih jajčic; valita pa obá. Početkom pitata mladiče sè samim mrčesom, zlasti gosenicami. Če pomislimo, da vrabec dvakrat ali trikrat na leto valí, lahko vidimo, koliko škodljive golazni pokončá. — Zatorej zasluži, da mu po zimi, ko se mu slabo godí, privoščimo nekoliko zrnec prosa ali pa skorjico kruha.

61. Sraka in pavje pérje.

Pravijo, da je bila nabrala sraka pavjega pérja, katero se sveti kakor čisto zlato, kadar ga solnce obsije. Olišpa in našopiri se ž njim ter gre tako nagizdana ošabno mimo srak, svojih tovarišic; vsa napihnena jih še ne pogleda, temveč se prevzetno pomeša s pavi. Pavi hitro spoznajo svojino, izrujejo tujki pavje pérje in jo zaženó na pol golo, od koder se je bila priklatila. Vsa osramotena in okljevana se privleče med svoje sestre; pa tudi srake jo začnó črtiti, kljevati in preganjati takó, da sirota izgubí še svoje pérje; povsod zavržena naposled nikamor ne vé.

Prevzetnost se povsod spotika,
In sramota se za njó pomika.

62. Na vrtu.

Po vrtu sem hodil,
Cvetlice sem bral,
Otrokom najlepše
Za vence dajál.

In vence spletáli
So mične, lepé,
In zraven ustíli
Besede sladké.

O mila nedolžnost!
Kak' sladko živíš!
Pri rož'cah minljivih
Se tak' veseliš.

Nedolžne ročice
In čisto srcé,
Te rož'ce so tiste,
Ki tebe zlaté.

A. Praprotnik.

63. Rožici.

Bodi mi zdrava,
Rožica zala!
V tihej samoti
Skriva te vrt.

K tvojim vonjavam,
Rajskim dišavam,
V solnčnih je žarkih
Pot mi odprt.

Cvetje rudeče
Veter razmeče,
Tebe in mene
Čas zaduší.

Torej bod' zdrava,
Rožica zala!
Dokler še sije
Rajska pomlad.

A. Umek.

64. Cvetlice.

Bogoljub se na vrtu pred rožnim grmom ustavi
in reče svojim sestricam: „Pač je roža najlepša
cvetlica!“ Marica zavrne: „Saj je limbar prav

tako lep kakor roža. Meni te dve cvetlici najbolj dopadete, vse druge niso nič vredne.“ Anica pa reče: „Kaj še! Vijolice so najlepše! Ali jih nismo spomladi najraje trgali?“

Mati, ki so ta razgovor slišali, rekó: „Vse tri cvetlice, o katerih se pogovarjate, so lepe podobe treh lepih čednosti. Modra vijolica je podoba ponižnosti, bela lilija je podoba nedolžnosti, in rudeča roža nas spominja dobrote srcá ter nam pravi: srce vaše naj plamti v ljubezni do predobrega nebeškega Očeta.“

Ponižnost, nedolžnost, dobrota srcá
Med vsemi bogastvi še največ veljá.

Po K. Šmídu.

65. Bučela in ovca.

*Mala bučela pribrenči do človeka
in ga vpraša: „Človek! ali imaš
večjo dobrotnico med živalimi, ko nas
bučele? Povej mi resnico.“ —
Človek jo pogleda in izpregovori:
„Se vé da jo imam! Kaj pa je?“*

Bučela spet spraša: „Kedo pa ti je večji dobrotnik, ko mi bučela?“

Človek odgovori: „Ovca mi je večja dobrotnica, ko si mi ti in tvoje sestre. Ovca mi toplo volno daje, ti le sladko strd. Volna mi je pa potrebniša in koristniša od sladke strdi. Ovca mi je največja dobrotnica med živalimi. Vrh tega mi ovca volno radovoljno daje, ti bučela me pa pikaš. Ali ni ovca imenitnejša od tebe, bučela?“

Bučela molči in odleti.

66. Rujavi hrošč.

Rujavi hrošč ali navadni keber, katerega vsi prav dobro poznate, spada med one živali, ki jih imenujemo žuželke. Rujavi hrošč se prikaže konec meseca aprila ali v začetku maja, t. j. ob času, ko večinoma že vsa naša drevesa poganjajo. Otroci imajo tega hrošča zelo radi. — Truplo je črne barve; na zadku pa vidimo sedem roženastih, črnih, belopikastih obročkov. Gornji krili ste trdi, rudečerujavi; pod temi ste pa zopet dve mrežasti, prozorni krili, s katerima leta. Na glavi ima dve rujavi tipalnici, ki imate na odebeljenem konci šopek mahalčastih listkov. Nog ima šest z ostrimi krempljici, s katerimi se po drevesnem listju poprijemlje in okleplje. Po dnevi sedi večinoma po drevesnem listju ali mladikah prav mirno, kakor bi spal, ter se lahko pobere in otrese; zvečer pa glasno brenče sè svojimi tovariši okoli rojč. — Ta hrošč je največji sovražnik kmetijstva, ker nam objeda drevesno listje, cvetje in mlado sadje. Tako naredi veliko škodo, posebno ako se pokaže v velikih tropah, kar se navadno vsako četrto leto zgodi. Hrošči se sicer kmalu zopet izgube v zemljo, od koder so prišli, ležejo jajca in potem poginejo. Iz jajčič se pa v 4—6 tednih izležejo črvom podobne ličinke ali ogerci (podjédi), ki se redé s koreninami različnih rastlin in so zelo požrešni. Ti črvi prerijejo zemljo na vse strani in ponavljajo to jako škodljivo delo 3—4 leta. Naposled (so podobni 6 cm. dolgim, rumenkasto belim, členastim črvom, ki imajo

na prvih treh obročkih po 3 pare nog. Na konci četrtega poletja se zarijejo skoro dva metra globoko pod zemljo, zavijejo se v mešičke in na pomlad se potem prikažejo kot popolni hrošči. Iz tega menda lahko umete, zakaj se baš vsako četrto leto prikaže toliko hroščev. — Otroci! ako želite, da boste imeli jeseni kaj sadja, že zgodaj spravite se nad tega sovražnika in pokončujte ga kolikor morete in znate. Zjutraj zgodaj in zvečer v hladu marljivo otresajte drevje, in hrošči vam bodo cepali kakor orehi na rjuho ali plahto, katero ste razgrnili pod drevo. Vse take hrošče poberite potem v kako vrečo in poparite jih s kromom, da poginejo.

Ogerei ali podjédi se pa še najložje zatirajo, ako se zemlja marljivo prekopava. Na ta način se ta mrčes spravi na zemljino površje, in vrane, kavke, škrijanci in razni drugi ptiči jih pozobljejo. Največ jih pa pohrusta krt pod zemljo.

67. Glogov belín.

Glogov belín je neizmerno škodljiv metulj. Pokaže se konci maja. Včasih jih sedi več sto skupaj okoli cestnih mlak ali pa na drevji. Iz obilnih rumenih jajčic, katera leže metulj sadnim drevesom na listje, izvalé se sredi julija male gosénice. Takój začnó svoje škodljivo delo s tem, da žró noč in dan nežno pérje. Ker gosenice do jeseni niso dorasle, zberó se na vejah, pripredejo z gostim zapredkom oglodano in suho listje k vejam in prezimujejo v teh mešičkih.

Ko na pomlad listje zopet poganja, zbudé se tudi gosenice in jamejo z nova žreti. Oglodajo listje in cvetje do golega in pokončájo sadjerejcu ves up.

Dorasla gosenica je nad dva centimetra dolga, modro-siva, na hrbtu črna, po sredi trupla pa nosi rumeni progi. Vrh tega je še črno in belo kosmata.

Ko sadno drevje odcvete, zabubijo se gosenice. Robata, zelenkasta in črnopikasta b u b a se obesi sè zanko na vejo ali deblo. Čez 14 dni predere metulj svoj zavitek in spusti nekoliko kapelj necega rudečega soka.

Metulj ima štiri enako velika, zaokrožena, beloprašnata krila s črnimi žilami. Na glavi mu stojite dolgi, betičasti tipalnici, velike oči in zavit rilček. Črni zadek je ozek, tako tudi oprsje. — Glogov belin se najložje pokončuje, ako po zimi obíramo in sežigamo njegove mešičke, ali pa če zatiramo jajca in mlade gosenice, dokler se še niso razlezele iz gnezda.

Z glogovim belinom je soroden drug škodljivec, namreč kapusov belin. Njegova gosenica obíra zelje in enake rastline do golega rebrovja.

68. Kuhinjski ščurek.

Kuhinjski ščurek ali žohar je ponočna, povsod razširjena žuželka. Ščurki prebivajo po hišah, najrajši v kuhinjah, posebno pri pekarjih, v krémah in gostilnicah, kjer se pogosto nahajajo jedilni ostanki. Po dnevi tičé na kupih v zidnih razpokah ali pod

pódom. Po noči pa, ko je ogenj ugasnil in luč utrnila, pridejo iz svojih kotov ter se razkropé tiho po mizah in omarah. Tu oglodajo vse, kar je količkaj užitnega; lotijo se celó usnja, obleke in platna. Tu pa tam utone kak ščurek v mleku ali v juhi, da se nam do njega še bolj studi.

Ta gnjusna živalca zamore celó 14 dni stradati in je sploh trdnega življenja; žejo pa le težko pretrpi.

Ščurke preganjajo s kropom ali jih kadé z žeplom.

Tudi jež jim je hud sovražnik.

69. Čerešnja.

Čerešnja se sme največjim sadnim drevesom prištevati. Debelo deblo ima v zemlji krepke korenine, po katerih jemlje del živeža v sé. Iz razpók rujavo-belega luba se cedí čerešnjeva smola. Košat vrh se dviga visoko proti nebu. Spomladi požene drevo iz popkov listje in cvetje. Kako krasno ga je takrat gledati v snežnobelej obleki! Po cvetji šumé marljive bučele, ki nabirajo sladko strd. — Izmed vseh dreves je čerešnjevo prvo, katero nas sè svojim sladkim sadjem razveseli. Čerešnje so početkom zelene, dozorele pa orudecé ali očrné ter so prav okusne in sočnate. V sredi imajo koščico, v njej pa jederce, iz katerega novo drevo zraste, če se vsadí. Ako hočemo žlahten sad imeti, moramo mlado drevo cepiti ali požlahtniti.

70. Besedna uganka.

Cela treh zlogov beseda
Vlada in skrbno pregleda,
Kar se pri hiši rodi,
Kar se na polji stori.

Zadnjega zlogov odstavim
Ter pred oči ti postavim
Višjega imena osobo,
Hišnega reda podobo.

Bodi pa tudi hvaležen,
Kadar si tega deležen,
Kar ti le tretji za sé
S črkami tremi pové.

IV.

Polje, gozd in gore.

71. Pomlad.

Minila je mrzla zima, vrnila se je prijetna
vigred. Solnce sije prijetneje in gorkeje. Sever je
potihnil, jug piha, led se taje in sneg kopní. Polje
in travnik se odeva sè zeleno, pisano obleko. Drevje
zelení in cvete. Prijetne sapice šumljajo po mladih
perescih.

Kmet orje in seje; po vinôgradih delajo kopači.
Otroci se solnčijo in skačejo po zelenej trati. Pastirji
gonijo živinico na pašo ter majijo piščali.

Škrjanček se že zgodaj vrtí v zraku ter drobí
vesele pesmi; v grmovji prepeva slavček; iz gozda
se glasi kukavica in drugi veseli gozdni prebivalci.
Po cveti šumé bučelice. Povsod je vse živo in veselo.

In ti, mladina? Pomlad tvojega veselega živ-
ljenja ti kmalu mine! Mlada leta so zlata in druga
leta. Zdaj imaš čas, da se mnogo lepega in korist-

nega naučiš. Vestno uporabi zlati čas svoje mladosti
ter ne zabi besed, ki pravijo :

Otide nam kmalu pomlad in polétje,
Osuje prehitro mladosti se cvetje;
Oj skrbi mladina za cvetje lepó,
Da sadja obílo prineslo ti bo!

72. Pomladanska.

Priróda je spala,
Pa zopet je vstala,
In prišla je zala
Pa ljuba pomlad.

Okrog veselíce
Nam delajo ptice,
In mlade cvetlice
Olepšajo vse.

Nebó nam pričuje,
In svet oznanjuje:
Bog oče kraljuje
V ljubezni čez nas.

73. Cvetlice.

Poglejte, kako cvetlice krasno in milo cvetó!
Kako so različne po barvi! Kako je prijeten in
krepčevalen njih duh!

Jutranja rosa jih budí in oživlja; bučele
pribrenčé in si nabirajo sladčice iz njih. Tudi otroci
pritekó in si spletaajo vence.

Na vrtu sejemo cvetlice; na polji pa rastejo samé, brez naše strežbe. Cvetlice so pomladne, poletne in jesenske; pa tudi po zimi cvetó nekatere rastline, ako jih obvarujemo mraza.

Sneg komaj skopní, že se prikažejo lepi beli zvončki in naznanjajo veselo vigred. Vsak pomladanski dan prinaša novih cvetlic. Zvončkom se pridružijo visoke ovčice, modre vijolice, kalužnice in velikonočnice; po vrtil razcvetó tulipani, hiacinti in zlatice. Pozneje najdeš v gozdnej senci dišeče šmarnice, na polji trojebavne sirotice, pri potokih potočnice, med žitom modrice in divji mak, v vrtil pa rože, lilije, klinčnice in resédico. Proti jeseni nam kažejo solnčnice, georgine in nebne iskrice svojega cvetja kras.

Kedo prešteje vse cvetlice, katerim Bog vsako leto cvesti dá?

Nekatere cvetlice nas razveseljujejo z lepo barvo, druge s prijetnim duhom, zopet druge z obojim. Marsikatera prav prijetno diši in je vendar priprosto oblečena. Vse nam pa kažejo, kako neskončno moder je ljubi Bog, ki očetovsko skrbí za vse stvari, za najmanjšo, kakor za največjo.

74. Kukavica.

Vsakedo je že slišal veselo ptico, ki nam oznanjuje prijetno pomlad. Že sredi meseca aprila vpije kukavica svoj glasni „kuku,“ da se iz gozda razlega čez polje do vasi in mesta. Ako si pa hočemo ugledati to pevko, zbeží nam z drevesa na

drevo, z grma v grm. Le malokedaj zagledamo to plašno ptico.

Kukavica je gibka in tanka ptica golobove velikosti. Zgoraj je pepelasta, po trebuhu belkasta in povprek črno marogasta. Rep je dolg, kljun polahko okrivljen. Rumeni nogi nosite štiri prste; zunanji se dá naprej in nazaj obračati.

Kukavica prebiva v zelenem logu: vsako drevo jej je hiša, sléharen grm stanica. Za družbo ne mara. Samotna leta ves ljubi dan z naglimi perutmi po svojem pohištvu. Vsak par ima svoj okraj, v katerem ne trpi družega. Kakor se oglási kak pritepenec, takój prileti domačin in ga zažene v beg.

Kukavica je jako požrešna. Od zgodnje zore do poznega mraka išče si gosenic, žužkov, metuljev in mušic; posebno so ji po gódu tiste kosmate gosenice, za katere druge ptice ne marajo. Gosenične dlake se prijemajo njenega želodca, da je včasih znotraj ves kosmat kakor kožuh. Po svojej požrešnosti in nenasitnosti je kukavica jako koristna.

Kadar začnejo drugi ptiči gnezda delati, kukavica le počiva in jih gleda ter jim za kratek čas „kuku“ poje. Taščice, penice, pastiričice, palčki in druge ptice nesejo jajčeca v storjena gnezda in hodijo še kacega črvička iskat, predno jamejo valiti. V tem pa kukavica tiho prifrčí po grmovji in si ogleda tuje gnezdo. Če ji je všeč, znese va-nje hitro svoje jajce in odleti.

Za nekaj dni znese v drugo gnezdo zopet eno jajce in tako naprej kakih pet ali šest. Drobni ptički se vračajo na gnezdo; ne zapazijo tujega

jajca. Vsedejo se in skrbno valé. Izvalé se mlade ptičice in ž njimi vred tudi debeloglava kukavica. Stari pridno donašajo črvičkov in polnijo vedno odprte kljunčke. Toda mlada kukavica je največja, pa tudi sitna in nesramežljiva; zmerom čvrčí in hoče vse sama požreti. Tako manjše bratce izpodjeda, da hirajo in pešajo. Kadar pa lakomi podvrženec odraste, da mu gnezdo premalo prihaja, jih celó iz njega pomeče. Zato navadno najdemo samo kukavico v gnezdu; redkokedaj se zamore zraven nje odgojiti domači zarod.

Godna kukavica se ne zmeni več za mačeho, da-si ta še nekoliko dni leta za pasterko in jej za hrano skrbí.

Tako kukavica z nehvaležnostjo plačuje rediteljema težavno skrb.

75. Spomladi v gozdu.

Tiho, tiho, le počasi,
 Da stopinja se ne glási:
 Tam v zatišji grma, glej,
 V krilu varnem gostih vej,
 Gnezdecé drobnó je skrito,
 Meni samemu očito.
 In iz njega, glej, ljubó
 Gleda drobna mi glavíca!
 O ne boj se drobna ptica!
 Kaj trepeče ti okó?
 Kak' bi moral človek biti,
 Da bi mogel ti kalfti
 Tiho srečo, ljuba stvar?
 O ne boj se me nikar!

Mila tebi sreča bodi,
 Rod veselo svoj izvodi,
 Da vaš zbor poletni dan
 V gozdu peval bo glasán.

Boris Miran.

76. K r t.

Pod zemljo gospodari mnogo psovani in hudo zatirani krt. Dolžijo ga ljudjé, da je zanikaren tihotapec, da grize korenine sadežem, ki morajo potem usahnuti. A svet pogosto krivično sodi. Tudi krtu se krivica godí. Res je, da rije po zemlji in da dela nevšečne krtine po travnikih. Pomisliti pa gre, da tako rahljanje zemlji ni na kvar; krtine pa se z grabljami lahko poravnajo. Včasih ga sicer zasačimo pri usehlih rastlinah, a le zató, ker je tu hrustal bramorje in ogerce, ki so korenine podgrizavali. Zatorej je nespametno, preganjati krta.

Krt nima uhljev; tudi očes ni videti. Ima ju pa vendar, le majhni ste in v dlaki skriti. Noge so kratke in slabe; prednji ste, če tudi kratki, vendar močni, lopatasti in na stran obrnjeni. Rep je kratek in tanek. Črna dlaka ni dolga, pa gosta ter se malo na modro izpreminja.

Krt ima neizrekljivo dober nos in tanek sluh; tudi je čudovito uren, posebno pod zemljo. Z rilcem rahljá zemljo, z lopatastima nogama koplje, z glavo in tilnikom pa pahá prst pred seboj, dokler je na vrh ne izmeče. Njegova hišica je prav umetno izdelana in sè slamo ali senom nastlana. Od tod so na vse strani napeljani rovi, da po njih hodi na lov.

77. Škrjanec.

Škrjanec nam prvi naznanja zaželeno vigred. Kako veselo doní njegova pesem, ki jo neprestano drobí vzdigujoč se više in više! Pevaje spušča se tudi počasi na zemljo, odreže pesem in kakor kamen pade na njivo.

Po obleki je škrjanec nekoliko podoben vrabcu, v truplu je pa večji in zajetnejši.

Po hrbtu je prsteno rujavkast, spodaj pa belkast. Kljun je raven in koničast. Na zadnjem prstu ima dolg krempljce kakor ostrogo. Škrjanec gnezdi dvakrat na leto in sicer na zemlji. Priprosto gnezdo si napravi v plitveji jamici, v katero položi štiri ali pet zamazano belih, rujavo pikastih jajec. V 14 dne izvalé se mladiči, ki zgodaj silijo iz gnezda.

Škrjanec živi ob črvih in žuželkah, hrani se pa tudi sè semenjem. Sovražnikov ima dosti: podlásica, dihúr in jež zasledujejo njegova jajca ter zalezujejo mladiče. Najhujši sovražnik pa mu je človek, ki ga loví zaradi okusnega mesa. S tem pa si človek dela veliko škodo; zakaj nobena ptica ne pobere po poljih toliko mrčesa, kakor škrjanec.

78. Deček in ptica.

Ljubi deček! prosim te,
Pústi moje gnezdice!
Ptički notri so mladí,
Revni so in še nagí.

Revčekov usmili sé
In ne hodi blizu tjé;
Bom ti pela pesmico,
Če me ubogaš ptíčico.

O, ne hodi blizu tjé,
Ker se vsakega bojé;
Bi zeló prestrašili
Tvojih črnih se očí.

Videl gnezdice bi rad
Revniht ptíčkov deček mlad,
Al' na prošnjo ptíčice
Le od daleč gleda je.

Starka v gnezdice zletí,
Varno čuva ljubčke si;
Dečka gleda, hvali ga,
Lepo da ubogat' zna.

J. T.

79. Martinček ali gaščarica.

Pomlad se bliža. Na prekopnjah že trobijo rumene trobentice, tudi beli zvončki zvoné na čast bližajoče se vigredi. Solnce sije prijazno in dobrodejno na zemljo in nas vabi iz tesne hiše. Napótimo se proti staremu gradu! Ko si tam pod zidom hočemo utrgati šopek cvetlic, zašumí nekaj v suhem listji pod našimi nogami. Nehoté se zganemo. Zagledamo pa pred seboj na kamenu péd dolgo živalco svetlih očí, zleknenega trupla in dolzega repka na štirih šibkih nožicah. Ko spoznamo nedolžnega martinčka,

sramujemo se skoro svoje strašljivosti. Ujamemo si ga. Res se zvija in jezljá z mehkim razcepljenim jezičkom; vendar komaj čutimo majhne zobke. Bolečina je manjša, nego da bi nas komar pičil.

Kako je gladek, po vsem životu z luskami pokrit; oprava mu je lepo pisana, po hrbtu pa ima jasno-rujavo progo. Zób ima mnogo in vendar je velik strašljivec. K večjemu se loti kacega pajka, žužka ali črvička.

Martinček prebiva povsod na suhih in toplih mestih, v razpokanih zidovjih, po grobljah, med kamenjem, listjem in travo. Tu ima svojo luknjico, od katere se nikdar daleč ne upa. V svojej hiši ždí pri slabem vremenu in prespi dolgo zimo. Ko nastane mrzlotno vreme, zamaši si vhod v stanovanje, zaspi in otrpne. Spomladi se prebudi in zleze dremoten iz luknje. Na toplem solnei je v malo urah zopet stari, živahni in okretni martinček. Urno smuka od kamena do kamena. Pogostoma pride ob rep; to je še sreča, da mu drugi zraste.

Spomladi se martinček levi, to je, on sleče staro, oguljeno obleko in dobi novo.

Gaščarica znese 5 do 10 skoro okroglih, belih in mehkih jajec v mah ali v kako mravljišče. V enem meseci se izležejo mladi ter so od prvega trenutka prepuščeni samim sebi. Že prvi dan tekajo okolo in se sploh obnašajo kakor stari.

Neveden in objesten človek po krivici preganja to nedolžno živalco.

80. Rega.

Rega je po hrbtu jasno zelena, po trebuhu belkasta žabica. Od očesa do zadnjih nog ji sega po boku rujava proga. Pri regetanji se sameu napihne na grlu velik mehur, za tako majhnega godca nespodobno veliko orodje. Kratko, golo truplo stoji na štirih nogah; vsak prstec se končá v ploščnato blazinico. S pomočjo teh kepice se more žival oprijemati in skakati po prav gladkih stvaréh.

Rega preživi vse poletje na grmovji, drevji ali po travnikih; tukaj je varna hudih sovražnic, namreč ptic plavaric. Skakljajoč po listji lovi muhe, metuljčke in druge žuželke. Obtiče ji na jeziku kakor na limanici. Z drevja se pogosto oglašá: rega, rega, rega. Najraje se oglašá zvečer, posebno pred dežjem in v sparini pred kako nevihto. Zató veljá navadno za dobrega vremenskega proroka. Pravijo, da sè svojim regljanjem dež naznanja, vendar ji ni zmerom verjeti.

Jeseni zapustí listnate krošnje, poišče vodo in se za zimo zakoplje v blato.

V vigredi prebudé se iz zimskega spanja, zlezejo na suho in uživajo dolgo pogrešano slast solčnih žarkov. Samice jamejo zdaj polagati mnogo jajec v vodo. Žabja jajca so grahove debelosti; sluzna lupina oklepa črno zrno. Iz jajčeca izleze čudna, ribici podobna živalca. Široke glavice se drži precej dolg repek, nog pa nima. To črnemu podkovnemu žreblju enako živalco imenujemo pá-gla-vee. Po stoječih vodah ga je včasih vse polno. Po malem zrastejo paglavcu noge, narpred zadnji,

potem sprednji dve. Rep se krči in naposled popolnoma izgine: žabica je gotova. Mlade rege zapusté vodo in se razgubé po hostah ali pa splezajo na drevje.

Rego držé ljudjé pogostoma v širokem steklu. Tu sem vlijó malo vode, postavijo majhno lestvico in kako zeleno bilko. V takej ječi rega po več let živí, ako ima le dosti živih muh.

81. Poletje.

Minila je prijetna pomlad, nastopa gorko poletje. Nebó je čisto in jasno, vročina pritiska, solnce od dneva do dneva huje pripeka. Žito na polji rumení, čerešnje na vrtu rudecé, listje na drevji temní, cvetlice na trati obešajo glavice pod pekočimi žarki. Ljudjé in živali in vsaka stvar rada počiva v senci košatega drevja. Večkrat nebó otemní, bliska se in grmí, pohleven dež napojí suhotno zemljo. Piš spet mine, burja potihne, vse lepše raste in cvete in obeta bogat pridelek. Sè srpom in vozom odrine kmet na polje, da spravi nebeški blagoslov. Hvaležen obrne okó proti nebesom in se zahvali za obilico nebeških garov.

Da bi le tudi seme, ki je vsajeno v vaše mlado srce, doneslo obilo čvrstega in zdravega klasja!

82. Žitno klasje.

Neki kmet je šel sé svojim sinom Andrejčkom na polje pogledat, ali žito kmalu dozorí.

„Oče, kako je to,“ vpraša Andrejček, „da se nekatero klasje tako nizko k tlam pripogiba, a

nekatero se pa tako lepo po konci drží? Ali klasje, ki se pripogiba, ni dobro?"

Oče utrgajo dvoje klasov ter rečejo: „Glej! ta klas, ki je bil ponižno pripognen, je poln najlepšega zrnja; ta pa, ki se je držal ošabno po konci, ves je snetljiv in prazen.“

Kdor sam sebe povikšuje,
Prazno glavo oznanjuje.

Po K. Šmid-n.

83. Na polji.

Po rávnem polji se sprehajam,
Ko žito mlado v klasje gré;
Vesel škrjanec žvrgoléva,
Radóstno bije mi srcé.

Tu v polji so cvetlice krasne,
Po njih bučele med beró;
Nad mano pa nebó je jasno,
In solnce sije mi ljubó.

Krog mene poje sladke pésmi
Vesela družčina ljudí,
Ki z mano se pomládi nove
Iz srca vsega veselí.

Zarés si lepa, pomlad mila,
Al' oj, le kratek tvoj je cvét!
Ti komaj cvetje nam pokažeš,
Pa naglo ga odvzameš spet!

Fr. Cimperman.

84. Vran ali krokar.

Krokar je največji izmed ptičev tega rodú. Ves je črn. Pérje se mu nekoliko izpreminja; kljun je izbočen in močen. Moder je in prekanjen, proti človeku pa oprezen in nezaupen.

Drží se po samotnih gozdih, brez družbe, vedno le sam za sé. Le po zimi ga včasih glad prisili, da se približa človeškemu stanovanju. Letati zna izvrstno; po uro in uro plava po zraku, in ni opaziti, da bi ganil s perutnicama. Druge ptice ga ne trpé; vrane in kavke ga celó srdito napadajo.

Krokar je škodljiva ptica. Razen mrhovine, miši in razne golazni žre ptiče in manjše četvero-nožce. Lovci ga po pravici kot najhujšega sovražnika drobnih ptičev in divjačine močno preganjajo.

Gnezdo si naredí na visokih drevesih ali pečinah. Mladiči so nenasitni. Stara sta ves dan na lovu, da zmoreta dosti hrane. Iz gnezda vzet mladič se hitro udomači ter postane krotek in prav kratkočasen. Naučí se razne glasove posnemati in celó besede izgovarjati. Svetle reči krokar krade in odnaša.

85. Modri škorec.

Vročega poletja so se posušili vsi studenci in potoki. Nikjer ni bilo kapljice vode. Ta velika nadloga zadene tudi škorca. Žejen je bil, da je siromak že komaj dihal. V tej velikej zadregi najde sklenico, v katerej je bilo nekaj vode. Hitro vtakne

kljun v sklenico; pa joj — skleničen vrat je preozek, škorec ne more s kljunom do vode. Kaj mu je storiti? Sklenico je hotel prekljevati, pa steklo je pretrdo. Zdaj hoče sklenico prekucniti, pa sklenica je pretežka. — Kaj stori tedaj žejni škorec? Vé si pomagati modra glavica. Pesek nabira in drobne kamenčke ter jih meče skozi ozko grlo v sklenico. Kmalu se je začela voda vzdigovati više in više, kolikor več kamenčkov je padlo v sklenico. Naposled se prikaže voda pri skleničnem vratu, in škorec se je napije.

86. Kanja.

Požrešne poljske in gozdne miši nimajo razen sove hujšega sovražnika, ki bi jih znal tako trebiti, kakor kanja. Ves dan kroži nad poljem in gozdom, ali pa sedi sredi polja, bodi si na katerem drevesu, ali na groblji ali pa na mejnsku. Njeno bistro okó razgleda vso okolico; njeno tanko uho ničesa ne presliši. Posebno rada preži na miši; zaradi tega ji po nekaterih krajih tudi mišur pravijo. Lovi pa tudi kače ter celó strupenega gada ustrahuje in požré. Kako pa navadno človek plačuje kanji to dobro delo?

Ta koristna ujeda je zgoraj rujava, po prsih in po trebuhu pa rujavo-lisasta, ali pa po dolgem progasta. Rep je pepelast, kljun črnkast, nogi pa ste rumeni. Glasí se skoro kakor mačka mijavkaje.

Kanja prebiva pri nas povsod na porobji večjih gozdov in leta odtod na polje in senožeti. Gnezdo si postavi v gozdu na visoko drevó.

87. Pastir.

Jaz sem gore sin,
Bivam vrh planin;
Ljubim svóbodo,
Dole in goró.

Solnce me budí,
Lipa me hladí,
Rožice ljubó
Meni tud' cvetó.

Bele junčke
Pasem sem ter tje,
Ptičice z menó
Pesmice pojó!

Jače vrh goré
Bije mi srcé,
V mirnej bajtici
Spavam brez skrbí.

Tukaj dan in noč
Bivam vriskajoč:
Gora je moj dom,
Zá-njo živel bom.

Lep je božji svet,
Gora mu je cvet;
Jaz sem gore sin,
Bivam vrh planin.

88. Bezeg.

Oče in sin sta na vrtu intrebila sadno drevje. Med sadnimi drevesi je rasel tudi velik bezeg, in sin pravi očetu: „Posekajva ta bezeg, da bo drugo sadno drevje bolje rastlo; čemu je ta grm tukaj?“ — Oče odmajejo z glavo in pravijo: „Bog váruj, da bi bezeg posekala! To drevesce raste prav pohlevno, in če tudi ne rodi sadja, kakor drugo sadno drevje, vendar nam mnogo koristi. Vse od bezga: pérje, cvetje, jagode in les je veliko vredno. Neki zdravnik je rekel: Kadar greš mimo bezga, odkrij se mu! Hotel je menda reči: Váruj ga, ker ti veliko koristi. Zelena kožica, ki jo ima bezeg znotraj, in mlado listje ti pomaga, ako te glava boli in ga na čelo polagaš. Bezgovo cvetje daje dober čaj ali kuhano vodo v takih boleznih, ki pridejo po prehlajenji, ker se po njem človek spotí. Iz bezgovih jagod se napravi vkuhani sok, ki je prav dobro zdravilo v mnogih boleznih. Mlado bezgovo cvetje je ocvrto z jajci dobra jed. Sè sokom iz bezgovih jagod vino rudečijo. Nekateri delajo iz bezgovih jagod prav dobro pijačo.“

„Nisem vedel,“ pravi sin, „da je bezeg tako koristno drevesce; odsehdob ga bodem bolje čislal in tudi bolje oskrboval, da bode prav lepó rastlo.“

89. Lepi hrast.

Pod košatim hrastom je neko nedeljo sedel kmet sè svojim sinčkom. Trije praznično oblečeni možjé pridejo po cesti ter se približajo hrastu.

Tu obstojé čudeč se velikanskemu drevesu. Prvi reče: „To je zarés lep hrast! Da bi se dal v ogljije sežgati, mnogo bi se moglo iz njega izkupiti.“

„Prav imaš, ogljá r,“ pravi mu kmet.

Drugi vzklikne: „Ko bi imel skorjo od tega drevesa, lahko bi si napravil obilo čresla.“

Kmet reče: „Res je sicer, kar ti meniš, strojar. Ako bi pa drevesu skorjo olupil, moralo bi se posušiti. Škoda bi ga bilo!“

Tretji govori: „Kako je hrast poln čvrstih plodov! Kako bi se ti prilegli mojim prešičem! Kako bi jim šel ta žir v slast!“

Kmet pristavlja: „Kadar želod dozorí, pridi po njega, m e s a r; lahko se zmeniva.“

Ko so bili možjé odšli, vpraša sinek očeta: „Oče, ali že delj časa poznate te možé?“

Oče odgovoré: „Danes sem jih prvikrat videl.“ „Kako pa veste, da je prvi ogljar, drugi strojar, tretji pa mesar?“ vprašuje fantek. „Saj se jim ne pozná po prazničneji obleki.“

Oče velé: „Po obleki jih res nisem spoznal, dobro pa po njih govorjenji. Vsakedo rad govori o tem, s čimur se bavi, najraje pa o tem, česar mu je polno srčé.“

P. K. Šmid-u.

90. Vode.

Voda je velik božji dar. Kako žejnega človeka okrepčá in oživí! Z vodo si kuhamo jedila; z vodo se umivamo, kopamo, peremo; voda nas tudi ozdravlja mnogih bolezní. Z vodo belimo platno, z vodo gasimo ogenj; z vodo zalivamo vrte, da nam

zelišča veseleje rasto; voda nam goni mline ter nosi splave in ladje. Zató se ljudje tam naseljavajo, koder je dovolj vode. V vodi živi brez števila živali, največje in najmanjše. Čista voda je prozorna kakor steklo. Čista voda nima nikakoršnega okusa niti duha; ona je tudi brezbarvna. Kadar se voda segreje, izpremeni se v soparo. Sopara je lahka ter se vzdiguje kvišku; iz sopar se v hladnejšoj višini naredé oblaki.

O mrazu zledené vse male vode; izvirki in studenci ne zmrznejo, ker njih voda priteka iz globočine; v globočini pa je kakor v kleti topleje.

Snežnica in dežnica se po malem izgublja v rahlo zemljo. Tu in tam se je nabere toliko, da zopet iz zemlje odteka. Takej izpod zemlje izvirajočej vodi se pravi studenec, vrelec ali vir. Ali ste že slišali o zdravilnih vrelih ali toplicah? Studenci se zbirajo v potoke, ti pa v reke ter veletoke. V manj ali bolj globokih strugah podé svoje valove proti morju ali v kako jézero.

Kjer se voda v kakovo drugo reko, v jezero ali v morje izteka, je nje izliv.

Morska voda je slana.

V mlakah, ribnikih, močvirjih in jezerih imamo stoječo vodo.

91. Postrv.

Ob bistrem potoku si otroci igrajo in gledajo ribe, ki po vodi švigajo sem ter tjá. Glej! zdaj se je riba pognala iznad vodé ter hlastnila po muhi.

Ta riba je bila postrv. Kako je lepa! Luske blišče ji kakor srebro. Po hrbtu je zelenkasta, po bokih rumenkasta, spodaj pa bela. Ob stranéh je posuta z mnogimi rudečimi ali črnkastimi pikicami.

Postrv ima osem plavut in močno zobovje. Hrani se z vodnimi žužki in z muhami; včasih pa zgrabi tudi kako manjšo ribico.

Po godu so jej samo mrzle, bistre studenčine in hitro tekoči gorski potoki. Čim bolj je senčnata voda, tem temnejša tudi pribaja postrv.

Ona dobro vidi in tanko sliši; zato jo je težko uloviti.

Zaradi okusnega mesa se drago plačuje.

92. Ščuka.

Ščuka se povsod udomači. Lužaste vode ugajajo jej tako, kakor bistre reke in jezera. Plava jako spretno. Kakor pušica šviga po vodi, vedno na plen prežéč. V požrešnosti prekosí vse sladkovodne ribe. Kar je volk na suhem, to je ščuka v vodi — nenasiten ropar. Slastno žre vse, kar se dá dobiti, žabe, miši, kače, ribe, še druge ščuke pred njo niso varne. Celó za kopajočim se človekom je že hlastnila.

Ena sama velika ščuka napravi v ribnikih zlasti med krapí veliko škodo. Zató držé ščuke v posebnih ribnikih. Dorasla ščuka je včasih po 1—1½ m. dolga in 20—25 klgr. težka. Njeno meso se jako ceni.

93. Jesén.

Žito na polji je požeto. Hruške, jabolka in drugo sadje je dozorelo. Kosci kosijo in spravljajo otavo. Pridni gospodarji sejejo ozimino. Planšarji ženó živino s planín in rovt. Po vinskih gorica se razlega veselo petje trgačev. Po skrivnih stezah lazi lovec za brezskrbno divjino. Lastovke in druge selilke jemljejo od nas slovó ter se napravljajo v toplejše kraje. Mrzla sapa brije po praznem strnišči. Slana pobeli hribe in doline; drevje se osiplje; spravljajo se zadnji pridelki. Vse življenje v naravi potihne; vsaka pridna stvar se je oskrbela za zimo.

Ne múdi se, človek, tudi ti; tudi tebi se prej ali slej približa zima tvojega življenja.

94. Zajec.

Ako greš zvečér, ko je vse tiho in mirno, na polje, videl boš boječega zajca. Postòj malo in opazúj tega strahopetca! Prepričaš se, da vendar ni tako neumen, kakor se o njem misli. Bog mu je dal dolge in urne noge, da se hitro umakne vsakej nevarnosti, ki mu pretí. Najmanjši šum, ako le martinček ali kaka miška švigne po suhem listji, zapodí ga v beg, da brusi peté, kakor bi ga sam veter nesel. Zató tudi jeséni iz gozda rad na polje pobegne, da ga padajoče listje preveč ne straši. Malokatera žival se more ponašati s tako tankim sluhom kakor zajec; pa tudi še dosti dobro voha, samo vid mu nič kaj posebno ne služi. V hrib teče bolje, nego s hriba; v nevarnosti gre tudi v vodo in prav dobro plava.

Med divjačino je zajec najbolj znana žival, in lovci ga hudo preganjajo. Kadar mu gre za kožo, je oprezen in prekanjen, kakor malokatera druga žival. On namreč nikoli ne beži pred sovražnikom naravnost v svoje ležišče, temveč teče nekaj časa dalje, potlej skače sem ter tja na desno in levo; naposled skoči z velikim skokom v kotlino. V begu rad postojí, potreplje z nogo, ogledava se za sovražnikom, postavi se tudi na zadnji nogi in prevrača ušesi. Večkrat se prav trdo k zemlji prihuli, pustí pse in lovce mimo ter tako prekaní svoje preganjalce. Ako ga človek dobí živega v roke, grize in praska, brca in veka, kakor majhno dete. Deževnega in snežnega vremena zajci nimajo radi, o lepem vremenu se pa igrajo med seboj.

Zajci se hitro plodé in zató včasih škodo delajo. Zajka ima po štirikrat na leto mlade. Mladiči takój spregledajo in potem ves čas svojega življenja ne zapró očí, tudi ne, kadar spé.

Na mlade zajčke preží mačka, kuna, podlásica, pes, volk, orel, sova in tudi krokar; celó stari zajec mladiče klofutá in jih čisto neusmiljeno naklesti. Zajčeje mesó je jako tečno in okusno. Iz dlake delajo klobuke, iz kož strojijo tanko usnje. —

95. Srna.

Srna je kaj brhka in ljubeznjiva. Milo jo je gledati, kakor koli se gane, naj stojí ali leží, naj muli travo, naj se plaho ozira ali na urnih nogah beží v goščavo.

Srna je blizu kozje velikosti. Tanke in visoke noge nosijo lepo vzraseno truplo. Malo glavico oživljajo velike prijazne oči. Srnjaku dobro pristova kratko, rogovilasto rogovje. Gosta in kratka dlaka se menja, kakor letni čas nanese: po letu je rujava, po zimi sivkasta, na trebuhu zmerom jasnejša. Mlade srne so lisaste.

Hitra je ko strela. Predrznno skače čez široke rove in prek visokih plotov; spretno se spenja po strmih skalovji.

Srna prebiva pri nas po vseh večjih gozdih, vendar mnogo rajša po listnatih, nego po jelovih; tudi ji je gora milejša od ravnine. Po letu se pase po višavah, kjer izbira mlada in sočna zelišča in brstje; na zimo pa se umika v nižave. Nizki, močvirnati kraji ji ne ugajajo.

Srna je vesela, družna žival; navadno vodi srnjak svojo rodovino, namreč dve ali tri srne sè zadnjimi mladíči. Mlade so prav prijetne in krotke. Človeka se takó privadijo, da več ne gredó od njega. Srnjak pa ostane večinoma divji, drzovit in potuhnen.

Srne streljajo zaradi mesá, kože, dlake in rogov. Tudi volkovi, divje mačke, risi, lisíce in celó kune jih davijo in koljejo.

96. Krompir.

Ni ga menda med ljudmi človeka, ki bi ne poznal krompirja. Vsak ga pozná in čísla, naj ga že imenuje krompir, korún ali podzemljico. Krompir je kruh ubogim, pa tudi gospóda ga rada jé.

Korun raste povsod, kjer koli je obnebje vsaj nekoliko ugodno; le zgodnji mraz mu škoduje.

On raste skoro v vsakej zemlji, najljubša pa mu je glinasta. Posebno bogato rodi na novinah in na požganem mahovji.

Sadé pa ali celi krompir ali kosce. Prideluje se tudi iz semena, ki se nahaja v jagodah na deblu visečih; vendar je posevanje počasno in nezanesljivo.

Krompir ima zdaj bel, zdaj rudečkast, včasih modrikast cvet; tudi gomolj je različne barve.

Kadar zraste do pedí, treba ga je osipati. Meseca julija dozori zgodnji krompir; nezreli zdravju škoduje. Na velem zelišči se spozná, da je čas izkopati ga. Po nekod ga izorjejo z oralom, po drugod ga kopljejo z motiko. Otroci pa pomagajo pobírati. Že na njivi se razmeče po velikosti in barvi, nabere v vreče ter zvozi domov.

Ko je suh, spravlja se v kleti, da po zimi ne zmrzne. Korun je ljudém in živini v živež; napravlja pa se iz njega tudi žganje, skrob ali močie i. t. d.

Odkar se sadi ta prekristni gomolj, še ni bilo nikoli v vsej Evropi na enkrat lakote.

97. Mah.

Tam iz razpoklin mogočnega skalovja, izpod katerega šumljá bister potoček, dvigujejo se majhne, zelene rastline. Sicer so brez cvetja, vendar imajo še pravo listje. Imenujemo jih m a h.

Mah brani skalovite gozde pekočega solnea in silnih vetrov. Ako bi mah ne pokrival visokih gorá,

kmalu bi se popolnem izsušile, in nič zelenega bi se ne videlo na njih. Kakor morska goba, tako se mah napije mokrote iz podnebja, da potem napaja ž njo druge rastline. Mah ne raste posamezno, ampak v velikih gostih rušah in blazinah skupaj. Mah najdeš povsod, posebno po mrzlejih krajih in po visokih gorah, po vlažnih senčnatih gozdih in kraj potokov. Še celó po zidovji, po strehah, po drevji i. t. d. raste mah.

Če tudi je prav majhna in neznatna rastlina, vendar ni brez vse koristi. Ne samo to, da je potreben za ohranjanje vlage, za narejanje prstí in šote, rabimo ga tudi za nasteljo, za mehka ležišča in blazine. Z mahom zamašimo razpoke pri oknih, čolnih in ladjah.

Po travnikih in po drevji pa mah škodo dela; zató ga moramo tam trebiti.

98. Drobtine.

Plésen ni drugo, nego mnogo združenih gobic, ki se kakor belkast ali črno-zelenkast prah po malem prijemlje kruha, sira, lesa, zidovja in drugih stvari.

Drevesna goba raste po starem drevji, najčešče na votlih vrbah; kuha se v lugu, potlej pa stolče. Tobakarji jo rabijo, da si ž njo ogenj ukrešejo. Dobra je tudi za rane, da se kri ustavi.

99. Zima.

Drevje je izgubilo svojo lepoto in stoji golo. Drobni ptiči so utihnili; mnogi so odleteli v tuje kraje. Nekatere živali spé, drugim je zrastle bolj

gosta odeja. Vse je žalostno in tiho. Sneg pokriva široko zemljo, ostri vetrovi brijejo, vode zmrzujejo. Solnce pozno vzhaja in kmalu zahaja. Kmet dela in popravlja orodje, seka les in cepi drva; predice sučejo kolovrate; stari ljudje in otroci pa sedé za pečjó. Narava počiva in nabira novih močí za prihodnjo pomlad. Zima pa ima tudi svoje posebno veselje.

Otroci! naglo vam teče zlati čas prijetnih mladih dni. Hitro vam mine dan, mesec, mine vam leto za letom.

Naj vam mladost ne izgine brez dobička v morje neskončne večnosti!

100. Jež in lisica.

Bila je huda zima, da je drevje pokalo. Vsaka zver se v svoj kotec stiska. Medved počiva v svojem brlogu, zajec čepí pod grmom, in lisica v votlini obira kostí, ki si jih je od daleč nanosila; le ubogi jež sè svojo bodečo suknjo ne more strehe dobiti. Vsakedo se ga bojí.

Ves zmrzel prileze lisici na prag in prelepo prosi, naj ga vzame pod streho, da ga velicega mrazú konec ne bode. „Hodi le dalje!“ velí lisica, „bila bi nama luknja pretesna; poišči si lepšega prostora.“ — „Imejte usmiljenje, dobra mamka!“ pravi jež, „ne bom vam nobene nadlege delal. Lepo mirno se stisnem v kotec, pa bom tiho dihal, da bom le na toplem; saj vidite, da sem strehe potreben. Rad bom ubogal, kar koli mi porečete.“

Lisica, če tudi sama zvita, dá se preprostiti in ježa pod streho vzame. Nekoliko dni sta se dobro

imela; bil jima je kratek čas. Ko se pa jež svojega stanu privadi, začne se stezati in pikati ubogo lisico sè svojo trnjevo kožo. Lisica mu očita: „Ali ne veš, kaj si mi obetal?“ Jež se pa le steza in lisico zbada, rekoč: „Starka! če ti ni prav, idi pa drugam!“ Lisica se umika, dokler more; poslednjič pobegne, jež si pa vso luknjo osvoji.

A. M. Slomšek.

101. Smreka.

Smreka je pri nas najvišje drevo; vzraste do 38 metrov visoko in ima deblo, ki je 6 do 15 dm. debelo. Takih je pa malo, ker se smreke navadno že poprej posekajo. Smrekove korenine ne segajo globo v zemljo, pa se tudi ne razprostirajo tako na široko, kakor hrastove ali bukovne; zató pa tudi vetrovi smreko lažje podirajo. Deblo je valjasto in ravno, lub pa hrapav; listi so iglasti in zmerom zeleni. Cveti so neznatni; seme je v češarkih. Smreka je jako koristno drevo; daje nam dober les, pa tudi drva za kurjavo.

Smreka pa je, kakor jelovo drevje sploh, koristna še v drugem oziru. Dobivamo namreč od nje trpentin, trpentinovo olje, pegljo, smolo, smoljnak in lesno volno. Lub rabijo strojarji.

102. Železo.

Železo je najkoristniša kovina. Hvala Bogu, da ga je naša Avstrija tako bogata, kakor skoro nobena druga država. Najbolj se z železno rudo ponašate štajerska in koroška dežela.

Železno rudo kopljejo iz zemlje ter jo v plavežih v strašnem ognji raztopé in razne primesi očistijo. Železo, kakoršno priteče iz plaveža, je líto železo. Trdo je in krhko; ne dá se varíti in raztezati. Vendar je za marsikatero rabo; vlivajo iz njega pečí, cevi, krogle i. t. d.

Lito železo se v ognji zopet razbéli in potem dene pod kladivo; zdaj postane tako, kakoršno rabi kovačem in ključarjem. Kovašk o železo je varljivo in kovno; raztegneš ga tudi v tanko pločevino in v zvež.

Iz litega kakor iz kovaškega železa napravi se trdo jeklo, ki se jako različno rabi. Iz jekla so sekire, kose, srpi, noži, sploh rezila.

103. Kuhinjska sol.

Kuhinjska sol se dobiva v našem cesarstvu v neizmerno velikih zalogah. Dobiva se popolnem čista v podobi trdega kámena, ki jo kopljejo in lomijo rudokopi kakor kako drugo rudo. Ta je kámena sol. Včasí je pa mešana z glino in drugimi zemljinami; takrat jo je treba v vodi raztopiti. V ta tamen izkopljejo v solnatem rudniku velike prostore, v katere se napelje sladka voda, ki raztaplja sol v sebi, a glina se na dno seséda. Ta voda, ki se je sè soljó napolija, imenuje se slanica (slana voda), ki se mora od soli odločiti.

Da se voda od soli odloči in da se dobí trda, suha sol, treba je posebnih naprav, ki se soline imenujejo. V solínah se voda slanica izpustí v velike železne in plôsko izdelane ponve. Pod ponve se potem toliko časa kuri, da voda vré in izpuhtí, ter

na dnu sama sol ostane. Izvarjeno sol vzamejo iz ponev, očistijo jo, naredé v kosove in denejo v zeló zakurjene sobe, da se osuší.

A ne samo v zemlji, tudi iz morske vode se dobiva sol. Na nizkih in vročih morskih bregovih se napelje slana morska voda v plitve, ravne in široke jame, ki se gredíce imenujejo. Solnčna gorkota in gorki vetrovi vodo izpuhtevajo, a sol se na dnô seséda. Ko vsa voda izpuhtí, napelje se druga, in to se ponavlja po več tednov, včasih tudi po več mesecev, dokler debela solnata skorja gredic ne pokrije. Ta sol se imenuje morska sol in ni nikoli tako čista, kakor óna, ki se pridobiva iz solín.

Znano je vsem, da se sol rabi v kuhinji. Sol dela jedí okusne ter brani, da meso ne zadáhne in se ne izpridi. Neslane jedí se težko prebavijo. Sol brani živino marsikaterih bolezni. Zató je dajemo lizati zlasti prežvekovalkam.

Iz „Vrtec“-a.

104. Zlato.

Zlato je najplemenitniša, najlepša in najdražja kovina. Barve je rumene; zmerom se bliščí, nobena rjá se ga ne prijema. Dobiva se čisto ali v večjih kosovih ali v drobnem zrnji. Nahaja se pa tudi kakor pesek in prah v različnem kamenji. Kadar tako kamenje razpade, pride zlato v reke in potoke, iz teh pa o povodnji na suho zemljo v pesek.

Porazdeljeno je po vseh delih svetá; nikjer pa se ne najde v posebnej obilosti. Zató ima med vsemi kovínami najvišjo ceno. Košček zlata, koli-

koršen je krajcar, dá se s kladivom raztolči v tako široke in tanke pločice, da ž njimi lahko pokriješ po več tisoč krajcarijev.

Ker je tako mehko, zató se nikdar ne izdeluje čisto. Vselej se mu primeša nekoliko srebra ali bakra. Iz zlata se kuje tudi denar, ki se pri nas cekín zove. Zlatarji napravljajo različne stvari, posebno prstane, uhane, verižice i. t. d.

Kadar naš presvetli cesar hočejo koga posebno odlikovati za njegove zasluge, podelé mu zlati križec, zlato svetinjo ali zvezdo. Odlikovanec nosi to znamenje na prsih, viseče ob zlatej verižici ali pisanem traku.

105. Petrolej ali kámeno olje.

Mnogi kraji naše zemlje so z neko oljnato tekočino napojeni. Ako se na takih krajih izkopljejo globoke jame v podobi naših vodnjakov, nabere se tu dosti te oljnate tekočine; lahko se potem s kako posodo zajema.

Ta tekočina plava na vodi kakor olje; ne dá se pomešati ž njo. Če jo prižgemo, gorí sè sajevim plamenom razširjaje neki poseben, neprijeten duh. Plamen je bolj ali manj rumene ali rujavkaste svetlobe. To čudno oljnato tekočino imenujemo kámeno olje ali petrolej.

Dandanes se tudi v našem cesarstvu pridobiva mnogo petróleja. Čisto kameno olje rabimo za navadno svečavo, tu pa tam tudi za kurjavo. Ker se petrolej rad vname, treba je ž njim ravnati zeló previdno.

106. Baker ali kotlovina.

Naši krajcarji in četrtaki so iz bakra ali kotlovine. Polirana kotlovina zadobi svetlejšo barvo, kar vidite na osnaženih kotlih in ponvih, katere kotlar izdeluje. Rudeči baker orumeni, kadar se stopi z nekaterimi drugimi kovinami. To se vidi pri medi, ki je zmes iz bakra in cinka. Rudečkasta méd se imenuje tompak. Barve je skoro take kakor zlato; marsikateri nevednež se je že opeharil kupivši méd za zlato.

Méd se mnogo bolj rabi, ko čisti baker. Iz medí se narejajo gumbi, okovi, različne posode, svečniki in druge stvari.

Ako se baker zmeša s činom, dobimo bron. Iz brona lijó zvonarji zvonove; kolikor boljše zna zvonar pomešati obe kovini, toliko čistejši glas imajo zvonovi.

Pri bakrenih in medenih posodah je treba največje previdnosti. Če pride na take posode kislina, naredi se na njih zeleni volk, ki je hud strup. Zató je bakrena kuhinjska posoda pocinjena.

Tudi zelena in modra barva na lesenih igračah je večkrat pomešana sè zelenim volkom in zató strupéna. Otroci, ki so nosili take igrače v usta ali lizali jih, zboleli so večkrat nevarno, nekateri pa so celó pomrli.

Votlo v turnu

Klenka bron,

Smrtno pesem

Poje zvon;

Žalostno z glasovi témi

Popotnika na zadnji cesti spremi.

107. Kmet.

Ko pomlad se bliža,
Jaz vrtec gradím
In orjem in séjem
In trsje sadím.

Po letu košévam
Planine, dolí,
In srpe bruševam,
Ko žito zori.

V jeseni gozdárim,
Otavo kosím.
Pšenico omlatim
In grozdje mastím.

Po zimi počivam,
Napregam saní,
Orodje popravljám,
Dok sneg ne skopní.

Ves teden se trudim
In gibljem roké,
V nedeljo hladim si
Glavíco, srcé.

V.

Nebo in zemlja.

108. Solnce.

Ti morjé svetlobe,
Vojvoda zemljé!
Nas moré tesnobe,
Té meglé temné.

Komaj zarja zlata
Jutro prebudí,
Skoz nebeška vrata
Gór vrhé zlatí.

Srca vsa odpira,
Plameneč oltar;
Kjer tvoj žar'k umira,
Vsahne zemlje dar.

Ti nam vinske trte
Zoriš ljubo slast,
S sadjem polniš vrte,
Rožam daješ rast.

Ti nebeške luči,
 Luno razsvetliš,
 Vedno, vedno úči:
 Kogar čast goríš.

M. Kastelec.

109. Strani nebá.

Neko jasno poletno jutro podadó se učitelj sè svojim sinom Francetom zgodaj na bližnjo goro. Počasi stopata od vznožja po strmem pobočji do vrha. Ko stopita na vrhunec, vzklikne France od veselja in pravi: „Oj, oče, tukaj je lepo; kako daleč se vidi na vse kraje!“ Oče odgovoré: „Res lep je razgled! Razširja se pred nama vsa ravnina s čednimi vasmi in trgi, sè zelenimi vrta in žitonosnim póljem.“

„Poglejte oče, kako lepo tam solnce vzhaja!“ Oče pritrdijo, rekoč: „Zarés veličastno je priplavalo izza sinjih gor. Poglej okoli in okoli! Razprostira se pred nama vsa krajina tja do daljnega pogorja, ki nebo mejí. Okrožje, katero moremo pregledati, je obzor ali horizont. Na višjej gori bi se videlo še dalje okoli, obzor bil bi še večji. — Poglej solnce! Više in više se vzdiguje nad obzorjem, kder sva ga najpred zagledala. Opoldne stalo bo najviše. Potem pa se nagne ter zvečér skrije pod horizont. Ne vidimo ga več; zašlo je. Stran neba, kjer solnce vzhaja, zove se vzhod ali jutro; nasprotnej strani, kjer solnce zahaja, pravi se záhod ali večer. Strani, kjer solnce opoldne stojí, pravimo jug ali poldan; jugu nasprotno stran,

kamor je opoldne senca obrnena, imenujemo sever ali polnoč. Vzhod, zahod, jug in sever so štiri glavne strani svetá ali nebá.“

Tako so poučevali oče učitelj svojega sina.

Otroci, obrnite se proti vzhodu! Katera stran sveta je za vami, katera na desno, katera na levo? — Katera stena šolske izbe je proti jugu obrnena, katera proti zahodu? Na katerej strani šole je cerkev, bližnja vas?

(Mnogovrstne vaje.)

110. Na gôro.

Na gôro, na gôro,
Na strme vrhé;
Tja kliče in miče
In vabi srcé.

Na gori cvetlice
Najzaljše cvetó,
In ptice preljube
Najslajše pojó.

Na gori pod mánoj
Oblaki visé,
Nad manoj višave,
Bliščijo vedré.

Na svôbodnej gori
Ni zemskih nadlóg;
Nad mánoj, pod mánoj,
Krog mene je Bog.

Tedáj le na gôro,
Na strme vrhé!
Tja kliče in miče
In vabi srcé.

III. Dan in noč.

Ko dan se zaznava,
 Danica priplava,
 Se sliši zvonjenje
 Čez hribe, čez plan:
 Zvonovi, zvoníte!
 Na delo budite,
 Ker naše življenje
 Je kratek le dan.

Daní se; stvari se prikazujejo iz teme. Na
 vzhodu se nebo žarí in oznanjuje solnčni prihod.
 Mesec in zvezde obledevajo. Solnce premaguje
 jutranji mrak. Gore se že zlatijo. Tudi gozdni
 robovi so že razsvetljeni. Poslednjič solnčna svetloba
 tudi v dolino prisveti. Jutro je.

Kdor hoče živeti
 In srečo imeti,
 Naj dela veselo,
 Pa moli naj vmes:
 Zvonovi, zvoníte!
 K molitvi vabíte,
 Ker prazno je delo
 Brez sreče z nebés.

Pred poldnem se solnce vedno više in više
 pomika; opoldne stoji najviše in je prehodilo
 polovico svojega pota.

Popoldne se solnce pomika proti zahodu;
 zvečer pa zahaja. Skriva se za gozde in gore.

Žarki prihajajo slabejši in slabejši. Ko solnce zajde v zatón, postane večerni mrak, kateri se umakne temnej noči.

Če delav'c se upeha,
Trpljenje mu neha,
Ga delopust vabi,
Večér ga hladí:
Zvonovi, zvoníte!
Nedeljo znaníte,
Gospod ne pozabi,
Plačilo delí.

Po noči počivajo ljudjé in živali. Kadar mine prva polovica noči, je polnoč.

Oh! naglo nas mine
Ves trud, bolečine;
Utrujen se vleže
Na pare trpín.
Zvonovi, zvoníte,
Domú ga spremíte!
Gre z dela in teže
Adamovi sin.

Čas od polnoči do polnoči imenujemo en dan. Delimo ga na 24 ur. Od polnoči do poldneva štejemo 12 ur, od poldneva do polnoči pa zopet 12 ur. Ura ima 60 minut.

Koliko ur in minut je minilo, kažejo nam ure. Ure so žepne, stenske in stolpne. Dva kazalca se neprenehoma premikata na kazalu. Manjši kaže ure, večji pa minute; manjši se v enej uri prestavi od

številke do številke, večji pa v enej uri pride okoli in okoli. Kadar ura bije, kaže večji kazalec ravno na 12. Solnčne ure imajo le en kazalec.

Hitro, hitro mine čas,
Ah, ne bo ga več pri nas.

112. Lahko noč.

Svetlo solnce se je skrilo,
Vse na svetu potihnilo,
Vse odeva tiha noč,
Da zaspati nam je moč'.

Svetle zvezdice gorijo,
Tam na nebu se bliščijo,
Kakor bi nas angeljci
Dolj iz raja gledali.

Ptičice in vsa živina,
Gospodarji in družina,
Vse počitka željno je,
Tiha noč zaziblje vse.

Moja glav'ca je zaspana,
Moja postelj'ca postlana;
Ljubi angelj varh ti moj,
Mene váruj tud' nocój!

Jutri hočem zgodaj vstati,
Nečem zarje zaležati.
Bog mi svojo daj pomoč!
Oče! mati! lahko noč!

113. Letni časi.

Pomlad mila odklenila svoj veseli nam je raj;
Cvetje klije, radost sije, zelení že vrt in gaj.

Zdaj le híti vence viti, o mladina! zdaj je čas.
Dan zbeguje, cvet vsahnjuje, kmalu mine rožni kras.

Zraven tudi ne zamúdi poiskati dušni sad!
Pomlad ide, zopet pride, — čas mladost je le enkrat.

Minila je zima, prišla je lepa pomlad. Noči se krajšajo, dnevi se daljšajo. Dne 21. marcija vzhaja solnce zjutraj ob šestih in zahaja zvečer ob šestih. Sije tedaj 12 ur. Dan in noč sta enako dolga: pomlad se začne. Od dneva do dneva se solnce više na nebu vzdiguje; noči so krajše od dnevov. Toplota raste.

Vroče je, vroče,
Čelo kipí;
Solnce pekoče,
Zemlja reží.
Za plugom orač omaguje,
Na cesti popotnik zdihuje.

Dne 21. junija se začne poletje. Takrat vzhaja solnce zjutraj ob štirih, zahaja pa zvečer ob osmih. Dan je najdaljši, noč najkrajša. Sledeči dnevi se zopet krčijo; toplota še ne pojema.

Kako si otožno, jesensko nebo!
Pod teboj vse hira,
Vse vene, umira;
Življenje jemlje slovó.

Hripávi
 Žrjávi
 Visoko kričé,
 Na južno leté.

Začetek jeseni je dne 23. septembra. Solnce nam vzhaja ravno tam, kjer je izišlo 21. marcija; dan in noč sta zopet enako dolga.

Dnevi se zmerom bolj krájšajo, noči pa daljšajo. Solnce se ne vzdiguje več tako visoko, kakor po letu; zató je tudi jeseni bolj hladno.

Žarki nebeški! vi ste obledeli,
 Zgúbili svojo ognjeno ste moč!
 V ledu utrinja se mesec prebeli;
 Zvezde gorijo, pa mrzla je noč.

Zima se začne 21. decembra. Takrat imamo najdaljšo noč. Solnce vzhaja še le ob osmih, zahaja pa že ob štirih. Noč je dolga 16 ur, dan pa le 8 ur. Kmalu pa se dnevi zopet nategnejo, dok da je dan enako dolg z nočjó. Kedaj se to zgodi?

Po zimi padajo solnčni žarki pošév na zemljo; zató je zima najbolj mrzli letni čas.

114. Uganka.

Vsako leto gredo sestre križem svet;
 Vsaka daje božjih darov mnogoréd;
 Prva sestra labke nožice imá,
 V zelen plašč zavita dosti cvetja dá.
 Druga prisopiha, vroče se potí,
 Kôso nam ponuja, tudi srp molí.

Tretja nam prinaša sadja jérbase,
 Brente polne grozdja, pólni nam sodé.
 V kožuh zadnja sestra je ogrnena,
 Ima rokavice, v peč zaljubljena.
 Kdo ugane štirih sester teh imé?
 Kdor ne ugane jih, on malo res umé.

115. Nevihta.

Dan je sôparen. Solnce pripeka na vse stvari
 in žuga posušiti vse rožice na polji. Nobena sáptica
 ne pihljá, nobena ptica ne žvrgolí v senčnem grmiči
 — tesna tihota je povsod. Cvetlice obešajo veneče
 glavice in ginejo v smrtnih težavah.

Zdaj se privlečejo v soparni zrak temne megle
 in se združijo v sivočrn oblak, ki pretí s hudo
 nesrečo. Iz jeznega obraza mu švigajo bliski, grom
 bobní, oblak vrší in vré. Že padajo debele težke
 kaplje; vse beží pred ploho. Toča poka po strehah.
 Molitev, jok in stok je slišati v vsakej hiši, na vsa-
 kem pragu. Ni dolgo, in ves kraj je zagrnjen z
 belim, mrtvaškim prtom.

Ves up je splaval kmetu po vodi; vendar obrne
 svoje misli proti Bogu in pravi: „Bog je dal, Bog
 je vzel, njegovo imé hvalímo vekomaj.“

A. Janežič.

116. Strela.

Bil je vroč poleten dan. Ko pride Janezek iz
 šole, pošljejo ga mati z malo južino k očetu, ki so
 na polji orali. Pa kmalu se je jelo napravljati k hu-
 demu vremenu. Nebo je zatemnelo. Sliši se od daleč

bučeče grmenje; debele kaplje že padajo. Oče velijo sinu: „Stopi pod oni-le hrast; hitro bo konec nevihte.“ A nevihta vedno silnejša prihaja; vlije se kakor iz kablja. Tudi oče pusté konje in gredó pod hrastovo streho. Blisk in grom pa splaši konje, da so kot besni zdirjali po polji. Oče skočijo izpod hrasta za konji, in tudi deček steče za njimi. Komaj pa sta bila obá kakih dvajset korakov od drevesa, udari strela v hrast ter ga razkolje od vrha do tal. Oče in sin padeta omamljena na tla; toda kmalu se zopet zavesta.

Oteta sta bila naglej in strašnej smrti.

117. Zvezde.

Tukaj gori se neznani,	Svetla cesta je razpeta
Vel'ki sveti sučejo,	Čez neskončni neba zid;
Z lučjo solnca so obdani,	Tam se vozi čast Očeta,
Krogle pote tekajo;	Viža pote zvezdnih rid.
Zvezda zvezdi je soseda,	Vse je kroglo, vse se miga,
Njih za nas števila ni;	Vse od ognja sveti se;
Druga v drugo svetlo gleda,	Vse oznanja, da velika
Vsaka božjo čast gorí.	Roka svet stvaríla je.

Tvoje veličastvo, Večni!

Trume zvezd nam pravijo:

Kako bomo še le srečni,

Če mi k tebi pridemo!

Skoz' teh svetov svet bo pela

Naša duša stvarniku,

Vrhu svetov bo sedela,

Pela petje angeljsko.

118. Luna.

Prijazno luna sveti,
 Nam lahko noč želi,
 Med zvezdami se maja,
 Skoz' megle se smeji.

Pohlevno se zakriva,
 Odkriva spet obraz,
 Popotnika tolaži,
 Da mu je krajši čas.

119. Lunini izpremini.

Luna je 50 krat manjša od zemlje in dobiva kakor ta svetlobo od solncea. Luna vzhaja na vzhodu in zahaja na zahodu.

Kaže se nam včasih kakor okrogla, razsvetljena plošča, včasih je vidimo le pol, včasih le ozek, srpast rob, in kmalu je ni nič videti. Lunina svetloba se tedaj izpreminja.

Kadar se lune prav nič ne vidi, pravimo, da je mlaj. Čez nekaj dni vidimo majhen srpast rob, katerega je vsak dan nekoliko več; v kakih sedmih dneh po mlaji pokaže se vsa desna polovica v podobi črke *D*. To se imenuje prvi krajec. Sedem dni pozneje pokaže se luna v celej plošči; pravi se ji ščep ali polna luna. Nje svetloba pa se od zdaj izmanjšuje. Kmalu zapazimo, da je nekaj manjka na desnej strani. Sedem dni po ščepu vidi se žamo nje leva stran v podobi črke *C*, in to je zadnji krajec. Teden pozneje imamo zopet mlaj. Tako luna neprenehoma izpreminja svojo podobo.

120. Zrak.

Zrak nas povsod obdaja. Zrak okrožuje vso zemljo in napolnjuje najmanjše praznine. Ne najdeš prostora, da bi ne bilo zraka v njem.

Zrak je ljudém, živalim in rastlinam potreben; brez njega ne morejo rasti rastline, ne živeti ljudjé in živali. Kadar koli človek ali žival zasôpe, potegne zrak v sé in ga dihne iz sebe. Kjer zraka ni, ne gorí ogenj, ne sliši se glas; kjer ni zraka, je smrt.

Zrak ni povsod enako čist. Najslabši je ondi, kjer veliko ljudí skupaj prebiva. Kako neprijetna in zoperna je sapa, katero drugi dihne v te!

Kakšen mora tedaj zrak biti v hiši, v katerej več ljudí delj časa biva? Videli ste morebiti že, da je v natlačenej hiši začela luč pojemati in slabotno brleti, če tudi ji ni manjkalo olja. Izmanjkalo ji je zraka, ki so ga ljudjé z dihanjem izpridili. Kako lahko ste se odsopli, ko ste iz te gnječe stopili na prosto!

Ako si hočemo ljubo zdravje ohraniti in visoko starost doživeti, moramo napred skrbeti za dobri, čisti zrak. Zató je treba izbe prezračevati in prevetrovati po letu in po zimi, da se izprideni zrak z dobrim namesti.

V zaprtej hiši žarjavico imeti, je zeló nevarno, posebno po noči, ko vse spi in se ne vé, če in kedaj kedo v omótico pade. Mnogo ljudí je že tako prišlo ob življenje. Žarjavica namreč jako pokvari zrak.

Slab zrak je tudi v kletéh, kjer vino vré, v globokih vodnjakih in jamah. Ni varno, hoditi va-nje. Ako imaš kaj opraviti v takih krajih, spústi popred luč noter po motozu. Če ti luč ugasne, ostani zunaj; zakaj kjer luč ne more goreti, tudi človek ne more živeti.

Zrak se ne vidi, ker je prozoren in ker nima barve. Le v prav velikej daljavi vidi se nam višnjev; radi tega je tudi nebo višnjevo. Da-si ne vidimo zraka, je vendar telesnina, ki potrebuje prostora, kakor katero drugo truplo. O tem se prepričamo, ako z roko ali z vrati naglo sem ter tja mahamo. To vidimo pa tudi, če čašico narobe vtaknemo v vodo; ker je polna zraka, voda ne more va-njo.

Zrak se dá stisniti, pa le do določene mere. Kakor hitro jenja pritisk, razširi se zopet v prejšnji prostor. Ako pa stiskaš zrak čez mero, raztrga in odžene ti vse ovire.

To izkušajo n. pr. dečki, ki igrajo z bezgovo pušo. V puši ali v cevi je kakor v vseh prostorih zrak. Ako se porine v cev náboj in za njim še drugi, stiska se zrak med zabojema bolj in bolj. Naposled prvi naboj ne more več zdržati prevelike sile stisnenga zraka, in — puša póči.

121. Veter.

Zrak se na gorkem raztegne in stanjša, na mrazu pa se skrči in zgostí. Mrzel zrak je tedaj težji od gorkega; oni ostaja bolj pri tleh, ta pa se kvišku vzdiguje. Pri požaru se vidi, kako vroči

zrak goreče ogorke, ogljije i. t. d. kvišku žene. V zakurjenej sobi je gorkeji zrak zgoraj, mrzleji pa spodaj. Ako se tedaj med malo odprtimi durmi goreča sveča visoko drži, pripoguje se plamen na vnanjo stran; kadar po postaviš svečo na tla, pripoguje se plamen v sobo, ker vnanji mrzli zrak v sobo prihaja.

Ko bi pustil duri odprte, odhajal bi topli zrak iz sobe, mrzli pa bi silil v izbo tako dolgo, da bi bil zunaj in znotraj enako mrzel.

Tako se godí tudi pod milim nebom. Če na pr. v katerem kraji bolj toplo postane, stanjša se ondi zrak in ide kvišku; zato se zrak v ta gorkejši kraj steka iz mrzlejega: zrak se giblje. Kadar se giblje počasi, nastane prepíh; ako se pa giblje močneje in hitreje, pravimo, da je veter. Močni veter imenujemo vihá r ali orká n. Vihar strašno tuli. Večkrat s koreníno izruje drevesa, odnese hišam strehe in še celó ladjo razbije na morji.

Veter vleče od raznih strani; glavne strani ravnajo se po štirih stranéh svetá.

Pogostoma se primeri, da po več vetrov na enkrat potegne. Takrat vetrovi drugi v družega tiščé; v tacem zavijanju vetrov nastane vrtinec. Vrtinec vzdigne prah, pesek, listje i. t. d. ter ga nese kvišku.

Vetrovi pa niso le škodljivi, ampak tudi koristni; kajti čistijo in hladijo zrak, osušajo zemljo, gonijo mline (na veter) in ladje po morji. Vetrovi zganjajo in razganjajo oblake, premajujejo jezera in morje, da se voda v njih ne usmradi.

122. Solnce in veter.

Solnce in veter sta se svoje dni skušala, kateri bi bil močnejši. Dogovorita se, zmaga naj ta, ki prisili popotnika, da sleče plašč. — Veter začne prvi hudo pihati; zdolec in krivec se stepeta ter dež in točo napravita, da bi popotnika primorala, naj sleče svoj plašč. Popotnik ves moker od mraza trepeče, trdno za plašč drži in se va-nj zavije.

Veter potihne, vreme se zvedrí in solnce se prikaže. Sije prav prijazno in vpira žarke popotniku v hrbet. Toplota raste, sapa bolj in bolj gorka prihaja; plašč mu je pretopel. Z rame ga vrže in na tla pogrne ter leže v senco počivat. Solnce se vetru posmeje, ker ga je tako lahko premoglo, ter mu pravi; „Z dobroto se več opravi, ko z grdobo.“

A. Janežič.

123. Hlapenje.

Nalijte vode v skledo in postavite jo na solnce! Vode bo čedalje manj v skledi, naposled izgine popolnoma.

Kam je prešla, kam je izginila?

Ljudjé pravijo navadno, da se je posušila; mi pa trdimo, da se je izpremenila v hlap, in da se je hlap kvišku vzdignil.

Gospodinja, ki hoče hitro posušiti perilo, obesi ga v vetroven kraj. Voda v mokrem perilu izhlapeva, zrak pa se navzame teh hlapov. Če sapa ne vleče, ostaja mokri zrak na perilu, ki se takrat le počasi suši. Veter pa odnaša mokrotni zrak in privaja

vedno novega, suhega zraka. To se godí tako dolgo, da je perilo suho.

Po zimi suší se celó zmrzlo perilo, ako je le na prepihu ali vetru. Se vé da se ne more tako hitro mokrote iznebiti, kakor po letu; kajti topli zrak se več hlapov navzame, nego mrzli. Omit in osnažen pôd se po zimi narpred osuší, če v peč dobro zakurimo, okna pa odpremo. Toplota izpreminja mokroto v hlap, prepíh pa odnaša hlapove.

Voda tedaj izhlapeva, pa ne le v skledi, na perilu in podu, ampak povsod, kjer pride sè zrakom v dotiko. To se godí zlasti na morji, na jezerih in rekah. Tudi iz rastlin puhtí dosti hlapovine v zrak; enako izgublajo ljudjé in živali skozi kožo in pri dihanji obilo mokrote. Čim več je hlapovine v zraku, tem vlažniši je.

124. Megla, oblak, dež.

Kadar je hladno, ali pa mrzlo, vidi se dih. Mrzlo okno, proti kateremu se dihne, postane mokro. Konji, ki so dirjali, so po zimi kakor z meglo obdani. Sopara, katera se iz vrele vode vzdiguje v hladnejši zrak, vidi se nam kakor oblaček. Kaj se učimo iz teh prikazov?

Ako se vlažni zrak zadosti ohladí, izpremeni se nekaj hlapovine zopet v vodo.

Nevidni hlap se zgostí narpred v majhne mehurčke, katere kmalu zagledamo, ko se jih veliko skupaj nabere. Ako se to pripetí blizu zemlje, nastane megla, v visočini pa oblak.

Megle izginejo, kadar solnce prisije; zakaj? Zató, ker solčna gorkota razžene vodne mehurčke v nevidni hlap. Kadar zadenejo na oblake mrzli vetrovi, ali kadar se oblaki sploh zeló ohladé, sprijemljejo se vodni mehurčki, združijo se v kapljice in padajo zaradi svoje teže na zemljo. To je dež.

Dež je raznovrsten. Pršá vica pada iz nizkih oblakov v prav drobnih kapljicah. Ako so kaplje velike ter padajo z močjó, je ploha. Prehodnji dež pride iz mimo idočega oblaka. Deževje nastane, če je vse nebo nad katerim krajim pokrito z deževnimi oblaki. Kadar se vlije iz oblaka z veliko silo, pravimo, da se je oblak utrgal.

Dež je zeló koristen in potreben. Čisti zrak, hladí solčno vročino, poživlja rastline, rodovíti zemljo, daje vode virom, potokom in rekam.

125. Solnce in dež.

„Da bi pač vedno sijalo solnce!“ rekli so otroci neki deževni dan svoje mater. Ta želja se jim je kmalu izpolnila. Več tednov se ni prikazal noben oblak na nebu. Dolga in huda suša je učinila mnogo škodo. Rastline niso mogle rasti; travniki so zarujaveli, potoki so se izsušili. „Ali vidite zdaj,“ pravijo mati svojim otrokom, „da je dež tako potreben kakor solnce? Tudi za nas bi ne bilo dobro, ko bi imeli zmerom jasne in vesele dni. Tudi oblačni onevi, — nadloge in težave — morajo včasih priti, da ostanemo dobri in pobožni.“

Dež za solncem mora biti,
Za veseljem žalost priti.

126. Mavrica.

Kako je svetla, mila, krasna,
V sedmerih barvah se blišči;
Nobena slika ni bolj jasna,
Ko mavrica nebeška ti!

127. Sneg in toča.

S n e g se nareja, ako vodni hlapi v zraku zmrzujejo, spoprijemajo se in v snežinkah na zemljo padajo. Začetek snegu je vprav tisti kakor dežju. Med dežjem in snegom je samo ta razlika, da pada dež v kapljah, sneg pa v plahticah.

Celó po letu so snéžinke v oblakih; ko pa pridejo v nižji, topleji zrak, razcedé se v kapljice. Zató pogostoma po dolinah deží, v tem ko sneží na visokih gorah.

Sneg pokrije po zimi setve na polji, da ne pozebejo; sneg napaja zemljo in daje potokom in rekam obilo vode. Tudi proti ozeblini je dobro zdravilo.

S o d r a nastane takrat, kadar se snežinke na pol stopé in v kroglice spoprimejo.

T o č a se naredí, če deževne kaplje v zraku zmrznejo. Toča je iz prozornega ledú, na sredi pa ima neprozorno zrno. Po podobi in debelosti je različna. Toča pobija česče po dnevi, nego po noči in je kmetu huda šiba.

128. Rosa in slana.

Ako prinesete kozarec mrzle vode v toplo izbo, začne se kozarec „potiti“.

Šipe v oknih potijo se znotraj, če je zunanji zrak mrzleji od znotranjega.

Vodni hlapi, ki se nahajajo v izbinem zraku, ohladé se okoli kozarca in šip, zato se zgosté in v kapljicah prikažejo.

Ravno tako se nareja rosa. Trava, listje, cvetje, les, kamenje i. t. d. se hitreje ohladí, nego zrak, ki te stvari obdaje. Zató se vodeni hlapi okoli njih ohladé, zgosté in kot kapljice obvisé.

Zmrzla rosa je slana, ki posmodí in tudi popolnoma uničí cvetje in rastline.

V jasnih nočéh naredí se več rose, nego kadar je oblačno. Oblaki namreč varujejo stvari ohlajenja. Tudi veter brani, da se rosa ne dela, ker odpihuje puh od ohlajenih telés. Rose in tudi slane je tedaj največ v jasnih in tihih nočéh, zlasti jeseni in spomladi.

Ledene cvetlice, ki se po zimi delajo na oknih, naredé se iz hlapov v hiši, kateri na mrzlem oknu zmrznejo.

129. Uganki.

Z r ti kažem vselej barvo razno,
Ko prikaže solnce se prijazno,
S k pa v roki ostra sem priprava,
Ki rastline mnoge pokončava;

Brez teh črk se mene ti bojiš,
 Kamor koli pridem, odbežiš,
 In če se kedaj pri meni spečeš,
 Zadnji dve pismeni le izrečeš.

Po vsej me zemlji je polnó,
 V dolini kakor nad goró;
 Po meni včasih šviga blisk,
 In včasih me prodira vrisk.
 Po meni ptičice leté,
 Metulji pisani frčé;
 Brez mene ne živí nihčé,
 Kjer mene ni, pogine vsè.
 Jaz v vsakej luknjici tičím
 In dostikrat se tud' zgostím.
 Ak' črko prvo izpustiš,
 Stvaríco cenjeno dobiš:
 Iz vode lazi na zemljó,
 Da tu si živeža dobó.
 Mesó okusno ti dajé:
 Povéj tedaj, kak zove se?

Fr. Cimperman.

130. Zimskí dan.

Solnce se od daleč skriva,
 Vrana leta ókrog hiše,
 Tanek veter zunaj piše,
 Tla pa débel sneg pokriva.
 Tam na klanci je vse živo,
 Vkup so iz vasí otroci,
 Vsak sení v premrli roci
 Vozi in drží se krivo.

Starec zre iz gorke hiše,
 In spomín se mu poslí,
 Dni premišlja, ki so bili,
 In na tihem solze briše.

Simon Jenko.

131. Uganki.

Med zemljo in nebom
 Se dete kojim,
 Od hriba do hriba
 Veselo frlim.
 Oblake in megle
 Pregarjam na ples,
 Pometam in pišem
 Brez metelj, perés.

M. Vilhar.

Nisem rogata žival,
 Pa roge le molím;
 Daleč počasi pridem,
 Hiše ne zapustím;
 Za postne dni dajem jedí,
 Jedí brez vseh kostí,
 Kako se mí velí?

A. M. Slomšek.

VI.

Domovina in zgodovina.

132. Domače ognjišče.

Prekrasna je zemlja domá in drugód,
In čudeži stvarstva rastó nam povsód;
Al' vendar veselje prebiva le tam,
Kjer vzdiga domače ognjišče se nam.

133. Domačija.

Moja domačija je v prav lepem kraji. Na prijaznem hribu stoji zala vas med lepimi travniki in rodovitnim poljem. Nad vasjo kipí v nebo visoka gora s čistimi studenci in potoki; pod vasjo leži bogato polje z najlepšimi njivami. Za vasjo je gozd; tu pasejo po zelenih tratah veseli pastirji vaško živino. Pred vasjo teče velik potok s prečisto vodo. Čez potok so napeljane brvi in mostiči. Na njegovem levem bregu je mnogo mlinov in kovačnic. Potje v vas so čedni, velika cesta pa drži ob gori v mesto. Tik nje drdrá

večkrat na dan vlak po železnem tiru; on prevaža
popotnike in blagó iz kraja v kraj. Lep je in pre-
krasen moj mili rojstveni kraj!

Ljubo domá,
Kedor ga pozná,
Pregovor stari že pravi;
Torej moj dom,
Ljubil te bom,
Dokler smrt me ne spravi.

Tebe poznám,
Tebe čislám;
Kakor so mnogi storíli;
Za te živím,
Za te gorím,
Kraj moj domači premíli!

Lepšega ni,
Kakor si ti,
Za me nikjer na sveti;
Ti me redíš,
Ti me živíš,
Za te pripravljen sem vmreti

134. Šola.

Potrebna je šola za mlade ljudi;
Blagor otroku, ki prav se uči.
Omiko, razumnost in žlahtno sreč
Šolski ti navki obilno delé.
Bogastvo se ruši, le kratko trpi:
Išči si blaga, ki delj obstojí.

135. Reka, veletok, morje.

Potok sreča valovito reko in reče: „Sestra, vzemi me seboj!“ Reka pravi: „Pridi sem, hodi z menòj!“ Obé vodi se prijazno združite ter tečete med cveticami ob bregovih. Ribe plavajo ž njima in švigajo sem ter tja, navzdol in navzgor. Ribič priveslá v čolniči; v njegovej mreži se uloví marsikatera riba in ribica. Iz bližnjih gozdov pripeljejo ljudjé bruna in deske; na splavih vozijo blagó v daljne kraje.

Zdaj priválí reka svoje valove do mesta. Visoki stolpi, lepe hiše se bliščé!

Pa reka se ne more muditi in ogledovati mesta kras; potovati mora brez mirú in počitka. Dalje ko pride, več potokov in rečic se ji pridruži. Raste ji moč. Iz reke postane veletok. Ladje in parobrodi se sučejo na njegovej širokej gladini. Dospel je v prostrano ravnino. Ne dirja več tako hitro, kakor popred.

On objema mnogokateri zeleni otok ter se ozira po rodovitnih poljih in pisanih livadah. Sneg kopní; dež lije iz sivih oblakov. Voda narašča, stopi čez breg, razdira jezove. Razlije se čez dolino in jo pokrije do bližnjih holmov. Vsa raván je kakor jezero!

Kmalu mine p o v o d e n j; voda odteka in se vrača v svojo strugo.

Nazadnje pride veletok do neobzorno velike vode, do morja. Tukaj je konec njegovemu potovanju. Slovo vzame od dežele in se vliva v široko

morsko planjavo. Na morji plavajo velikanske ladje. Goni jih para ali veter. Na parobrodih in jadrenicah vozijo ljudje različno blagó od kraja do kraja. Mornarji užijejo dosti straha in nadlog. Resničen je pregovor: „Kedor moliti ne zna, naj se na morje podá.“

136. Iz malega raste veliko.

Iz góre skrivnóstne izteka se vir,
 Poklína neznatna studencu je tir.
 Slaboten, suhoten višave je sin,
 Rodil se je komaj: pretí mu pogín.
 Na sinjem oboku luč solnea gorí,
 Zatorej med peskom potoček medlí.
 Počasi, po malem narašča mu moč,
 Otréblje si listje, se v strugi vijóč. —
 Pohlevno potoček po skali šumljá,
 Ponižno iz hriba v dolino skakljá.
 Postrvica gibčna se v vodi vrtí,
 V nebrojnih se žarkih jej solnce bliščí. —
 Od daleč mi bije ropót na uhó,
 Potoček zdaj góni že mlinsko koló; —
 Ponosno pa reka hití do morjá
 In ladije nosi prepolne blagá.

Fr. Krék.

137. Mesto, trg, vas.

*Ljudje prebivajo na samotí, v
 vaséh, trgih in mestih. Kedo živi*

pri nas na samoti? Več hiš blizu
vkupe je vas. Prebivalci so vaščani;
pečajo se večinoma s poljedelstvom. Trg
je večji in lepši kakor vas. S čim
se pečajo tržani?

Mesto je večje in lepše, nego
trg ali vas. V mestu je mnogo ve-
likih in lepih hiš druga pri drugi.

Meščanje so rokodelci, trgovci,
uradniki, umetniki i. t. d.

138. Stanovi.

Nekateri ljudje obdelujejo zemljo in pridelujejo
živež. Delajo po polji, po travnikih, vrtéh in v gozdih
ter se pečajo z živinorejo. Ti so kmetje ali
kmetovalci.

Drugi preustrojajo surove zemeljske in živalske
pridelke; oni napravljajo na primer stanovanja,

obleko, mnogotero orodje i. t. d. Takim pravimo rokodelci, obrtniki.

Tretji kupujejo razne surove in obrtniške pridelke ter jih prodajajo tistim, kateri jih nimajo. Ti se imenujejo kupčevalci ali trgovci.

Delo ali opravilo, katero človek opravlja večji del ali pa do konca svojega življenja, zove se njegov stan ali poklic.

Razen kmetskega, rokodelskega in trgovskega stanú so še drugi stanovi, kakor učiteljski, uradniški, vojaški in duhovski.

Učeniki učé v ljudskih, srednjih in visokih šolah razne nauke in znanosti, da se ljudstvo omika in izobrazuje.

Uradniki so v svojej celoti posvetna gosposka, katera skrbi, da se postave zvršujejo, in da je v deželi vse v lepem redu.

Vojaiki nam hranijo ljubi mir in nas branijo znotranjih ter zunanjih sovražnikov, da smo si v svesti življenja in imetja.

Duhovniki oznanjujejo sv. vero, delé sv. zakramente ter nas vodijo k bogoljubnemu življenju.

V vsacem stanu more človek srečen biti, če natančno izpolnjuje svoje dolžnosti.

139. Občina.

Prebivalci enega mesta, trga, ene ali več vasi so združeni v občino ali srenjo.

Vsi občani naj drug drugemu podpirajo, drug drugemu pomagajo.

Veliko je opravila za občinstvo korist. Skrbeti je treba za občinske ceste, popravljati pote in moste, nadzorovati mero in vago. Občini gre skrb za cerkev, za domače uboge, za mir in red i. t. d. Vsak posamezni občan ne more vsega tega sam opravljati. Zató izbere si vsaka občina nekatere možé, kateri v imenu vseh drugih oskrbujejo občinske reči. Ti možé so občinski odbor. Odbor se ne more vsak dan shajati; opravil pa občini nikdar ne manjka. Zatorej izvoli si odbor župana in občinska svetovalca izmed vseh odbornikov. Županstvo opravlja manj važne občinske stvari; ves odbor se posvetuje le o bolj imenitnih opravkih. Županstvo je občinska gosposka. Vsak občan ji je v uradnih rečéh dolžen pokorščino in spoštljivost.

Šolske reči v občini so izročéne krajnemu šolskemu svétu.

Šola, cerkev, občinska uradnica se zida in popravlja večnoma na občinske troške; to veljá tudi o cestah, mostih, i. t. d. Občina potrebuje tedaj dosti denarja. Zató plačuje vsak ud občine po svojem premoženji občinski davek.

Vsi enej farnej cerkvi pridruženi stanovalci so skup farna občina ali župnina. Cerkveni predstojnik so gospod župnik.

Ali je naše prebivališče posebna občina?

Spadajo li k naši občini še drugi kraji?

Koliko móž šteje naš občinski odbor?

Kateri gospodje in možé so udje krajnega šolskega sveta?

Kedo mu je načelnik? i. t. d.

140. Okraj.

Ako gremo od doma po cesti dalje in dalje, pridemo v druge vasi, v druge občine. Občina je občini mejaša. Več občin skup je o k r a j.

V vsacem okraji je sodišče; okrajni sodnik razsojuje strankam tožbe; davki se plačujejo pri davkarji. Več v eno celoto združenih okrajev je okrajno glavarstvo. Okrajnemu glavarstvu je na čelo postavljen okrajni glavár. Ta gospod je tudi predsednik okrajnemu šolskemu svetovalstvu; v njegovo področje spadajo šolske reči vsega okraja. Okrajna glavarstva, sodišča in davkarije so cesarsko-kraljeve.

Odgovarjajte na sledeča vprašanja: 1. V katerem okraji je vaša domačija? 2. Koliko mest, trgov in vasi šteje naš okraj in katere? 3. Ali je I. od naše domačije proti jugu, severu, vzhodu ali zahodu? 4. Kje stanuje naš okrajni glavár? 5. Kateri okraji so združeni v naše okrajno glavarstvo? 6. Ali so v našem okraji katere gore? Katere? 7. Reke? Katere? Potoki? Kateri? Proti katerej strani sveta pa tekó? 8. S čim se bavijo prebivalci našega okraja? i. t. d.

141. Dežela.

Okraj se dotika okraja, glavarstvo glavarstva. Okrajno glavarstvo obsega prostrano zemljo z mesti in vasmí, z rekami in potoki, z gorami, hribi in dolinami.

Veliko večja kakor glavarstvo je dežela ali k r o n o v i n a. Dežela, v katerej je naš rojstveni kraj, imenuje se tudi naša materina dežela. Kranjcem je materina dežela Kranjsko, Korošcem Koroško. Katera dežela je za Štajerce materina?

Naše avstrijansko cesarstvo sestoji iz mnogo večjih in manjših dežel. Vsaka dežela ima svoje posebno ime, svoj posebni grb; vse pa vlada isti vladar. Deželno šolstvo oskrbeva deželni šolski svet. Najvišja gosposka v deželi je c. k. namestništvo (mestodržstvo), v nekaterih kronovinah pa deželna vlada. Cesarjev namestnik ali deželni predsednik ima svoj sedež v glavnem mestu.

Koliko okrajnih glavarstev je v naši deželi? Katera? Katero je glavno mesto?

142. Popotnik.

Popotnik pridem čez goró,
 Od doma vzamem še slovó,
 In kamor se okó ozrè,
 Povsod se mi nov svet odprè.
 Tud' tukaj solnce gre okrog,
 Dolino vidim, hrib in log;
 Pa solnce naše bolj bliščí,
 In hrib naš lepše zelení.

Tud' tu cvetó cvetličice,
 Po njih šumé bučelice;
 Pa naših rož je lepši cvet,
 Bučelic naših slajši med.
 Skoz mesta hodim in vasi,
 Povsod drugač se govori;
 Jaz tujc nikogar ne poznam
 In sred ljudi povsod sem sam.

Dežela ljuba, kje ležiš,
 Ki jezik moj mi govoriš?
 Kjer znanci moji še živé,
 Prijatli moji v grobih spé?
 Zdihujem, vprašam vedno: kje?
 Prijatli! k vam želí srcé;
 Perut imeti si želim,
 Da k vam domóv ko ptič zletím.

J. Strel.

143. Celje, za časa Rimljanov Celeja.

To res prijazno mesto ob bístrej Savini je na južno-vzhodnem konci savinske doline in šteje nad 4000 prebivalcev.

Tu je sedež c. k. okrožnega in okrajnega sodišča ter c. k. okrajnega glavarstva. Od učnih zavodov je tukaj osemrazredni gimnazij, meščanska in tri javne ljudske šole. Dalje ste tu dve bólnici: ena za meščane, druga za vojake; najdeš tudi hranilnico, kopališča, sprehajališča i. t. d. Na zahodnej strani gospodskih ulic je velika vojašnica ali kasarna, v glediških ulicah pa mestno gledišče. V ljubljanskem predmestji je gazometer, to je tvornica za gorljivi plin. V to potrebni premog kopljejo v Zabukovci pod Goznikom. Blizu kolodvora je cesarska tvornica za cink.

Mestni župnik je ob enem dekan in opat z mitro; on stanuje v opatiji tik stare pa krasne, v gotiškem slogu sezidane farne cerkve sv. Danielu posvečene. Tudi minoritska (nemška) cerkev matere

božje, v romanskem slogu, in oni sv. Duha in sv. Maksimilijana so prav zale. Celjskemu rojaku sv. Maksimilijanu so neverni Rimljani glavo odsekali tam, kjer stoji njemu posvečena hiša božja.

Celje je staro rimsko mesto, katero je bilo gotovo že selišče Keltov. Starinski okrogli stolpi in ostanki zidovja še danes pričujejo, da je bilo nekedaj močno utrjeno. Leta 452. lomastil je grozovitni kralj Atila na čelu svojih divjih Hunov skozi Celje proti Ogleju onkraj Soče. Leta 475. so Celje oplenili in razdejali Heruli in Rugijeri pod vodstvom Odoakarja, kateri je celó v Italijo prodrl in v Raveni stanujočega rimskega cesarja Romula Avgustula izpodrinil. Od l. 1341—1456, tedaj celih 115 let, bilo je Celje z okolico vred v oblasti celjskih grofov. Zadnji celjski grof je bil Urh II. Petdeset let starega so sovražni Ogri dne 9. nov. 1456. v Belgradu umorili. Njegovo truplo so v Celje prepeljali in v žrfu nemške cerkve slovesno shranili. Celjska grofija je bila l. 1457. po cesarji Frideriku III. sè štajersko deželo združena.

Celjsko mesto je l. 1687. in 1798. z večjega pogorelo; zadnji strašni požár je upepelil tudi farno in minoritsko cerkev. Grad izumrlih celjskih grofov je zdaj velikanska razvalina. Ljudje ga imenujejo „stari grad“, tudi „gornje Celje.“

Ta nekedaj slavni dom mogočnih celjskih grofov, kakor mnogi rimski ostanki v tem mestu, katerih je največ okoli farne cerkve, glasno svedočijo, da je vse posvetno minljivo.

144. Ptujsko polje.

Štajerska dežela ima več ravnín, ki se jim tudi polje pravi. Taka ravnína je ptujsko polje. Razprostira pa se na obéh stranéh reke Drave od Maribora do Ormuža.

Ptujsko polje je nekaj močvirno, nekaj pa ga je peščenega in prodečnega; le malokje se najde rodovitna prst. Obgorje pa mu je prav plodovito. Na zahodu ga mejí Pohorje sé svojim znožjem, na jugu se vrsté prijazni haložanski hribi z imenitnimi vinôgradi; na vzhodu in severu pa oklepajo polje ljutomerske in slovenske gorice. Njih vinska kapljica daleč sloví po svetu.

Skozi prostrano ravníno se valí mogočna Drava, z dotokoma Dravino in Pesnico. Ob Dravi je postavljeno staro mesto Ptuj z mnogimi rimskimi ostanki, Pomniti je tudi lepo farno cerkev s prosto stoječim stolpom. Z visokega ptujskega grada vidiš, kako po svojem tiru hití kadeči hlapón; vidiš pa tudi v daljini bliščati se več prijaznih cerkvic, kakor ono sv. Marije na gori in pa sv. Urbana.

Preljubi sveti Urban,
Ti dober naš mejaš,
V goricah ti stanuješ
In žlahtno grozdje 'maš.
Le zòri ga — in médi ga,
Boš dal nam dober mošt.
Veselo te na hribci
Vsak kmetič počastí;
Okol' podobe tvoje
Rad brajdo naredí.
Le váruj nam — oskrbi nam
Gorice žlahten sad!

145. Obír.

Pod jugom Goratana stoji velika gora Obír. Ostrica, njena glava, kipí velikansko v nebó.

Po sévernej strani je samo pečevje, po južnej se pa črede pasejo. Vrh gore gledaš nove kraje, šteješ mesta, trge in vasi. Z ogerske zemlje ti solnce prisije, na Kranjsko in Laško za gore gre. Storžec ti je sosed, Kočna pa soseda; Peča te gleda od jutra. Kom in Dobrač strmíta v te od večera. Triglav na Kranjskem, Zvonár pa na tirolskeji meji molíta svoje stare, bele glave v nebó.

Pod tvojimi nogami dere Drava; Glana in Krka družite se ž njo. Celovško jézero od večera, žetarsko od jutra bliščí. V Celovci šteješ visoke zvoníke. Na levej ti stoji Beljak, na desnej Velikóvec. Rož, celovško polje in junska dolina razgrinja se ti pred očmi.

Starih gradov po višinah, novih grajščin po ravninah, pa tudi cerkev po hribih ne prešteješ. Okó se ne nagleda, srcé ne nadovolji božjih čúdežev, ki jih vidiš z Ostrice. Obilno ti poplača težavne stopinje visoki Obir.

Po Janežiči.

146. Cirkniško jezero.

Cirkniško jezero nima neki enacega na vsem svetu. V enem letu plavajo tu čolni, lové ribiči ribe; čez nekaj časa pa kmetič s plugom brazdo reže, kosec travo kosí, žanjice žanjejo. Z brega ugledaš strme pečine v vodi. V dnu jezera se

nahajajo večje ali manje razpokline, po katerih voda priteka in odteka. Iz teh podzemeljskih votlin je v kratkem času neizrečeno veliko pridére. Ko pa voda odtekati jame, čuje se iz votlin šum in bobnenje, podobno daljnemu gromu. Jezero postane zopet suho. Ves prostor je enak velicemu ribniku, v katerem je vse živo in se ribe lové. V šestih tednih že raste trava, kjer je bilo popred široko jezero.

Drugi prostori se odmenijo za njive. Seje se navadno proso ali ječmen, ki hitro raste.

Pogostoma pa voda zopet pribobní, predno je še žito dozorelo. Kmetu je upanje na bogato žetev po vodi splavalo.

J. Božič.

147. Sava.

Kranjsko deželo preteka več rek in rečic. Najmočnejša je Sava. Ona se pri Radoljici steka iz dolinske in bohinjske Save (Savice) ter sprejema tržiško Bistrico. Pri Kranji se vanjo vliva Kokra, pri Medvodah pa Sora, katerej se pri Loki Poljanščica pridružuje. Prav čuden dotok je Ljubljana, ob katerej se dviguje glavno mesto Ljubljana. Pomnožena s kamniško Bistrico zavija jo Sava proti vzhodu mimo Litije; potem se obrača proti jugovzhodu mejo delajoč proti Štajerskemu. Njeni bistri valovi gledajo Rateče, posavske gradove in krške vinograde. Brežicam nasproti sprejema rakov bogato Krko, katera svoje

vode mimo Novega mesta in Kostanjevice po krškem polji semkaj valí.

Kako živo je bilo nekedaj življenje ob Savi! Koliko blagá se je zvozilo po njej! Zdaj pa se prevaža večinoma le po železnici.

Dolenska.

Pridi Gorenc!
Z mrzle planíne
Vabi Dolenc
V gorke doline;
Mrzel je led,
Pridi se gret!

Solnce gorkó
Tukaj nam sija,
Trta ljubó
Gor se ovija,
Vince z goré
Greje srcé.

Bl. Potočnik.

148. Drava, Sava in Soča.

Drava, Sava in Soča so sestre. Nekedaj so se med seboj ménile, katera bode prihodnji dan prva v morje pritekla. Zvečer Sava in Soča zaspíte, Drava pa se le potuhne in kmalu začne tiho teči napréj.

Ko se zjutraj Sava prebudí in zapazi, da se Drava že proti morju valí, spustí se jezna v urnem teku proti morju. Ko se Soča prebudí in vidi, da

ste jo setri prekanili, predere na nasprotni strani sè silno močjó gore, zažene se skozi skálnate soteske in prva v morje dospé.

Ta pripovedka, da si basen, opisuje vendar značaj vseh treh poglavitnih slovenskih rek. Drava se valí tiho in potúhneno, bistra Sava dere, obé v črno morje; Soča pa bobni urno skozi skalnate struge goriških gór v morje jadransko.

149. Kras.

Kras se imenuje oddelek slovenske zemlje med Gorico, Trstom, Postojino in Reko. Podoben je visokej planoti, nad katero se kakor valovi vzdigujejo skalnati vrhunci. Med vrhunci in griči se razprostirajo pogostoma doline. Vse je posuto sè sivim apnenikom, ki je ali v velike kupe nakopičen, ali pa sém ter tja raztresen. Pred mnogo stoletji so neki te gore pokrivali zeleni gozdi. Sekira jih je podrla in burji pot odprla. Burja, ki še zdaj pogostoma drevje podira, strehe odkriva in vozove premetuje, ona je rodovitno zemljo po malem odnašala in odnesla; zató je kraški svet skoro ves gol in pust. Pravijo, da so Benetke na kraških bukvah sezidane. Kras je znamenit zaradi svojih čudnih podzemeljskih hramov. Te jame so prav dolge in široke; krasne kamnate podobe jih kinčajo. Globoko pod seboj zaslišiš šumenje potoka, ki se čez strme skale valí v strašen prepád. V teh podzemeljskih vodah šviga sém ter tja čudni močarilec ali človeška ribica. Kjer je trohica rodovitne prsti, jo marljivi Krašovec kaj pridno obdeluje, da si pičlega pridela živeža.

150. Skopulja.

Narodna pravljica.

V prijaznej ravnici sred' rožic dišečih
Pod belim snežnikom krog svoj'ga vrtá
Jesenskega dne je ob solnčem zahodu
Prevzetno šetála Skopulja gospá.

Pod solncem zastonj bi iskáti se trudil
Kraj, kateri bi utegnil bit' temu enák.
Zastonj mu primerjaš taljanske planine,
V lepoti na svetu nobeden ni ták.

V različnih drevesih preblaz'ga plemena
Se v rajski ložiček ta vrt spremení;
Od zlatega cvetja, od rajskega sadja
Se vejca in steblo vsaktero šibi.

Siv starček prot' vrtu ob pal'ci prileze,
Na lici mu revščina bila je brát'.
„Gospa milostljiva!“ — začné trepetáje —
„Dovol'te tri jabolka meni pobrát'.“

„Kako se prezdrzneš me tukaj nadleg'vat' ?
Pobér' se od mene nesramni lenuh!
Ko b' tacemu sadje zametat' imela,
Raj' vidim, da vzame peklenski ga duh.“

Pohlevna solzica na lice mu kane,
V presrčnej britkosti odpravi se preč.
Ko zjutraj prevzetna Skopulja ustane,
Prelepega vrta ni videla več.

Jeran.

151. Pripovedke o landeškem gradu.

Med ljudstvom so razne pravljice in pripovedke. O landeškem gradu, ki je zdaj že ves v razvalinah, pripoveduje si prosto ljudstvo to le:

Neki kmetič je sekal drva blizu gradu. Približa se mu mlada gospá in velí, naj gre za njo. Pelje ga v grad, vzame ključe iz žepa in odpre podzemeljska vrata.

Strahopetno stopa kmet za gospó v veliko klet, katera je bila polna sodov sladkega vina. Zdaj prideta v drugo klet; ta je bila napolnjena z žitom, sočivjem in mesom. Tretja klet je shranjevala preobilico zlatov, srebrnjakov in dragih kamenov. Vse to bogastvo pokaže gospa kmetiču in mu reče: „Ni še vsajeno drevó, iz katerega se bode delala zibeljka, v katerej bode spavalo dete, katero bode dobilo vse to.“ To rekši véde gospa kmeta zopet iz kleti in izgine. Kako se ta začudi, ko zapazi, da mu je brada do kolén prirastla! Domóv prišedši najde svojega sina že starega; vnuk pa si je ravno pripravljaj ženitvansko gostijo.

Iz Novic.

152. Vrbsko jezero.

Ljudska pravljica.

Pred davnim časom še ni bilo jezera pri Celovci. Kjer zdaj voda stoji, prostiralo se je poprej najrodovitniše polje. V lepih vaséh so stanovali bogati ljudjé. Bogastvo in sreča pa človeka lahko spači, da pozabi na Boga. Tudi prebivalci tega kraja so

ošabni postali. Niso se zmenili za cerkev in božje praznike, ampak posmebovali se božjim rečém. Na velike sobote večer so se zbrali v vaškeji gostilnici; tukaj so hrup uganjali, jedli in pili, godce imeli, plesali in vriskali, da se je daleč okrog razlegalo. Niso se spomnili prihodnjega jutra, odrešenikovega od smrti vstajenja. — Na enkrat se vrata odpró, prikaže se majhen, star in suh možíček sè sivimi lasmi. Jezno se ozira po plesalcih in jih opominja naj nehajo razsajati. Razuzdneži se mu zasmejó, starček pa žalosten otide.

Čas beží; bliže in bliže prihaja polnočna ura. Vrata se zopet odpró; starček z malim sodcem pod pazuo stopi v izbo, glas povzdigne in reče „Še enkrat vas opominjam! Nebajte, predno vam ura odbije! Spokórite se! Glejte ta sodec! Gorjé vam, če me prisilite pipo odpreti!“ Vsi zaženó smeh in krohot in rekó: „Le izderi pipo, da vidimo, kaj bode. Za pokoro je nócoj še prezgodaj; bomo že brez tebe opravili.“

Sivček reče zdaj kakor sè sodnim glasom: „Svaril sem vas; ubogati nečete, zató ste izgubljeni, izgubljeni!“ Naglo se umakne in izgine. — Ura polnoči bije. Pri zadnjem udarku prihrusčí strašen vihá. Luči ugasnejo. Črna noč obdá trumo plesalcev. Blisk šviga, grom hrumi kakor bi se svet podiral. Huda ploha se vlije. Studenci in potoki se razlijo. Voda raste, skozi vrata in okna v hiše vre in višja in višja postaja. Nesrečni veseljaki zbežé plašno na strehe in višine, pa zastonj. Valovi jih dohité. Vsi so žalostno poginili. Drugo jutro nevihta preneha,

pa voda še vedno doteka in zagrne celó visoki zvoník. Ta voda pa ni več odtekla, ampak je ostala do današnjega dneva — in to je Vrbsko jezero pri Celovei.

Iz „Cvetnik“-a.

153. Solon in Krez.

V starem veku je živel v Atenah slavni Solon; šteli so ga k sedmim grškim modrijanom. V istej dobi je v Lidiji kraljeval mogočni Krez. Zaradi velicega bogastva je slovel daleč po tedanjem svetu.

Prigodi se, da pride Solon Kreza obiskat. Najde ga sedečega na lepo okinčanem prestolu. Vse okoli njega se je bliščalo škrlata, zlata in dragih kamenov.

Krez Solona dobro pogosti ter mu pokaže vse svoje zaklade. Na zadnje mu pravi: „Ali poznaš srečnejšega človeka na zemlji, nego sem jaz?“ Solon imenuje necega Tela, atenskega meščana; ni sicer imel obilo posvetnega blagá, užival pa je ljubav in spoštljivost svojih someščanov; živeli so mu še vsi otroci in vnuki, ko je v slavnem boji za domovino umrl. Krez se temu odgovoru začudi in vpraša, kedo bi za Telom bil najsrečnejši na svetu. Mislil je, da bode Solon zdaj njega imenoval. Solon pa mu pripoveduje o dveh srečnih bratih. Umrla sta bila mirno v templji, skazavši materi iskreno otroško ljubezen.

Krez mu nejevoljen reče: „Zakaj pa tudi mene ne šteješ srečnega? Ali nisi videl mojega bogastva?“

Solon ga zavrne, rekoč: „Dostikrat je revež srečnejši od največjega bogatína. Premisli, da se ti pred smrtjo še marsikaj lahko prigodi. Zató se nikedo pred smrtjo srečen imenovati ne more.“

To kralju ni bilo všeč; mislil si je, da se moti modriján. Hladno se je poslovil od Sóloná.

154. Krez in Cir.

Kmalu se je pokazalo, da je bil Solon resnico govoril.

Živel je v istej dobi zmagoviti kralj Cir, ki se je bil že mnogih dežel polastil.

Vname se vojna med Krezom in Cirom. Cir premaga nasprotnika, zasede njegovo glavno mesto, vzame mu vse zaklade. —

V prvem hipu svoje zmage dá Cir Kreza zvezati in ga ukaže sežgati. Ko je nesrečni kralj stopil na gromado in je plamen že okoli njega švigal, zakliče trikrat: „Solon! Solon! Solon!“

Cir je hotel zvedeti, kaj Krez s to besedo meni. Dá tedaj ogenj pogasiti, kralja razvezati in pred se postaviti. Na Cirovo vprašanje priproveduje Krez, kar mu je nekedaj Solon pravil o posvetnej sreči. Na gromadi stoječ je še le previdel, da je grški modriján prav imel.

Ciru pride na misel, da bi tudi njegova sreča znala opotočna biti; prizanese Krezu ter ga vzame kot svetovalca in prijatelja k sebi.

155. Mladost Aleksandra Velicega.

Kralj Filip je dobro vedel, koliko je vredna pametna odgoja. Njegov sin Aleksander je bil bistrega uma. Da bi se kraljevič vsega potrebnega naučil, postavi mu oče modrega Aristótela za učnika. Pisal je Filip Aristótelu med drugim tudi to: „Posebno me veseli, da se mi je sin zdaj rodil, dokler ti živiš; upam namreč, da ga bodeš odgojal v modrega in dobrega kralja.“

Aristótel je skrbnemu kralju prošnjo uslišal. Nikdar ni imel učenec boljšega učitelja. Lepo se je Aleksander razvijal. Najrajši je poslušal pripovedi o starih junakih. Postati nekedaj junák, bila mu je najiskreniša želja. Knjiga, v katerej so bili zapisani hrabri čini slavnih junakov, bila mu je najljubša. Deval jo je pod zglavje, da jo je mogel prebirati, kadar se je po noči prebudil.

Aleksander se je odlikoval tudi v telesnih vajah. Nekedo je Filipu ponujal prekrasnega, pa zelo divjega konja po jako visokej ceni. Najbolji jahači so poskušali lepega konja; vsacega je vrgel raz sebe. Kralj ukaže prodajalcu, naj pelje konja domóv, ker ga nikedo ukrotiti ne more. Zdaj se oglasi Aleksander ves žalosten in pravi: „Škoda lepe živali! Dovolite, oče, naj še jaz poskusim!“ Filip prikima. Hitro prime mladi kraljevič za uzdo in pelje konja proti solncu, da ni videl svoje sence. Te se je namreč popred plašil. Na to ga še nekoliko pogladi in ko bi trenil, sedel je pogumni mladenič na divjem konji. Kakor strela spusti se v dir s predrznim

jahačem. Filip in vsi zbrani gospodje so kar strmeli in se bali za kraljeviča. V tem se Aleksander obrne in goni žrebca zdaj na levo, zdaj na desno, kakor bi nikdar družega konja jahal ne bil. Vsi so se čudili; Filip pa je jokal samega veselja.

156. Rimski cesar Tit.

V starem veku je v Rimu careval tudi Tit. Bil je jako radodaren in priljuden. Révežem in nesrečnikom je rad pomagal. Rekel je, da se od cesarjevega préstola nikedo ne sme žalosten vrniti. Če ni kateri dan nikomur nič dobrega storil, bitko je zvečer tožil svojim prijateljem: „Današnji dan je izgubljen.“ Ljudjé so ga imenovali: „Ljubezen in veselje človeškega rodú.“

Za njegovega carevanja so se v rimskej državi pripetile velike nesreče. Leta 79. po Kr. je gora Vezuv jela ogenj bljevati ter je sè svojo lavo zasula tri mesta. Nad šestnajst stoletij jih je pokrivala ognjeniška zmes.

Kmalu po tej nesreči je bil v Rimu velik požár; tri dni in tri noči ga niso mogli pogasiti. Razen tega so razsajale po gostem tudi kužne bolezni. Tit si je prizadeval, tolažiti nesrečneže, pomagati ubožcem in manjšati nadloge. Škoda, da je vladal samo dve leti.

Pod njegovim poveljništvom so leta 70. po Kr. Rimljani razdejali mesto Jeruzalem.

157. Stari Slovani.

Stari Slovani so bili pobožni, pošteni, delavni, miroljubni in pohlevni. Ljubili so družčino, petje, godbo in nedolžne veselice. Svoje starejše ljudi so visoko spoštovali ter lepo skrbeli za bolnike in siromake. Vsak, ki je prišel k njim, znanec ali tujec, vsak je bil gostoljubno sprejet; kar je hiša premogla jedi in pijače, vse mu je bilo na ponudbo.

Kamor so prišli mirni in tihi Slovani — piše slavni nemški pisatelj Herder — povsod so veselega srca polje obdelovali; radi so imeli polne hleve in polne žitnice. S tem, kar jim je zemlja ali njih pridnost donášala, kupčevali so na svoj dobiček. Po nekaterih krajih so rudo kopali, znali so jo topiti in kovati. Narejali so sol, tkali platno, kuhali med ter sadili sadunosno drevje. Bili so usmiljenega srca.

Stari Slovani so bili poganske vere. Verovali so v več bogov. Popotnika so si mislili pod varstvom boga Radegosta, ki vsako negostoljubnost strašno maščuje. Poleg Radegosta so največjo čast skazovali Svetovidu in Triglavu. Ta jim je bil gospodar zemlje, morja in zraka; zaradi te trojne oblasti pripisovali so mu tri glave. Bog oblakov, groma in bliska jim je bil Perún, bog časa pa Gruden. Kúrentu na čast obhajali so pustne večere z mnogoterimi burkami in veselkami. Boginjo smrti so imeli Morano; častili so jo sè sedmínami.

158. Hiše starih Slovanov.

Hiše starih Slovanov so bile leséne ali zidane. Imele so štiri stene. Luknje in špranje so zadelali z mahom brez apna. Krili so hiše z vejami, sè slamo ali z deskami. Prostor med streho in štirimi stenami so imenovali izbo. Stropa ni bilo. Kraven izbe je bila čumната kot shramba za potrebne reči. Ob steni je bila klop.

Mizo so imenovali stol. Okoli stola so na meh sedeli. Tudi peči so stari Slovani že imeli, pa brez

*dimnikov. Skoz stene so napravili
nekaj okroglih lukenj. Tako luknjic
na okni so imenovali okno. Stari Slo-
vani ležali so na mek na slami
ali na stelji. To kaže beseda postelj.*

A. Janežič.

159. Atila.

Na sedaj ógerskej zemlji so pred davnim razsajali divji Huni. Leta 375. so bili iz Azije v Evropo prodrli ter se naselili po ógerskih planjavah. Bili so zopernega pogleda, nizke postave in širokih pleč; imeli so male, zeló vdrte oči in velike zgornje čeljusti. Ognja niso poznali; živeli se ob surovih koreninah in surovem mesu. Hiš niso še imeli, ne zemlje obdelovali, ne v Boga verovali. Še le v Evropi so jeli svojim kraljem postavljati lesene palače. Oblačili so se v kože gozdnih zverí ali pa v take snoví, katere so jemali sosednim národom. Z lokom so znali púšice spretno in uspešno metati.

Bili so strahoviti jezdecí, na svojih ubornih pa trpežnih konjih tako rekoč prirasteni. Jezdé so se bojevali, jezdé obedovali in spali; jezdé so se tudi shajali, kadar je bilo treba posvetovati se o važnih rečéh.

Stanovitnega domovanja niso imeli; premikajoč se od kraja do kraja so mirne stanovalce pobijali ali jih v sužnost vlačili. Od teh divjih ljudi je šel velik strah po zemlji; še zdaj je beseda med ljudmi, da ni več trava zelenela, kamor je kopito hunskega konja udarilo. Najhuje so divjali pod svojim kraljem Atilo. Imenovali so ga šibo božjo. Atila je bil ošaben, pogumen in krvoželjen poveljnik.

Vzdigne se sè svojimi trumami z ogerskih ravnin, da bi si podjarmil rimsko cesarstvo. Njegove čete so se valile proti južnim in zahodnim deželam. Ropaje in požigaje se priklati Atilova vojska tudi do starega mesta Ógleja. Oglejci in prebivalci sosednih pokrajin so bežali na morske otoke ter ustanovili sedanje mesto Benetke. Lepi Óglej v grobljo premenivši jo Atila udari proti Rimu.

Papež Leon pride mu z drugimi imenitnimi Rimljani nasproti. Prosi ga, naj bi prizanesel rimskemu mestu. Modróst, pobožnost in veličastvo tega papeža so kralja užugale. Vrne se z Laškega v svoj šator ob reki Tisi. Papežu Leonu, ki je bil slavni Rim rešil sè samo ginljivo besedo, čudil se je ves svet. Imenovali so ga Velicega.

Kmalu potem je Atila umrl. Mrtvemu na čast so Huni vsakovrstne igre začenjali. Jahali so okoli mrliča, prepevali bojne pesmi in mu skazovali zadnjo čast. Deli so ga v zlato rakev (trugo), to v srebrno in obé še v železno. Da nikedo ne zvé, kje da počiva divji vojak, pokopali so ga po noči in umorili pokopače.

160. Bélizar.

Mogočni vójdova Bélizar je služil rimskemu cesarju na jutrovem. Vse sovražnike je premagala njegova roka. Pred njim so trepetali divji Huni, pred njim ležali hrabri Gotje; Vandale in Perzijane je užugal imenitni junak. Na stare dni — pravijo — moral je Bélizar, celega cesarstva steber, slep milostínje prositi. Po krivem je bil zatožen in oslépili so ga; deček ga je moral o pálici voditi, da si je živeža prosil.

Neki dan sedí ob potu blizu morja zunaj poglavitnega mesta. Večerno solnce prijazno sije, in slepi Bélizar povpraša mladeniča: „Ali sije solnce tudi po Carigradu?“ — „Vse strehe se svétijo od solnca“, odgovorí mu deček. — Bélizar se obrne proti Carigradu, nasmeje se, in od veselja se mu potoči debela solza po bledem lici v sivo brado. „Zakaj se obračate po nehvaležnem mestu, ki je vam ljubo luč vzelo?“ vpraša ga deček; Bélizar mu lepo odgovorí: „Jaz sem ljubil, ljubim in bodem ljubil deželo máterino.“

A. Janežič.

161. Ciril in Metod.

V devetem stoletji so gospodovali po slovanskih deželah trije mogočni knezi, namreč: Rostislav, Svatopluk in Kocel. Vneti so bili za krščansko vero in izomiko svojih podložnikov. Pošljejo h grškemu cesarju Mihaelu prošnjo, rekoč: „Naša država se je pokristijanila. Nimamo pa učiteljev, da bi nas vóдили

in nam svete bukve razlagali. Pošlji torej učenikov, kateri nas bodo znali besede sv. pisma učiti!"

Brž povpraša cesar svoje svetovalce, koga naj bi poslal. Ti mu imenujejo učena brata iz mesta Soluna: Cirila in Metoda. Car ju dá poklicati ter jima prošnjo slovanskih knezov razodene. Obadva privolita in se podasta med Slovane luč sv. vere prižigat. Razlagata jim v domačem jeziku večne resnice in poslovenita potrebne sv. bukve. Z vso pravico se zoveta slovanska apostola.

162. Zajčki samostán.

Pred osem sto leti so bile po gorah in dolinah krog Konjše strašne goščave. Divjačina in zverina je tu prebivala; volki in medvedi so bili v teh krajih domá. Ni bilo ceste, ne pota; tudi kravje steze ni bilo najti. Nekedanji vitezi in drugi mogočni gospodje se hodili včasih semkaj na lov.

Takrat je na Štajerskem vladal mejni grof Ótakar V. Travengavski. Otakar je hodil po deželi pomirovát razdražene plemenitaše in spoznovat pravico. Na svojem potovanji pride tudi h konjiškemu vitezu Leopoldu.

Na visocem gradu sprejme vitez svojega vladarja spoštljivo in ga več dni veličastno pogostí. Njemu na čast napravi v konjiških gorah velik lov. Mnogo sosednih vitezov je bilo povabljenih.

V jutro zarano se odpravijo prek konjiške gore v zarastene loge. Tukaj so se jeleni pasli pod košatimi jelkami. Lovci se razpostavijo in pusté Otakarja samega.

Na enkrat začuje lovski rog trobiti, pse goaiti in gonjačev vrisk bliže in bliže odmevati se. Zdaj pride velik razplašen jelen z visokimi rogovilami skozi goščo. Otakar napne lok in zadene jelena globoko med rebra. Obstreljena žival se zapodí za potokom v drugo goščavo. Otakar hití po krvavem sledu za jelenom in zajde takó, da druge lovce popolnoma zgreší. Ves truden se na zadnje vleže pod košati dob in sladko zadremlje. V spanji se mu pokaže sv. Janez krstník, oblečen v dolgo haljo. Ta mu velí, naj v tem kraji postavi samostan takim mnihom, kateri nosijo enako bele halje, kakor on. Bližnji hrup zdrami Otakarja iz spanja. Ko spregleda, vidi zajca v svojem krilu. Skril se je pred psi v njegov plašč. Otakar otme upehanega zajca sovražnikom in mu zopet prostost dá.

Otakar zarés sezida samostán in ga po zajci, kateri je k njemu pribežal, — zajčkega — imenuje.

Če iz Celja skozi Dramlje na Dravinsko hodiš, najdeš poleg Spitaliča med visokimi hribi še zdaj razvaline nekedanjega kartuzijanskega samostana.

163. Leopold Babenberški

je bil že v svojej mladosti pogumen junák. Nekedaj jezdi z nemškim cesarjem Otonom I. na lov. Zasačita velikanskega medveda. Kosmatinec plane nad cesarja in zgrabi njegovega konja z močno taco. Hitro prime Oton za lok, da bi razkačenega tacarja s pušico ustrelil; lok pa je bil preveč napét in se zlomi. Zdaj prihití Leopold in podá, ne maraje

svojega življenja, cesarju svoj lok. Pušica priletí medvedu v glavo, da se zvrne na tla. Cesar je bil otét strašnej nevarnosti.

Ganen se zahvaljuje Oton mladeniču za izkazano mu pomóč. „Srebro in zlato,“ rekel je, „ne bi plačalo tvoje zvestobe. Vzemi ta zlomljeni lok. Prinesi mi ga, kadar ti je moje milosti treba. Bog bode že dal, da se ti dostojno zahvalim.“

Po tem dogodku je minilo več let. Leopold je vzrastel hraber mož; v marsikaterej bitki je pokazal svoje junaštvo. Cesarja je pokosila smrtna kosa; njegov sin Oton II. je zasedel cesarski prestol. Umerje tudi mejni grof v vzhodnej marki (krajini), ki jo je krepko branil sosednih napadov. Leopold je poznal to deželo. Hrepenél je pokazati svojo udanost in zvestobo do cesarja na tako nevarnem mestu. Stopi tedaj pred Otona II., položí zlomljeni lok pred njegov prestol in prosi, naj bi ga postavil za mejnega grofa v vzhodnej krajini.

Ko cesar lok zagleda, spomni se svojega rajnega očeta in Leopolda, ki ga je bil rešil iz smrtne nevarščine. Rad usliši Leopoldovo prošnjo.

Takó so postali Bamberžani leta 976. mejni grofi v vzhodnej krajini.

164. Rudolf Habsburški.

Pred 600 leti je živel mogočni grof po imenu Rudolf Habsburški. Rad se je kratkočasil tudi z lovom. Enkrat pride po sledu neke zverine do potoka. Tu zagleda duhovnika, ki si je ravno

črevlje sezuval. „Kaj delate tukaj?“ vpraša grof mašnika. Ta odgovori: „Hiteti moram bolnika obhajati. Ker pa je narasli potok brv oanesel, moram prebresti vodo, da umirajočemu še o pravem času prinesem sveto popotnico.“ Naglo stopi grof s konja in ga ponudi spovedniku, rekoč: „Nate ga, zasedite ga, da ne zamudite.“ Drugi dan pripelje duhovnik konja grofu nazaj in se mu srčno zahvali. Rudolf pa pravi: „Bog ne daj! Nikdar ne zajašem več konja, ki je nosil mojega odrešenika. Obdržite si ga, da boste lažje obiskovali bolnike v oddaljenih krajih.“ Duhovnika gane ta dobrota in pobožnost. Želi grofu božji obilni blagoslov.

Nemški knezi so si pozneje Rudolfa za svojega kralja izvolili. Bil je pravičen in miroljuben vladar. Njegov sin Albreht zadobi avstrijske dežele.

Njegovi potomci pa še zdaj gospodujejo v našem prelepem cesarstvu.

Tako je Rudolf Habsburški postal začetnik in ustanovitelj vzvišene naše cesarske rodovine.

165. Bratovska ljubezen.

Cesar Albreht I. je imel mnogo sovražnikov. Ni se več zanašal na ljudi; čuval ga je veliki pes, ki je vedno ležal pred njegovimi durmi. Nad vsakim tujcem je zarežal, nobenega ni pustil mimo.

Neki dan približa se Leopold, cesarjev sin, durim v cesarsko sobano. Ker ga je pes poznal, približa se mu dobrikaje se. Nič mu ne stori. Cesar-

jeviču se je k očetu mudilo; sune tedaj psa na stran. Ta pa jame renčati in na cesarjevičevem plašči gristi. Leopold se razjezi in psa udari tako hudo, da ta mrtev obleži. Leopold se ustraši svojega čina in zbeži! Ko cesar zvé, da je mrtev zvesti njegov čuvaj, pokliče togoten vse dvornike in povprašuje, kedo mu je psa usmrtil.

Leopold trepeče od samega strahú; poznal je očetovo strogost. Friderik, Leopoldov stareji brat, je vedel, kedo je kriv. Iz ljubezni do svojega brata hotel je njegovo krivdo na se vzeti. Vrže se pred očetom na kolena. „Odpústite, oče! nísem se mogel psa drugače ubraniti.“ Že vzdigne cesar svojo roko nad Friderika, ko Leopold pristopi, rekoč: „Stojte, oče! Friderik je nedolžen, jaz sem kriv; mene kaznjujte!“ Po teh besedah objame Leopold svojega brata in se razjoče. Očetu se obraz razjasni. „Ker se tako ljubita, naj ti bo odpúščeno. Kedor ima take sinove, ni se mu treba bati nobenega sovražnika,“ reče ponosno Albreht.

166. Ustanavljanje goratanskih vójdov.

Goratanski vójdove so se ustanávljali pod Kernsko goró blizu cerkve svétega Petra. Tam je stal kamen, na katerem je sedel prostorojen kmet. Z eno roko je držal marógastega bika, z drugo pa enake barve kobilo. Ne daleč od njega je stal vójvoda v sivej suknji in v kmetskih črevljih z deželno zastavo sredi svojih žlahtnikov in vitezov. Ko se približa vójvoda, na pálico naslonjen, kmetu na

kamenu, povpraša ga kmet v slovenskem jeziku: „Kedo se tam približuje?“ — Na to odgovoré vsi okoli sedeči: „To je deželni knez.“ Kmet dalje povpraša: „Ali bode pravičen sodnik, ki išče srečo domovine? Ali je prostorojen? Ali je prijazen varh prave vere?“ — Na to vsi odgovoré: „Je in vselej bode.“ — „Pa, po katerej pravici,“ reče kmet, „more me pregnati z mojega sédeža?“ — Vsi odgovoré: „Dobiš 60 beličev, marógastega bika, kobilo in obleko, katero zdaj knez nosi, in prosta bode tvoja hiša vseh davkov.“

Zdaj kmet kneza rahlo v lice udari, opominja ga, naj bode pravičen sodnik; potem odstopi in odpelje živínčeti. Knez pa stopi na uborni, neokínčani kamen, potegne meč, mahne ž njim na vse štiri vetrove in se zarotí, vsem biti sodnik po dolžnosti in pravici.

167. Mladi Vukásovič.

Cesarica Marija Terézija obišče necega dné mlade vojake v šoli in vpraša šolskega predstójnika: „Kateri mojih ljubih sinov je najpridnejši?“ Predstojnik odgovorí: „Vaše veličanstvo! vsi so pridni in vredni visoke milosti; pa najpridnejši med vsemi je mladi Vukásovič.“ — „To je lepo, mladi Dalmatinec!“ reče cesarica, „ali rada bi ga tudi vídela, kako se bojuje.“

Mladenič, ki je doslej plašen pred cesarico stal, zravná se srčno, očí se mu bliskajo in ponosno nasprótnika iščejo. S komur se sprime, vsácega

premaga. Zató mu podá cesarica dvanajst cekinov, rekóč: „Kupi si veselja po vročem boji.“ Teden preteče, in cesarica se zopet pripelje. Poklíčejo Vukásoviča, in cesarica ga vpraša: „Ali si denarje, ki sem ti jih dala, že kam zapravil? Kje so?“

„Poslal sem jih svojemu ubózemu očetu,“ odgovorí mladenič z boječim glasom.

„Kedo je tvoj oče?“

„Bili so častnik in so služili Vašemu veličanstu; zdaj so brez službe in prav siromaško brez plače živé. Nisem vedel cesárskega darú bolje obrniti: poslal sem ga preljubemu očetu.“

„Ti si vrl mladenič. Vzemi črnilo in piši:

Preljubi oče!

To písmice, katero Vam pišem, napoveduje mi cesarica. Moje obnašanje, moja pridnost in posebno moja ljubezen do svojega očeta je cesarici takó dopadla, da boste Vi od tega časa po dve sto gol-dinarjev na leto dobívali; meni pa je podarila zopet štiri in dvajset cekinov.“

168. Cesar Jožef II.

je bil sin slavne Marije Terezije. Bil je jako pri-ljuden vladar. Necega večera se je čisto priprosto oblečen sprehajal blizu Dunaja. Sreča deklico, ki se je britko jokala. „Zakaj se jočeš?“ vpraša jo cesar. Deklica ga pogleda in ide mimo. Mislila si je morebiti: Ta mi že ne more pomagati. Cesar gre za njo ter jo še enkrat prav prijazno povpraša. Zdaj dekle vendar odgovorí: „Hči sem cesarskega

častnika; oče so mi umrli, mati so silno ubogi.“ Jožef pravi: „Zakaj pa se do cesarja ne obrnete?“ „Bile sve, bile v cesarskem dvoru“, pripoveduje deklica, „pa njegovi služabniki so naji zavrnil, češ, da cesar ne more vsacemu kaj dati in podariti.“ Jožef stisne deklici tri cekine v roko ter ji naroči, naj se drugi dan ob desetih oglasi v cesarskem gradu; on ji hoče pri cesarji milosti izprostiti.

Drugi dan pride deklica zarés v grad. Ko cesarja zagleda, zgrudi se samega strahú na tla. Jožef pa jo prijazno vzdigne in reče: „Ti meni včeraj nisi zaupala, ker nisem bil takó bogato oblečen kakor zdaj. Nikar ne sodi ljudi po njih oblačilu.“ Zopet ji podá lepo darilo ter obljubi, da hoče skrbeti za njo in njeno mater.

169. Lavdon.

Stojí, stojí tam Beligrad,
Za gradom teče rdeča kri,
Za gradom teče rdeča kri,
Da b' gnala mlinske kamne tri.

Tam Lavdon vojvoda stojí,
Krvavi meč v rokah drží;
On će imeti Beligrad
In turško vojsko pokončaf.

Ošabni Turk se mu smejí
In Lavdonu tak' govori:
„Si prišel mene ti častit,
Al' prišel zajcev si lovit?“

„Ne prišel zajcev sem lovít,
 Al' prišel tebe sem častit:
 S svinčen'mi zrní te kropíl
 In s črnim prahom bom kadíl.“

Cesarske puške pokajo,
 In turške gospe jokajo;
 Cesarski bombe mečejo,
 Se Turki z grada vlečejo.

Glej, tak' mogočni Lavdon je
 Premagal vse sovražnike;
 In dokler Beligrad stoji,
 Na slavo Lavdonu sloví.

170. Lep zgled.

Cesar Franc je po letu pogosto bival v Badnu. Zvečer je večkrat hodil na sprehod; spremljeval ga je navadno le en spremljevalec. Necega dne sreča cesar štiri pogrebce, ki so mrliča nesli na pokopališče. Nobenega človeka ni bilo, ki bi ga bil spremljal do groba. Cesar zmaja z glavo in reče svojemu spremljevalcu: „To mora gotovo ubožec biti, ker nima človeka, ki bi za njim žaloval. Jaz sem deželni oče premožnim in ubogim; pridruživa se midva pogrebcem!“ Pobožno odkrije cesar sivo glavo, gre za rakvijo in moli za rajnega. To vidijo nekateri; hitro se tudi pridružijo. Čim dalje gredó, tem bolj naraste vrsta pogrebcev. Tri leta po tem dogodku umerje tudi cesar Franc. Obžalovali so njegovo smrt vsi narodi velikega avstrijskega cesarstva.

171. Ljubezen do domovine.

Cesar Franc se je vojskoval s Francozi. V tem hudem času so cesarju podložniki dajali mnogo radovoljnih daril, da jih je obračal domovini v brambo.

Pride tudi priprost kmet v cesarjev dvor; hotel je govoriti s cesarjem. Ko pride pred cesarja, reče: „Tudi jaz sem Vam nekaj prinesel“ — položi polno mošnjo na mizo in se odpravlja.

Cesar se temu darilu začudi in vpraša: „Kedo si in odkod?“ „Tega nikomur ne povem,“ odgovori kmet, poslovi se in otide. Cesarja zdaj še bolj mika zvedeti kaj o priprostem kmetiči. Hitro pošlje služabnike za njim, naj bi ga povpraševali po imenu in domu. Kmetič se jim pa posmeje in pravi: „Ali menite, da bom vam povedal, kar še cesarju nisem hotel?“

172. Cesar Franc Jožef in ribičev sin.

Leta 1852. je potoval naš presvetli cesar po Ogerskem; povsod so ga sprejemali z veliko navdušenostjo.

Nečega dne je solnce posebno vroče pripekalo. Cesar se je ravno po Donavi peljal. Želel je iti v bližnje kopališče, da bi se nekaj ohladil. Zato ukaže ladjo h kraju zapeljati.

Prišedši iz kopališča stopi v siromašno kočo, ki je blizu tam stala. V koči ni bilo žive duše razen ribičevega sina, ki se je jokal v kotu. Cesar ga prijazno vpraša, kaj mu je. „Oh, gospod!“ reče

deček, „moj oče so šli dva dni cesarju naproti in mene so samega doma pustili; jaz tedaj cesarja videl ne bom.“ Takó reče deček in se še bolj joče.

Zdaj zapové cesar enemu svojih spremljevalcev, naj gre na ladjo in prinese šest novih tolarjev, kar se je takoj zgodilo. Cesar podarí tolarje dečku in pravi: „Vzemi v dar in ne joči se; tukaj pred seboj vidiš svojega cesarja, katerega tvoj oče morebiti ne bodo videli.“ — Deček od veselja na koleni pade in cesarju nogu poljubi. Všeč je bilo cesarju, da je bil ubožni deček takó vesel in da se je takó lepo obnašal.

Iz „Vrtec“-a.

Cesarska pesem.

Bog ohrani, Bog obvari
 Nam Cesarja, Avstrijo!
 Modro da nam gospodari
 S svete vere pomočjo!
 Branimo Mu krono dedno
 Zoper vse sovražnike:
 S Habsburškim bo tronom vedno
 Sreča trdna Avstrije.

Za dolžnost in za pravico
 Vsak pošteno, srčno stoj;
 Če bo treba, pa desnico
 S srčnim upom dvigni v boj!
 Naša vojska iz viharja
 Prišla še brez slave ni: —
 Vse za dom in za Cesarja,
 Za Cesarja blago, kri!

Meč vojščaka naj varuje,
 Kar si pridnost zadobi;
 Bistri duh pa premaguje
 Z umetnijo, znanostmi!
 Slava naj deželi klije,
 Blagor bod' pri nas doma:
 Vsa, kar solnce je obsije,
 Cveti mirna Avstrija!

Trdno dajmo se skleniti:
 Sloga pravo moč rodi;
 Vse lahkó nam bo storiti,
 Ako združimo moči.
 Brate vodi vez edina
 Nas do cilja enega:
 Živi Cesar, domovina,
 Večna bode Avstrija!

In s Cesarjem zaročnica,
 Ene misli in krvi,
 Vlada milo Cesarica,
 Polna dušne žlahtnosti.
 Kar se more v srečo šteti,
 Večni Bog naj podeli:
 Franc Jožefu, Lizabeti,
 Celi hiši Habsburški!

Druga slovenska slovnica.

A. Glasje.

§. 1.

Samoglasniki so po izgovoru kratki ali dolgi, po glasu pa široki ali ozki. Široki so: a, o, u; ozka samoglasnika sta e, i.

§. 2.

Pást, péta, brítva, pót (znoj), súša;
ràd, kmèt, òsa, napùh, ropòt;
krâlj, vrême, zîma, pôt (steza), kljûč.

Nekateri samoglasniki izgovarjajo se bolj na dolgo, počasi, drugi zopet bolj naglo ali ostro. Pri počasnej izreki glasove **zategujemo**, pri naglej pa **predtegujemo**. Zatezi in predtezi pravimo **náglas** ali **poudarek**.

Znamenja za náglas (naglasiki) so trojna:

1. ostrívec (´) na zategneno — in predtegneno-dolgi glasih;
2. kratívec (˘) na zategneno — in predtegneno-kratkih glasih;
3. stréšica (^) na zategneno-dolgi glasih.

Vaja. Izgovórite prav te besede ter jih prepíšite: Brámba, dóm, grád, hrást, jók, kóst, kúp, láž, mladóst,

móst, strúp, svét, zvést, žába; bób, brát, dnò, kròp, pòd, stròp; bël, dâm, gospâ, hvála, krîž, mlêko, rôka, sâdje, sôséd.

Opomnja 1. Namesto strešice postavlja se pogostoma le ostrivec, n. pr.: bël = bél, hvála = hvála, rôka = róka i. t. d.

Opomnja 2. Razločujte: visoka góra, visokih gorâ; dobra gospâ, dobrih gospâ; mladi kônj, mladih kônj; sivi lâs, sivih lâs; videl sem ljudi, trumo ljudi; stari móż, starih móż; pridni otròk, pridnih otròk; zdrav zob, zdravih zôb.

§. 3.

Berdo = brdo, berzda = brzda, gerd = grd, kerst = krst, kert = krt, serna = srna, smert = smrt, terd = trd, ters = trs, vert = vrt.

Pred črko r, kadar ji sledi eden ali več soglasnikov, ima e včasih zamolkel glas; zato se e izpušča.

Razločujte zamolkli ali polglasni e od polnoglasnega, n. pr.: vérne duše; vrne se iz vojske. Sosed je zamérljiv. Pokoplji mrliča! Jérnej je posodil mérník žita. Dobili smo stotérni sad. Ali si bil pri večérnicah?

1. naloga. Prepišite iz berila besede s polnoglasnim e!

2. naloga. Prepišite iz istega berila besede s polglasnim e!

§. 4.

Soglasniki ali tihniki so po izgovoru 1. ozki in široki, 2. mehki in trdi. Ozki so: c, č, j, (lj, nj), š, šč, ž; mehki so: b, d, g, j, l, m, n, r, v, z, ž.

Vaja. Napišite široke soglasnike!

Napišite trde tihnike!

§. 5.

Soglasniki imajo vselej svoj čist in enak glas; le izgovarja se v nekaterih krajih kakor

v, kadar stoji pred soglasnikom ali na konci besed. N. pr.: volk = vovk, polž = povž, žolna = žovna, delal = delav.

Pazite: l se z v zamenjuje sicer v govoru, v pisavi pa ne.

Opomnja. Kadar dvomite, bi li pisali na konci besede l ali v, podaljšajte besedo s katerim samoglasnikom, n. pr. biv sem vesev — bili smo veseli; delav sem — delala sva. Takó se pokaže prava pisava.

§. 6.

Dva različna samoglasnika se v enem zlogu ne družita; za samoglasnikom piše se j namesto i.

Ne pišite tedaj: rokau, ceu, siu, rou — ampak:

rokav, cev, siv, rov.

Namesto gai, povei, moi, čui, pii pišite vedno:

gaj, povej, moj, čuj, pij.

3. naloga. Popravite pogreške v sledečih stavkih: Čuvai čuje. Strežai streže. Moli in delai! Spoštui stariše! Imei Boga pred očmi! Tvoi brat je pastir. Ne posmehui se sivej glavi! Slišav sem pokati ceu dan. Govoriv je siu starček. Oblekeu je nou plašč. Cesarici Marii Terezii je slediv sin Jožef. Zapomnite si nauke svojih starišeu in učiteljeu!

§. 7.

Sveti Janez je bil ljubljenec Kristusov. Tovariš me je spremljeval. Konoplja je godna. Mravlja je zgled pridnosti.

Skak-ljám in se gib-ljem. Izgub-ljen sin vrača se domóv. Bodi dobrot-ljiv! Daj mi griž-ljej kruha! Učit-elj uč.

Ključar dela ključe. Ljubo domá, kedor ga imá. Kralj kraljuje nad zadovoljnim ljudstvom.

Namesto l pišite lj:

1. za soglasniki: b, m, p, v;

2. v končnicah: ljam, ljem, ljen, ljiv, ljej in elj;

3. še v nekaterih drugih besedah, katerih si je treba zapomniti, kakor ključ, ljub, kralj, ljudi, bolj i. t. d.

4. naloga. Zadovoljnost je polovica srečnega življenja. Življenje največje veselje je ljubezen, najboljši zaklad zadovoljnost, najslajše blago ljubo zdravje, najboljšo zdravilo zvest prijatelj. Metuljček se ziblje na cvetlici. Pliska mahljá z repičem. Zemlja je trohljiva. Ubogljivi otrok pride na migljaj. Listje se osiplje. Palestina se zove obljubljen dežela. Zdravnik ozdravlja učitelja. Koklja vodi piščeta. Sova ima zakrivljen kljun in ostre kremplje. Zatirajte škodljivi mrčes! Kaplja je kaplji podobna. To mi ni po volji. Učencem je treba pazljivim biti. Nekatero gore ogenj bljujejo.

Poiščite iz teh stavkov in zapišite besede, katere spadajo pod prvi, drugi in tretji oddelek gornjega pravila.

5. naloga. Prepišite tudi iz katerega berila vse besede, v katerih stoji lj namesto ll

§. 8.

Ničesa mi ne manjka. Sprednji, srednji, zadnji mož. Lepa suknja — prazna glava. Kostanj je drevo. Izkušnja nas modri. Koristna ognja je oblast.

V nekaterih besedah piše se nj namesto n.

6. naloga. Poiščite v ... berilu nekaj beséd, v katerih je postavljen nj namesto n.

B. Skladje ali besedoslovje.

I. Glasovna menjava.

§. 1.

Bred — brod; greb — grob, grabiti; plet — plot;
tek — tok, takati; sop — sapa; tru — trava.

Besede so korenike ali rastlike. Nekatere rastlike priraščajo po glasovnej menjavi naravnost iz korenik.

II. Izpeljava.

§. 2.

Bred — brod — brod-nina;
greb — grob — grob-išče;
mrz — mraz — mraz-ota;
tru — trava — trav-nik.

Rastlike navstajajo tudi po izpeljavi. Pri izpeljavi gré paziti na koren, na deblo in na obrazila (pritikline).

Korén (korenika) je prvotni jezikov del. Deblo je zlog ali beseda, ki je iz korena po enkratnej glasovnej menjavi prirasla. Obrazila so končnice, katere se korenu ali pa deblu za nove besede pritikajo.

Izpeljava samostavnikov.

§. 3.

V a j e.

Napravite samostavnike po obrazilih:

ač iz: bahati, jahati, kopati, kovati, orati, vezati.

ak iz: grad *), nov, prost, pošten, rumen.

an iz: Celje, trg **), vas ***), pura, prst.

*) grad + jak = grajščak.

**) trg + an = tržan.

***) vas + an = vaščan.

ar iz: drva, gosli, knjiga, ovca, vol, vrata.

ec iz: bel, gluh, kriv, lažnjiv; godeni, delal, igral; rejen, znan; brinjev, slivov.

elj iz: učiti, pisati.

ič iz: cesarjev, kraljev; Valentin, Ivanov, mlad, ribiti.

ija iz: hudoben, podrt, razprt; škof, kmet.

ik iz: bolen, dolžen, popoten, rešen.

ilo iz: črniti, mazati, rezati.

ina iz: bukov, govedo, kožuhov; (brod-nina), cesta, most, srebrn.

išče iz: prebival, sód, dvor, boj, grob, strn.

ba iz: dražiti, služiti, tožiti, voditi.

ev iz: moliti, voliti, žeti.

jak (njak) iz: konj, krava, ovca, bučela (bučelnjak), golob, ul, voda.

oba iz: hud, gnjil, grd, svetel, zvest.

ost iz: hvaležen, mlad, moder, nemaren, pobožen, pohleven.

stvo iz: cesar, duhovnik, učitelj, vojak.

Pomnite še: Samostavniki, ki pomenjajo ženske osebe, izobrazujejo se z obrazili: ica,inja, ka, n. pr. kovač-ica, grajščak-inja, tržan-ka.

7. naloga. Izpeljite samostavnike z obrazili ač, ik, ina iz teh le besed: brenta, brada, škripati; duhoven, grešen, puščaven, tožen, zapoveden; deset, hrastov, star, nov, dol, raven.

8. naloga. Storite ravno tako z obrazili ak, ba, ev pri besedah: deset, divji, pet; ponuditi, soditi, tolažiti; briti, obuti, trgati.

9. naloga. Izpeljite nove besede s pritiklinami an, ec, išče iz: Celovec, Gorica, mesto, srp; slep, zmagal, plesal, stanoval, svetoval, poslan, učen, vdova, tepkov, pelinov; pribežal, tekal, pokopal, topor, stanovati, gnoj.

10. naloga. Pritaknite obrazila ar, elj, stvo besedam, katerim se prilegajo: Miriti, mučiti, klobuk, krava, rediti,

kraljev, glavar, bogat, meso, mlin, pisati, tesati, zidati, veličasten.

11. naloga. Storite ravno tako s končnicami ič, ilo, ost: Gregor, hiter, prevzeten, mil, Markov, čeden, mlatiti, nagel, šiti.

12. naloga. Pritaknite pritikline i ca, in ja, ka besedam, katerim se prilegajo: berač, grešnik, puščavnik, divjak, Celovčan, meščan, mučitelj, mlinar, kravar, Goričan, junak, vrtnar, pomočnik, Slovenec, pevec, Korošec.

S katerimi obrazili se tedaj izobrazujejo samostavniki?

Izpeljava pridevnikov.

§. 4.

Kar je lastnina tvoje sestre, je sestr-ino.

Kar je svojina vašega brata, je brat-ovo.

Palica, katero ima naš pastir, je pastirj-eva.

Palica, kakoršno imajo pastirji sploh, je pastir-ska.

Nebo je čisto kakor ribje okó.

Pridevniki, ki kažejo, čegava je oseba ali reč, izpeljavajo se iz samostavnikov s pritiklinami in (ina, ino), ov (ova, ovo), ski (ska, sko) in ji (ja, je).

Opomnja 1. Za ozkimi soglasniki pritika se namesto ov (ova, ovo) obrazilo ev (eva, evo).

13. naloga. Izpeljite pridevnike iz teh le samostavnikov: Neža, dekla, nevesta, sosed, dren, Tomaž, koza, kura, pes, planina, zima, rokodelec.

14. naloga. Prepišite sledeče stavke in podčrtajte izpeljane pridevnike: Gospodova obleka je nova. Gosposko oblačilo je bogato. Kmetova suknja je čedna. Učencovi sinovi so kraljevi služabniki. Materin in očetov oče je naš ded; očetova in materina mati je naša babica. Cesarski vojaki so hrabri možje.

15. naloga. Napišite, kako se imenuje les hrasta, jesena, bukve; kako se imenuje kruh iz ajde, vejica s čerešnje, cvet pri hruški, zrno maka, češarek ali storž smreke, skledica pri želodu? Kako se pravi psom ovčarjev in mesarjev, orodju črevljarjev, hišam meščanov?

16. naloga. Meso goveda se pravi goveje meso. Kako se pravi zalegi gadov in kač, peresu gosí, mleku krave, zobu volka, jajcu ptic, koži lisice in zajca?

17. naloga. Izobrazite v sledečih stavkih iz debeleje tiskanih samostavnikov primerne pridevnike:

Očeta blagoslov otrokom hiše zida, matere kletev pa jih podíra. Hči skopuha je dostikrat žena požeruha. Lenoba je vraga mreža. Kakšen je breskve cvet? Seme trave je drobno. Jagodice sok je sladek. Zime dnevi so kratki.

Opomnja 2. Pridevniki s končnicami ji (ja, je) in ski (ska, sko) pomenjajo splošno last, s končnicami ov, ev in in pa last posameznih oseb.

Opomnja 3. Za g, h, k, c, s, z, č, š, ž izpreminja se pritiklina ski v ški.

18. naloga. Izobrazite iz debeleje tiskanih samostavnikov primerne pridevnike: Človeka življenje je kratko, veselje v nebesih pa večno. Opravki môž so važni. Marsikateri Slovenec razume jezik Nemcev in Lahov. Vino iz Konjic je dobro. Lep nebesa dar je luč očes. Gospod nadzornik so obiskali šolo dečkov in deklic. Hrvatov dežela je bogata.

§. 5.

Krogla je včasih jajč-asta.

Razgled je kras-en.

Naš žličnjak je les-én.

Ta hruška je črv-íva.

Čas je seda-nji, pretekli ali prihod-nji.

Pridevniki izpeljavajo se tudi z obrazili ast (asta, asto), en (-na, -no), én (ena, eno), iv (iva, ivo), nji (nja, nje).

19. naloga. Izpeljite pridevnike iz besed: dim, klin, žolt; kras, strah, smeh, moč, mleko, železo; jeklo, platno, kost, apno, sukno; snet, uš; danes, góri, doli, pred; lisa, plesen, nekedaj (nekeda-nji), sedaj, prosó, vera, sreča, lan, tedaj, snaga, led, pokora.

20. naloga. Napišite, kako se imenuje denar iz srebra, skleda iz gline, moka iz ovsá, pšeníce in rži, posoda iz medí, miza iz kamena, glavník iz roga.

Povejte pritikline, s katerimi se pridevniki izobrazujejo.

III. Sestava.

§. 6.

Sprehajam se v drevoredu. Idi na kolodvor! Jabolko je rudečelično. Ne bodi svojeglaven! Človek se nikdar ne izuči.

Rastlike priraščajo tudi po sestavi. Iz dveh posamnih besed sestoječa rastlika je sestavljenka.

Sestava samostavnikov.

§. 7.

1. Vinograd, kolovoz, kolovrat, parobrod, verozakon.
2. Hudo delnik, golobradec, hudournik.
3. Triglav, trinoga, stoletje.
4. Svojeglavnež, samostan, samouk *).
5. Listopad, rokopis, glavobol; tresorepka, kažipot.
6. Brezdno (brezno), prelaz, zapeček.

*) V sestavljenkah smeta se sniti tudi po dva samoglasnika.

Prva beseda v sestavljenkah je ločilna, druga pa glavna.

21. naloga. Prepishite te sestavljenke in podčrtajte glavne besede!

22. naloga. Razstavite te sestavljenke v sestojne dele, n. pr. verozakon = vera-zakon.

Povejte, iz katerih govornih razpolov so besede sestavljene.

Sestava pridevnikov.

§. 8.

Bosonog, gologlav, praznorok; kratkočasen, okroglo-ličen, bistroumen; čveteronožen, trileten; brezbožen, nedolžen, prileten.

23. naloga. Poiščite ločilne besede v sestavljenih pridevnikihi!

24. naloga. Razstavite sestavljenke v sestojne dele!

Sestava s predlogi.

§. 9.

Žito je do zorelo. Ne izbiraj jedí! Drevo se na drevo naslanja. Otrok se je opekel. Obsodili so toženca. Potrpíte, da odmólimo! Smrt pokosí stare in mlade. Atila je podjarmil mnogo ljudstev. Stanujemo v predmestji. Dobro orodje delo prikrajša. Turki so grad razdejali. Ptice se zbirajo. Vstani sivej glavi! Šolske zamude se zapisujejo. Potrpljenje železne duri prebije.

25. naloga. Prepishite te stavke in podčrtajte predloge, s katerimi so besede sestavljene.

26. naloga. Izpišite same predloge!

Ponovilo.**§. 10.**

Rastlike priraščajo po glasovnej menjavi, po izpeljavi in sestavi.

Besedne družine (skupine).**§. 11.**

Pisati, pisar, pisatelj, pisnina, pisarija, pisárnica, pisateljica, pismo, pisménka, pisalo; lepopís, rokopis, pismonoša; napisati, popisati, prepisati, pripisati, razpisati, vpisati, zapisati; napis, popis, prepis, prepisuina, pisan.

Rastlike, ki se izobrazujejo iz istega korena, delajo besedno družino ali skupino.

27. naloga. Snujte besedno skupino iz korenike kov; narpred izobrazite izpeljane, potem sestavljene besede!

28. naloga. Storite ravno tako s korenikama pi(ti), nes(ti)!

Podobno glaseče se besede.**§. 12.**

Gozd je prostrán. Kost je trda. Gos gaga. Kos poje. On mu ni kos. Koza mekeče. Kosa je ostra. Gad je kača. Kad je posoda. Glas doní. Klas zori. Bil sem domá. Pil sem.

Podobno se glaseče besede je treba razločevati v govoru in v pisavi.

29. naloga. Razločujte sledeče besede in porabite jih v stavkih: Bilka — pilka; dež — tešč; drag — trak; kost — gost — gozd; grič — krič; krt — grd; ljubiti — lupiti; berilo — perilo; berem — perem; platno — blatno; pot — pôd — pod; polje — bolje; reka — rega; telo — delo; top — dob; trava — Drava; žival — šival.

C. Oblikoslovje in skladnja.

I. Goli stavek.

§. 1.

Ponovilo. Kaj je stavek? Katera sta glavna stavkova člena? Kako se vpraša po osebkku? Kakšna črka se piše po piki in vprašaji? S kako začetno črko se pišejo lastna imena?

Pazite: Veliko začetno črko pišemo tudi v začetku govora, pri besedi Bog in njenih namestnicah, n. pr. Vsemogočni, Večni.

30. naloga. Zvežite sledeče besede v primerne stavke: Duša, pazljiv, neumrjóč, učenec, Bog, večn, konj, pes, volk, tuliti, rezgetati, lajati, zvon, rožica, zvoniti, presti, pisan, pajek, solnce, veter, šumljati, potok, sijati, bučati.

31. naloga. Imenujte deset reči, ki jih v šoli vidite in porabite vsako v stavek, n. pr.: Tabla je črna.

§. 2.

Človek obrača, Bog obrne. Žival je stvar. Kri ni voda. Ovca je pohlevna. Sekira ni topa. Stoj! *) Poglej! Uči se! Móli!

Povejte osebkke in dopovedke v teh stavkih! Kateri govorni razpoli so osebkki, kateri pa dopovedki?

Stavek, ki ima le osebek in dopovedek, je goli stavek. Dopovedek veže se ali neposrednje z osebkkom, ali pa ju sklepate besedici je, ni. Kadar veže ena izmed teh besedic osebek z dopovedkom, pravi se ji vezilo.

32. naloga. Odgovarjajte pismeno in v popolnih stavkih na sledeča vprašanja, podčrtajte osebkke enkrat, dopovedke dvakrat, vezila trikrat.

*) V velelnih stavkih je osebek v glagolu skrit.

Kedo nabija? Kedo kosí? Kedo kuha? Kaj vré? Kedo poje? Kaj je leseno? Kaj je železno? Kaj ni prozorno? Kedo ni umrjoč. Kedo igra? Kaj šumí? Kaj drdrá? Kaj ni okroglo? Kaj je votlo?

a. Osebek.

Samostavnik.

§. 3.

Ponovilo. 1. Kaj so samostavniki? Katera imena so lastna? —

Kmet, slavec, trsje, lepota, snažnost, petje, šivanje; pastir, žetev, pesek, setev, vlažnost, prst.

Kateri izmed teh samostavnikov imenuje kako osebo? — Kateri kako reč? — Kateri kako lastnost? — Kateri kako djanje?

Samostavnik imenuje osebe in reči ali njih lastnosti in djanja.

Anton, Klodič, Maribor, Krka; kmet, pastir, vas, mesto; trsje, gospôda, ljudstvo; pesek, vino, mleko; lepota, snažnost, vlažnost, petje, šivanje, setev, žetev.

Samostavno ime je:

1. lastno;

2. občno, ki imenuje vse osebe ali reči ene vrste;

3. skupno, ki kaže množino enovrstnih stvari;

4. snovno, ki kaže kako snov ali tvarino, katera tudi v najmanjšem delu svoje ime ohranja.

5. miselno, ki pomenja lastnosti in djanja.

33. naloga. Zapišite šest lastnih imen, imena treh rokodelcev, imena treh zverí, imena treh cvetlic, tri imena oblačilnih snoví, tri skupna imena!

34. naloga. Zapišite imena dni in mesecev!

35. naloga. Zapišite samostavnike, ki imajo sledečim nasprotni pomén: Mladost, ljubezen, hvaležnost, edinost (sloga), korist, zapravlživost, življenje, lenoba, vera, mir, prijateljstvo, svetloba, mraz, hitrost, prevzetnost.

Spol samostavnikov.

Š. 4.

Mož gospodari.	Žena gospodinji.	Dete se smehljá.
Pes čuva.	Kura kokodaka.	Jagnje skače.
Hrast je visok.	Lipa cvete.	Zlato je drago.

Spol samostavnikov je trojen: moški, ženski in srednji.

Pred moški samostavnik lahko postavimo besedo tisti, pred ženski tista, pred srednji tisto.

Moške samostavnike zamoremo zameniti z besedo on, ženske z ona, srednje z ono.

36. naloga. Zapišite samostavnike, ki pomenijo živad, in sicer 6 moških, 4 ženske in 3 srednje.

37. naloga. Prepišite sledeče samostavnike ter jih razdelite po spolu: Dedec, morje, meh, meč, mesto, luč, peró, srna, hlapec, kukavica, hlev, pismo, truplo, črv, dež, medved, drevo, seme, hruška, brat, prag, grozdje, slama, junak, strd, vino, trn, klop, grad, voz, bič, kos, gos, lisica, vol, sod, rak, mlinar, stol, srce, koš, podgana, sršen, pivka, gnezdo, prepelica, žrebe, kost, žila, lice, grlo, jezik, okó, rama, živež, sol, mleko, sir, moka, sadje.

38. naloga. Poiščite iz . . . berila 1. moške, 2. ženske, 3. srednje samostavnike!

39. naloga. Poiščite iz . . . berila 1. občna, 2. skupna, 3. snovna, 4. miselna imena!

Števillo samostavnikov.

§. 5.

Travnik je zelen. Riba plava. Mesto je veliko.

Če govorimo o enej osebi ali reči, je samostavnik v ednini.

Travnika sta *) zelena. Ribi plavate. Mesti ste *) veliki.

Če govorimo o dveh osebah ali rečéh, je samostavnik v dvojini. *a, ova; i, i.*

Travniki so *) zeleni. Ribe plavajo. Mesta so velika.

Če govorimo o več osebah ali rečéh, je samostavnik v množini. *i, vi, je; e, i; a.*

40. naloga. Zapišite té le stavke v dvojini in množini: Klobuk je star. Žaba regljá. Zdravilo je grenko. Lenuh postopa. Miza je dolga. Zrno kalí. Volk tuli. Smreka je visoka. Lice je blede.

41. naloga. Zapišite 5 moških, 4 ženske in 3 srednje samostavnike iz 37. naloge v dvojini in množini!

Sklanjava samostavnikov.

§. 6.

Jelen je hiter. Meso vsacega jelena je užitno. Jelenu pristova rogovje. Jelena so ustrelili. Pri jelenu je stala košuta. Z jelenom je prišel lovec domóv. — Ribi plavate. Meso obéh rib je okusno. Dajte ribama vode! Prinesi obe ribi! Pri ribah je mreža. Z ribama sem se nasitil. — Mesta so velika. Hiše mnogih mest so krasne. Mestom se bliža sovražnik. Videl sem razna mesta. Po mestih je drago živeti. Dobil je deželo z mnogimi mesti.

Samostavnik se zamore v vsakem številu šestkrat izpremeniti. Vsaka taka izpreminjava

*) Osebek se veže z dopovedkom tudi z vezili: sta, ste, so.

se imenuje **sklon**. Samostavnik po številu in sklonu pregibati, pravi se sklanjati.

Sklonov je šest:

1. sklon ali imenovalnik se stavi na vprašanje *kedó ali kaj?*

2. sklon ali rodilnik odgovarja na vprašanje *koga ali česa?*

3. sklon ali dajalnik odgovarja na vprašanje *komu ali čemu?*

4. sklon ali tožilnik odgovarja na vprašanje *koga ali kaj?*

5. sklon ali mestnik odgovarja na vprašanje *kje ali pri kom (čem)?*

6. sklon ali družilnik odgovarja na vprašanje *s kom ali s čim?*

Z vprašalnimi besedami *kedo, koga, komu, koga, pri kom, s kom* povprašuje se po živih bitjih in stvaréh; z besedami *kaj, česa, čemu, kaj, s čim* povprašuje se po neživih stvareh. Vprašanje *kje?* veljá za žive in nežive stvari.

Slovenščina ima tri sklanje: eno za moške, drugo za ženske, tretjo za srednje samostavnike.

S k l a n j a.

§. 7.

Moška.

Ženska.

Srednja.

E d n i n a.

Imen.	jelen	riba	mesto
rod.	jelen-a	rib-e	mest-a
daj.	jelen-u	rib-i	mest-u
tož.	jelen-a	rib-o	mest-o
mest.	pri jelen-u	pri rib-i	pri mest-u
druž.	z jelen-om	z rib-o	z mest-om.

Moška.

Ženska.

Srednja.

D v o j i n a.

Imen.	jelen-a	rib-i	mest-i
rod.	jelen-ov	rib—	mest—
daj.	jelen-oma	rib-ama	mest-oma
tož.	jelen-a	rib-i	mest-i
mest.	pri jelen-ih	pri rib-ah	pri mest-ih
druž.	z jelen-oma	z rib-ama	z mest-oma.

M n o ž i n a.

Imen.	jelen-i	rib-e	mest-a
rod.	jelen-ov	rib—	mest—
daj.	jelen-om	rib-am	mest-om
tož.	jelen-e	rib-e	mest-a
mest.	pri jelen-ih	pri rib-ah	pri mest-ih
druž.	z jelen-i	z rib-ami	z mest-i.

Primerite tožilnik vseh števil in spolov z imenovalnikom!

Pazite: V ednini imajo moška imena oseb in živih stvari tožilnik enak rodilniku; tožilnik neživih stvari pa je enak imenovalniku.

Primerite dajalnik ednine z mestnikom, dajalnik dvojine z družilnikom, rodilnik in mestnik dvojine z istima sklonoma v množini!

42. naloga. Sklanjajte samostavnike: vojak, dežela, korito, travnik, miza, delo.

43. naloga. Kmet kupi njivo. Kmetu je njiva potrebna. Njiva tega kmeta je prostrana. Kmet je na njivi. Njiva veselí kmeta. S kmetom sem hodil na njivo. Gospod stoji pri kmetu. Kovač rabi naklo.

Prepišite te stavke in zaznamujte nad vsakim samostavnikom, v katerem sklonu da je. N. pr. Kmet kupi njivo.

44. naloga. Zapišite te stavke v množnem številu!

45. naloga. Zapišite jih v dvojini!

Opomnja 1. Za ozkimi soglasniki (Glasje §.4) se izpreminja pri moških in srednjih samostavnikih **o v e**, mestnikov **u p a v i**.

46. naloga. Sklanjajte samostavnike: pastir (rod. pastirja), kralj, polje, srce, nož, meč, toporišče.

Opomnja 2. Ženski in srednji samostavniki, ki imajo v imenovalniku ednine pred **a** in **o** dva ali več soglasnikov, dobivajo med zadnjima soglasnikoma v dvojilnem in množilnem rodilniku **e**; **st** ostane nerazdružen. N. pr. iskra-isker, pismo-pisem.

47. naloga. Sklanjajte samostavnike: igla, megla, dekla, okno.

48. naloga. Rokodelci delajo z iglo, z obličem, z dleto, s kladivom, s pilo, sè sekiro, sè svedrom, z žago. Brat piše sè svinčnikom. Vojak se bojuje s puško, z mečem, s kopjem ali sè sulico, z bodalom.

Postavite te samostavnike v dvojino in množino!

Opomnja 3. V družilniku se piše pred samoglasniki in mehkiimi soglasniki (**b, d, g, j, l, m, n, r, v, ž**) **z**, pred **nj** pa **ž**; pred **f, h, k, p, t** se piše **vselej s**, pred **c, s, z, č, š** pa **s** ali **sè**.

49. naloga. Odgovarjajte sledečim vprašanjem: Česa je vreden priden delavec? Komu je lisica podobna? Komu škoduje veter? Koga vidimo v šoli? Kaj vidimo v cerkvi? Pri čem stojé mlini? Kje raste trava? Kje žito? S čim pišeš? S kom se igrate? Česa se boji zajec? Komu se odkrivaš? Česa se je ogibati? Kaj ima jelen? Kje sedí jezdec? Komu naj bodo otroci hvaležni? S čim se orje? Česa je treba bolniku? S čim se brani bučela? Kod hodite v šolo?

50. naloga. Na morji plavajo ladje. Srna živi po gozdih. Osлом nalagajo tovore. Kosa drzé pogostoma

v kletkah. Pojdi rakom žvižgat! S košem na rami stopa hlapec proti hribu. Prizanašajte ptičjim gnezdrom! Iz megel prisije solnce.

Zaznamujte nad vsakim samostavnikom spol, število
s. ed. 5. ž. mn. 1.

in sklon, n. pr.: Na morji plavajo ladje.

51. naloga. Ptič— živijo po drevj—, pa tudi po vod—; le malo jih prebiva na zemlj—. Nekateri ptič— odleté o svojem čas— v toplejše kraj—. Petj— nekaterih ptič— je mično. Vesele ptic— so človek— tudi velike dobrotnic—; pobirajo gosenic— in črv—. Mnoge se redé s takim mrčes—, ki bi škodoval drevj— in drugim rastlin—. Tudi vran—, krokarj—, kavk—, srak— in vrabe— pozobljejo dosti mrgoline—. Ptič—, ki živé po močvirj— in po mlak—, imajo dolge nog— in dolge kljun—; redé se z rib—, žab—, s kač— in z drugo laznin—. Kokoš nese jajc—.

Pritaknite namesto črtic potrebna sklonila!

52. naloga. Poiščite v . . . berilu vse samostavnike in povejte pri vsakem spol, število in sklon!

Ponovilo.

§. 8.

Pri samostavniku je treba paziti: 1. na spol, 2. na število, 3. na sklon.

Zaimek.

§. 9.

France ima nove bukve; on (France) jih je dobil od svojega (Francetovega) očeta. V tej knjigi so pri-povesti, katere (pripovesti) so prav poučne.

Beseda, katero stavimo namesto imena ali zaimé, imenuje se zaimek.

Osební zaimki.

§. 10.

Jaz si igrá^m. Ti si igra^š. On (fant) si igra. Ona (deklica) si igra. Ono (dete) si igra. — Midva igra^va; medve igra^ve. Vidva igra^ta; vedve igra^te. Ona igra^ta; oné igra^te. — Mi (mé) igra^mo. Vi (vé) igra^te. Oní (oné) igra^jo.

Besede	1	2	3
jaz	ti	on, ôna, ôno	
midva (medve),	vidva (vedve)	ôna (dva)	oné (dve)
mi (mé)	vi (vé)	oní	oné

so osební zaimki.

V govoru razločujemo tri osebe: Prva oseba je ta, katera govori (jaz, midva, medve, mi, mé); druga oseba je ta, s katero se govori (ti, vidva, vedve, vi, vé); tretja oseba je ta, o katerej se govori.

Kateri teh zaimkov zaznamujejo moški spol? — kateri ženski? — kateri srednji? — kateri ženski in srednji? — Kateri zaimki so v ednini? — dvojini? — množini?

53. naloga. Prepišite te stavke in podčrtajte osebne zaimke: Jaz sem kmet. Medve sve sestri. Ti si kupec. Midva sva brata. Mi beremo. Vidva računita. Mé pletemo. Vedve ste švelji. Ve štejete. Janez ne piše; on risa. Prijatelja se ljubita; ona si pomagata. Deklica je pazljiva; ona je pridna. Gosenice lazijo; one so škodljive.

54. naloga. Povejte osebke v gornjih stavkih!

Vprašalni zaimki.

§. 11.

Kedo trka? Kaj ropoče? Čegav je klobuk? Kateri je hvaležen? Kakšen je zid?

Zaimki, ki vprašujejo po osebah in rečéh, so vprašalni zaimki. Ti so: kedo (kdo), kaj, kateri, a, o (kteri), čegav, a, o, kak, a, o, — kakóv, a, o, kakšen, šna, šno, kolik, a, o, kolikšen, šna, šno, kolikér, a, o.

55. naloga. Poiščite iz sledečih stavkov vprašalne zaimke: Kaj delaš? Kedo poje? Čegav je nož? Kakšna je hiša? Kolikšno je plačilo? Kateri je priden? Kakovo je peró?

Odgovarjajte tem vprašanjem!

Opomnja. Vprašalna zaimka kedo in kaj se sklanjata, kakor je v 6. §. povedano. Sklanjajte!

Nedoločni zaimki.

§. 12.

Nekedo je potrkal. Vsak ni kovač. Nihče se ne prikaže. Marsikedo pride. Vse se je treslo.

Nedoločni zaimki kažejo na kako osebo ali reč, katere nečemo ali ne moremo imenovati. Nedoločni zaimki so: (kedó) (kdo), nekedó, nikedó, nihče, malokedó, marsikedó, vsakedó, (kaj), nekaj, nič, kateri, a, o (kteri), nekateri, marsikateri, malokateri, kak, a, o, marsikak, vsak, a, o, ves, vsa, vse.

56. naloga. Prepišite sledeče stavke ter podčrtajte osebne zaimke enkrat, nedoločne dvakrat: Jaz sem mlad. Nikedo se ne oglási. Ti si star. Nekaj se sveti. Marsikedo je ubog. Midva sva močna. Vidva sta slaba. Vsakedo veruje. Medve sve deklici. Vedve ste učenki. Vse se dóbí. Mi smo zdravi. Vi ste bolni. Malokateri posluša. Oní so pobožni.

57. naloga. Poiščite iz 56. naloge vsa vezila!

b. Dopovedek.

§. 13.

Ponovilo. 1. Povejte stavke, v katerih je dopovedek kak samostavnik.

2. Povejte stavke s pridevnikovim dopovedkom!
3. Z glagolovim dopovedkom!
4. Kaj je dopovedek?
5. Kaj se o osebkcu lahko dopoveduje?
6. Kaj je glagol?

Glagol.

Oseba in število.

§. 14.

Jaz delam	midva delava (medve delave)
ti delaš	vidva delata (vedve delate)
on (ona, ono) dela	ona delata (oné delate)
	mi (me) delamo
	vi (ve) delate
	oní (oné) delajo.

Tudi pri glagolu razločujemo trojno število in trojno osebo (§. 10). Glagoli se po osebah in številih pregibljujejo ali spregajo.

Opomnja. Osebni zaimki postavljajo se pred glagol, kadar se vpraša: kedo dela to ali ono? N. pr. Kedo bere, piše, móli? — Jaz berem, ona piše, on móli. Če se pa odgovarja bolj na vprašanje: kaj dela kedo? — takrat se osebni zaimki navadno izpuščajo. N. pr. Kaj delaš? — Berem. Kaj dela? Piše, móli.

58. naloga. Spregajte glagole: imám, berem, nosim
1. z osebnimi zaimki, 2. brez njih.

Č a s.

§. 15.

Ponovilo. Koliko časov je razločevati?

59. naloga. Povejte te stavke v preteklem in v prihodnjem času: Dan se daljša, noč se krajša. Travniki zelené *). Ptice prihajajo, gnezdiijo, valé, čvrčé. Kukavica kuka. Bučele rojijo in nanašajo med. Drevje poganja. Vrtnar koplje. Sadjerejec obrezuje. Pastirji pojó *).

60. naloga. Vročina je pritiskala. Ljudje so se potili. Cvetlice so venele. Drevje je usahnilo. Kosci so pokosili. Smrt je ustrelila; ona ni zgrešila. Vidva nista poslušala.

Povejte te stavke v sedanjem in v prihodnjem času!

Povejte spol, število in sklon posameznih samostavnikov!

Pretekli in prihodnji čas pravih glagolov se izobrazuje s pomočjo glagola sem-biti.

Pomožni glagol biti (primeri 56. nalogo) pre-giblje se takó:

	sedanji čas	pretekli čas	prihodnji čas
Ednina	1. sem	sem bil, a, o	bódem (bom)
	2. si	si bil, a, o	bódeš (boš)
	3. je	je bil, a, o	bóde (bó)
Dvojnina	1. sva, sve	sva bila, sve bili	bodeva(bova), bodeve(bove)
	2. sta, ste	sta bila, ste bili	bodeta(bosta), bodete(boste)
	3. sta, ste	sta bila, ste bili	bodeta(bosta), bodete(boste)
Množina	1. smo	smo bili, e, a	bodemo (bomo)
	2. ste	ste bili, e, a	bodete (boste)
	3. so	so bili, e, a	bódo (bojo).

*) Opomnja. V tretjej osebi množine skrajšajo glagoli včasih končnico ijo v é, končnico ejo pa v ó.

Kakor glagol sem pregiblje se tudi nisem. Spregajte!

Opomnjica. Ne recite: Jaz sem ne lačen — ampak: jaz nisem lačen; ne: Jaz sem ne bil — ampak: jaz nisem bil.

Tvorna in trpna oblika.

§. 16.

Kmet orje. Njiva je orána. Njiva se orje.

Zidar je zidal. Hiša je bila zidana. Hiša se je bila zidala.

Oče bodo kaznjevali. Fant bode kaznjevan. Fant se bo kaznjeval.

Tvorna oblika kaže, da oseba ali reč, o katerej se govori, sama kaj dela.

Trpna oblika kaže, da oseba ali reč trpi, da se ž njo kaj godi.

61. naloga. Prepišite iz sledečih stavkov glagole ter povejte, so li v tvornej ali v trpnej obliki: Gospodinja peče. Kruh je pečen. Žanjice žanjejo. Žito se žanje. Pšenica je požeta. Lovec strelí. Zver je ustreljena. Nekedo kliče. Mi smo poklicani. Dekle pére. Perilo se pére. Hlapec seka. Drevó je posekano. Rezilo rani. Roka je ranjena. Kedó plača? Dolg je plačan. Bog razodeva. Vera je razodéta. Skleda je omita.

62. naloga. Postavite te stavke v pretekli in v prihodnji čas!

63. naloga. Poiščite v teh stavkih osebké, — samostavnike (spol, število) in zaimke!

N a k l o n.

§. 17.

1. Dela-ti	bra-ti	uči-ti
2. Delaj	beri	úči
3. Dninar dela;	gospod bere;	učenik uči;
4. Dninar naj dela;	gospod naj bere;	učenik naj uči;
5. Delanje hasne; branje kratkočasi; učenje je potrebno.		

Nakloni ali čini govora so različni:

1. Nedoločnik naznanja djanje brez ozira na osebo ali reč.

2. Velelnik naznanja, da se kaj veléva, prepoveduje, opominja.

3. Določnik naznanja naravnost, kaj kedo dela, ali kaj se godí.

4. Želelnik razodeva kako željo ali voščilo.

5. Glagolnik je iz glagola izpeljan samostavnik.

64. naloga. Povejte, v katerih naklonih so glagoli sledečih stavkov: Delaj! Móli. Bolnik trpí. Trpi! Pes tuli. Vi stradate. Stradajte! Sosed je umrl; naj počiva. Bodi postrežljiv! Človek naj gospoduje. Solnce vzhaja. Bódiva prijatelja! Úpajmo! Spanje krepčá. Drevje naj rodí. Kričanje se sliši.

Postavite vsak glagol teh stavkov v štiri prve naklone!

Kako se glasi velelnik pri glagolu biti (v vseh številih)?

65. naloga. a) Postavite v velelnik sledeče glagole: vprašati, čakati, ostati, bežati, pozabiti, molčati, častiti, plesti.

b) Porabite jih v stavkih z določnikom, z želelnikom!

c) Izpeljite iz njih glagolnike!

66. naloga. Napišite djanja v nedoločniku, ki so tem-le nasprotna: molčati, sovražiti, dajati, škodovati, odpirati, grajati, povikševati, kupovati, živeti, spati, stati, jokati.

67. naloga. Premenite določni naklon pri glagolih 59. in 60. naloge v velelnik in želelnik!

Ponovilo.

§. 18.

Pri glagolih je treba paziti: 1. na osebe in števila, 2. na čase, 3. na obliko ali dobo, 4. na naklone.

Pridevnik.

§. 19.

Povejte stavke s pridevnikovim dopovedkom! Kaj naznanja pridevnik (prilog)?

Kralj je mogočen. Hiša je lepa. Poslopje je visoko. Okno je ozko.

Postavite te stavke v dvojino in množino!

1. Pridevnik se vjéma sè svojim samostavnikom v spolu, sklonu in številu.

Vojvoda je mogóčen. Kralj je mogóčn-iši. Cesar je najmogóčniši. Bog je vsegamogočen. Sestra je stara. Teta je star-ša (stár-ja, star-éja, star-éjša). Babica je najstarejša. Zlato je potrebno. Žeplo je bolj potrebno. Železo je najbolj potrebno.

2. Kadar pridevnik naznanja ne le lastnosti oseb in reči, ampák tudi pové, v katerej meri se jim lastnost prilaga, tedaj se stopnjuje.

Pridevnik se stopnjuje po treh stopnjah.

Prva stopnja kaže lastnost kake osebe ali reči brez primerjave z drugo.

Druga ali primerjalna prilaga lastnost osebi ali reči v večjej ali manjšej meri ko drugej. Ta stopnja se izobrazí, ako se pridevnikovemu deblu pritíka ši, íši, ji, eji, ejši.

Druga stopnja se tudi izobrazí, če se prvej stopnji besedica bolj predstavi.

Tretja ali presežna stopnja prideva lastnost osebi ali reči v najvišjej ali v najnižjej meri.

Ta stopnja se obrazi: 1. če se primerjalnej stopnji besedica naj spredaj pritisne; 2. če se dè pred prvo stopnjo najbolj, 3. če se dè pred prvo stopnjo ena izmed teh besedíc in zlogov: zeló, kaj, močno, jako, silno, prav, vele-, vse-, vsega-, pre-.

68. naloga. Stopnjujte pridevnike: slab, moder, pravičen, rodoviten, srečen, miren, pameten, resničen, ubogljiv, učen, rudeč.

Oče je stareji nego sin. Železo je trše ko svinec.

Opomnja. Kadar se dve reči primerjate, rabite se besedici nego in ko (kot).

69. naloga. Primerjajte sledeče reči in stavite pridevnike v drugo in tretjo stopnjo: konj, tele, krava, močen. Kilometer, meter, decimeter, kratek. Koza, krava, ovca, koristen. Cerkev, poslopje, hiša, lep. Klet, čumnata, izba, svetel. Vigred, jesen, poletje, prijeten. Pes, mačka, z : est.

§. 20.

Fant se učí. Ali se fant učí? Fant, učí se! Fant naj se učí.

Stavki so: 1. pripovedovalni, 2. vprašalni, 3. velélni, 4. želélni. Na konci pripovedovalnih

stavkov stavimo piko, na konci vprašalnih vprašáj; pri velélnih in želélnih stavkih stojí klicáj (!), včasih samo pika.

70. naloga. Pretvorite sledeče stavke narpred v vprašalne, potem v velelne. Otroci se zbudé. Sestra se oblači. Dekla ji pomaga. Učenci molijo. Živina se pase. Deklica odgovarja. Kristjan véruje.

Ponovilo.

Kateri govorni razpoli se rabijo za osebké? za dopovedké? Katere stavke imenujemo gole? i. t. d.

Vsestransko ponavljanje zadnjih 20 §§.

II. Razširjen stavek.

§. 21.

Učenec piše. — Pridni učenec piše. Učenec piše nalogo. Učenec lepo piše. — Pridni učenec piše nalogo. Pridni učenec piše slovniško nalogo. Pridni učenec lepo piše slovniško nalogo.

Stavek, kateri ima razen osebká in dopovedká (in vezila) še druge besede, imenuje se razširjen ali izobražen stavek.

Besede, katere se nahajajo v stavku razen osebká in dopovedká (in vezila), zovejo se nebi-stveni ali pridjani stavkovi členi. Ž njimi se bolj natanko določuje in pojasnjuje osebek ali dopovedek ali obá.

a. Osebek.

S a m o s t a v n i k.

§. 22.

Spol samostavnikov.

Oče, sin, orel; potok, mesec, grad, razum.

Mati, hči, kokoš; zvezda, nit, vas, bolezen.

Dete, jagnje, kljuse; žito, vino, polje, vreme.

Kako se delé samostavna imena? Koliko spolov je razločevati?

Spol se kaže po pomenu in po končaji. Po pomenu so:

1. moškega spola imena moških oseb in samcev v živalstvu;

2. ženskega spola imena ženskih oseb in samic v živalstvu;

3. srednjega spola imena mladih bitij, katerih spola še ne čislamo.

Po končaji so:

1. moškega spola samostavniki na soglasnik, ki privzemajo v rodilniku a;

2. ženskega spola samostavniki na a, ki dobivajo v rodilniku e, in samostavniki na soglasnik, ki imajo v rodilniku i,

3. srednjega spola samostavniki na o in e.

71. naloga. Določite spol sledečim samostavnikom ter povejte, kateri so lastna, kateri občna. — skupna — snovna in miselna imena.

Pohlevnost, hvala, krdelo, prah, krasota, Matija, siromaštvo, prijatelj, knjiga, Dunaj, množica, obleka, gozd, Primorje, olje, čreda, deca, poštenost, čeljust, svinec, sol, Avstrija, bogastvo, žival.

Sklanjava samostavnikov.

Koliko sklonov, števil in sklanj je razločevati? Kaj se pravi sklanjati?

Moška sklanja.

§. 23.

Ednina.

Imen.	jelen	kovač	grad
rod.	jelena	kovač-a	grad-ú
daj.	jelenu	kovač-u	grad-u
tož.	jelena	kovač-a	grad
mest.	pri jelenu	pri kovač-i	pri grad-u
druž.	z jelenom	s kovač-em	z grad-om

Dvojina.

Imen.	jelena	kovač-a	grad-ov-a	ali grad-a
rod.	jelenov	kovač-ev	grad-óv	„ grad-i
daj.	jelenoma	kovač-e ma	grad-ov-oma	„ grad-é ma
tož.	jelena	kovač-a	grad-ov-a	„ grad-a
mest.	pri jelenih	pri kovač-ih	pri grad-ov-ih	„ grad-éh
druž.	z jelenoma	s kovač-e ma	z grad-ov-oma	„ grad-é ma

Množina.

Imen.	jeleni	kovač-i	grad-ov-i	ali grad-jé
rod.	jelenov	kovač-ev	grad-óv	„ grad-i
daj.	jelenom	kovač-em	grad-ov-om	„ grad-ém
tož.	jelene	kovač-e	grad-ov-e	„ grad-e
mest.	pri jelenih	pri kovač-ih	pri grad-ov-ih	„ grad-éh
druž.	z jeleni	s kovač-i	z grad-ov-i	„ grad-mí

Po zgledu „jelen“ se sklanjajo moški samostavniki s širokim končnikom (Glasje §. 4), po zgledu „kovač“ samostavniki z ozkim končnikom, po „grad“ pa enozložni samostavniki, ki imajo v rodilniku naglašen u.

Kedaj je pri moških samostavnih tožilnik ednine enak imenovalniku?

Kedaj se v družilniku piše z, kadaj s — sè — ž? (§. 7).

Opomnja 1. Samostavniki s polglasnim e na konci ga radi izpuščajo po vseh sklonih, kadar jim prirašča kak glasnik; besedi kamen in mesec pa ga ne izpahujete.

Opomnja 2. Samostavniki, ki se v roditelju ednine končavajo na ba, da, ta, dobivajo v množnem imenovalniku navadno je.

Opomnja 3. Samostavniki: konj, las, mož, otrok, vol, zob, glasé se v roditelju dvojine in množine: kônj, lás, môž, otrôk, vól, zôb.

72. naloga. Sklanjajte samostavnike: kralj, cesar (rod. cesarja), pevec, mesec, tat, zvon, brat, golob, gospod, zob.

73. naloga. Pritaknite namesto črtic sklonila ednine: Voda je v vodnjak—. Na potok— napajamo vol— in konj—. Voz rabi mladenič—, mož— in starček—. Vojak služi cesar—. Nisem videl prijatelj—. Sin— ni domá. Grad na breg— je podrt. Ne pajdaši se z hudobnež—.

Postavite samostavnike narpred v dvojino, potem v množino!

74. naloga. Izpišite gole stavke!

Ženska sklanja.

§. 24.

Ednina.

Imen.	riba	nit	klop
rod.	ribe	nit-i	klop-i
daj.	ribi	nit-i	klop-i
tož.	ribo	nit	klop
mest.	pri ribi	pri nit-i	pri klop-i
druž.	z ribo	z nit-jo	s klop-jó

Dvojina.

Imen.	ribi	nit-i	klop-i
rod.	rib	nit-i	klop-í
daj.	ribama	nit-ima	klop-éma
tož.	ribi	nit-i	klop-í
mest.	pri ribah	pri nit-ih	pri klop-éh
druž.	z ribama	z nit-ima	s klop-éma

Množina.

Imen.	ribe	nit-i	klop-í
rod.	rib	nit-i	klop-í
daj.	ribam	nit-im	klop-ém
tož.	ribe	nit-i	klop-í
mest.	pri ribah	pri nit-ih	pri klop-éh
druž.	z ribami	z nit-imi	s klop-mí.

Pazite. Nit ima v edinjem roditelju nenaglašen, klop pa naglašen i.

Opomnja. Samostavniki na ev se sklanjajo po zgledu riba; le edinji tožilnik je enak imenovalniku, edinji družilnik pa se jim končuje na ijo.

Kaj je pomniti o samostavnikih, ki imajo pred a dva ali več soglasnikov? (§. 7).

75. naloga. Sklanjajte samostavnike: mravlja, miš, gos (gosí), molitev, cerkev, kaplja, žival, kost.

Srednja sklanja.

§. 25.

Ednina.

Imen.	mesto	polje	imé
rod.	mesta	polj-a	ime-n-a
daj.	mestu	polj-u	ime-n-u
tož.	mesto	polje	ime
mest.	pri mestu	pri polj-i (u)	pri ime-n-u
druž.	z mestom	s polj-em	z ime-n-om.

D v o j i n a.

Imen.	mesti	polj-i	ime-n-i
rod.	mest	polj	ime-n
daj.	mestoma	polj-ema	ime-n-oma
tož.	mesti	polj-i	ime-n-i
mest.	pri mestih	pri polj-ih	pri ime-n-ih
druž.	z mesti	s polj-i	z ime-n-i.

M n o ž i n a.

Imen.	mesta	polj-a	ime-n-a
rod.	mest	polj	ime-n
daj.	mestom	polj-em	ime-n-om
tož.	mesta	polj-a	ime-n-a
mest.	pri mestih	pri polj-ih	pri ime-n-ih
druž.	z mesti	s polj-i	z ime-n-i.

Zakaj govorimo: s poljem, poljema? Zakaj ne: s polj^{om} i. t. d.?

Opomnja. Nekateri srednji samostavniki se sklanjajo s prirastkom *t* (dekle, dete, jagnje, tele, žrebe), drugi s prirastkom *es* (drevó, koló, nebó, okó (očesa), peró, teló, uhó (ušesa), zopet drugi pa s pomnožkom *n* (breme, ime, pleme, seme, vreme).

76. naloga. Sklanjajte samostavnike: sedlo, lice, žrebe, uho, pleme, predmestje.

Opomnja. Pred *j* se vtika v rodilniku dvojine in množine včasih *i*. Kedaj pa se *e* vstavlja? (§. 7).

77. naloga. Grm ne podira drevesa. Sedlo je jezdecu potrebno. Nenamazano koló škriplje. Prase rije; pišče zoblje; žrebe poskakuje. Orjem z oralom. Postavite te stavke v dvojino in množino!

78. naloga. Prepišite te stavke in podčrtajte besede, s katerimi so razširjeni.

§. 26.

Gospôda se je pripeljala. Vreme je jasno. Deci se daje močnik. — Ubogajte starišem! Gosli milo doné. Vrzi konjem sena v jasli. Ne odpiraj vedno durí. Vrata so večja nego duri. Drevo se do tal pripogiba. Drva so borova. Ljudjé so različnih stanov.

Nekateri samostavniki se rabijo samo v ednini, nekateri samo v množini.

Beseda ljudjé (namesto človeki) se pregiblje tako: 1. ljudjé, 2. ljudí, 3. ljudém, 4. ljudí, 5. pri ljudéh, 6. z ljudmí.

Pri samostavniku je treba paziti: 1. na spol, 2. na število, 3. na sklon, 4. na sklanjanje.

79. naloga. Po mest— in trg— živi mnogo roko— delc—. Napravljajo človek— oblek— in druge reč—. Tkalec tké platn—; švelja dela srajc—, rut—. Krojač razreže sukn— ali platn— sè škarj—; on šiva sè šivank— in nit—. Črevljar dela sè šil— na kopit— iz usnj— črevlj—. Mizar skoblja desk— — skoblj—. Mesar kolje z nož— ali — mesarnic— razno živin—.

Prepišite te stavke, pridenite namesto črtic sklonila ter podčrtajte nebistvene stavkove člene!

b. Dopovedek.

G l a g o l.

§. 27.

Ponavljajte pravila v §§. 14—18!

1. Spoštujem stare ljudi. Solnce greje zemljo. Bog ljubi pravico.

2. Deček spi. Solnce sije. Pogorje orumenéva.

3. Bliska se, grmí in treska. Daní se. Mračí se.

4. Váruj se greha! Čudi se božjej vsemogočnosti! Bój se slabe tovaršije!

1. Glagoli, kateri kažejo tako djanje, ki prehaja na kako drugo osebo ali stvar, so prehajalni glagoli.

2. Glagoli, kateri kažejo tako djanje, ki ne prehaja na kako osebo ali stvar, so neprehajalni glagoli.

3. Glagoli, kateri se rabijo samo v tretjej edinjej osebi, so brezosebni.

4. Glagoli, kateri naznanjajo kako povratno djanje, so povračalni. Navadno imajo pri sebi povračalni zaimek „se.“

80. naloga. Izpišite iz 79. naloge prehajalne, iz 64. pa neprehajalne glagole!

c. Prilastek.

§. 28.

Katere stavkove člene imenujemo nebistvene ali pridjane?

Pastir pase. Brat je rokodelec. Posoda je stara.

Naš pastir pase. Drugi brat je rokodelec. Leséna posoda je stara.

Drugi brat je spreten rokodelec. Leteča muha ne pikne.

So li stavki prve vrste goli ali razširjeni? Kakšni so stavki druge in tretje vrste? Zakaj?

Pridjani členi, kateri pojasnjujejo samostavnike v stavkih, zovejo se prilastki.

Po prilastkih se vpraša s: kakšen, a, o? čegav, a, o, kateri, a, o, kóliko?

1. Pridevnik.

§. 29.

Ponavljajte pravilo v 19. §. pod 1.

81. naloga. Odgovórite pismeno tem vprašanjem
Kateri človek ne more govoriti? Kakšna posoda je
prozorna? Kateri lonci so močni? Kakšna pijača je
voda? Katero oblačilo greje? Kakšna obutev tiščí?
Kateri učenci se hvalijo. Kateri nožje se brusijo?

Podčrtajte prilastke!

82. naloga. Prepíšite te stavke in podčrtajte pridevnike,
ki so prilastki: Tihe vode so globoke. Silo je črevljarsko
orodje. Zadovoljni je srečen. Mlinski kamen je okrogel.
Hudobni beží. Navada je železna srajca. Dan je bel;
vstani, leni! Oče so stari; stari oče so ded. Sladki koren
je sladek. Svedrčev koren ni sladek.

Sklanjanje pridevnikov.

§. 30.

Pridevnik je tudi sklanjalno besedno
pleme.

Kaj se pravi sklanjati?

Prilogi se sklanjajo po tem zgledu:

Moški spol.

Zenski spol.

Srednji spol.

E d n i n a.

Imen.	lep, lep-i	lep-a	lep-o
rod.	lep-ega *)	lep-e	lep-ega
daj.	lep-emu	lep-ej (i)	lep-emu
tož.	lep, lep-i, lep-ega**)	lep-o	lep-o
mest. pri	lep-em	pri lep-ej (i)	pri lep-em
druž. z	lep-im	z lep-o	z lep-im

*) Pred sklonili ega, em, emu se izpreminjajo g, h in k pogostoma
v sorodne: z, s in c.

***) Primeri §. 7.

D v o j i n a.

Imen.	lep-a	lep-i	lep-i
rod.	lep-ih	lep-ih	lep-ih
daj.	lep-ima	lep-ima	lep-ima
tož.	lep-a	lep-i	lep-i
mest. pri	lep-ih	pri lep-ih	pri lep-ih
druž. z	lep-ima	z lep-ima	z lep-ima

M n o ž i n a.

Imen.	lep-i	lep-e	lep-a
rod.	lep-ih	lep-ih	lep-ih
daj.	lep-im	lep-im	lep-im
tož.	lep-e	lep-e	lep-a
mest. pri	lep-ih	pri lep-ih	pri lep-ih
druž. z	lep-imi	z lep-imi	z lep-imi.

O p o m n j a. Imenovalnik ednine se v srednjem spolu končava na o ali e. Kedaj na e? (Primeri §. 7. opomnjo 1.)

83. naloga. Sklanjajte: Lep travnik, lepa klop, lepo mesto, nov klobuk, stara miza, široko polje.

84. naloga. Postavljajte namesto črtic primerna sklonila: Orel ima močn- perut-. Plovn- Drava nosi težk- šajk-. V pesk- nekater- rek- se najde čist- zlato. Daj ubog- mal- dar! Pišemo z jeklen- ali gosj- per-. Človek vidi z oč-, posluša z ušes-, voha z nos-, pokuša z ust-, posebno z jezik- in čuti z život-. Krava ima okrogl-, gladk- in votl- rog-, gol in moker gobec in širok- nosnic-. Barve je rujav-, bel-, črn- ali lisast-. Temn- noč se umika bel- dnev-. Prodal sem star- konj-. Pozdravi popotn- mož-!

Stopnjevanje pridevnikov

§. 31.

Ponavljajte pravila v 19. §. pod 2.

85. naloga. Zapišite pridevnike, ki imajo sledečim nasprotni pomen: Visok, dolg, lahek, debel, širok, trd, plitev.

Pridevniki na ek in ok se stopnjujejo večinoma po odpahneni končnici. N. pr. visok, vis-ji- višji-viši; nizek, nizji-nižji-niži.

Govori se pa tudi visokejši, nizkeji.

Nekateri pridevniki se po svoje stopnjujejo. Taki so: velik — večji — več; majhen — manjši; dober — boljši; dolg — daljši (dalji).

Stopnjevani pridevniki se sklanjajo kakor nestopnjevani.

2. Zaimek.

Katere besede imenujemo zaimke?

Osebni zaimki.

§. 32.

Ponavljajte pravila v §. 10.!

Osebni zaimki se sklanjajo takó:

Ednina.

I. oseba.	II. oseba.	III. oseba.		
1. jaz	ti	on	ona	ono
2. mene, me	tebe, te	njega, ga	nje, je	njega, ga
3. meni, mi	tebi, ti	njemu, mu	njej, jej, nji, ji	njemu, mu
4. mene, me	tebe, te	njega, ga	njo, jo	je (ga)
5. pri meni	pri tebi	pri njem	pri njej, nji	pri njem
6. z menój	s tebój	ž njim	ž njo	ž njim

Dvojina.

1. midva, medve	vidva, vedve	<u>ona oné oné</u>
2. naju (naji)	vaju (vaji)	nju, ju
3. nama	vama	njima, jima
4. naju (naji)	vaju (vaji)	nju, ju
5. pri naju (nama)	pri vaju (vama)	pri njih (njima)
6. z nama	z vama	ž njima.

Množina.

1. mi, me	vi, vé	<u>oní oné oné</u>
2. nas	vas	njih, jih
3. nam	vam	njim, jim
4. nas	vas	nje, je, jih
5. pri nas	pri vas	pri njih
6. z nami	z vami	ž njimi.

Svojilni zaimki.

§. 33.

Moj nož je oster. Tvoje veselje je moja sreča. Vzemi svoj svinčnik! Najina sestra je vajina prijateljica. Naš travnik je pokošen. Vaša pšenica cvete.

Kakšni so ti stavki? S katerimi besedami je izobražen prilastek?

Besede: moj, a, e, najin, a, o, naš, a, e;
 tvoj, a, e, vajin, a, o, vaš, a, e;
 njegov, a, o, njen, a, o, njun, a, o, njihov, a, o;
 onégov, a, o; svoj, a, e; čegav, a, o
 kažejo, čegava je oseba in stvar. Zató jih imenujemo svojilne zaimke.

Kateri kažejo na prvo, kateri na drugo in tretjo osebo?

Svojilni zaimki se sklanjajo kakor pridevniki in se tudi rabijo za prilastke.

86. naloga. Sklanjajte: Moj lep vrt, naš priden tesár, vaša ostra britev, najino težko breme.

87. naloga. Izpišite iz sledečih stavkov svojilne zaimke in pristavite pri vsacem, katere osebe, katerega spola, števila in sklona da je:

Brat mojega očeta je moj stric. V našem življenji se čredijo jasni in oblačni dnevi. Vsaka dežela ima svoje šege. Umolknilo so njune besede. Vajina mati je pametna žena; njen svet je dober. Pomagaj bližnjemu v njegovih nadlogah! Ljubi domovino po njenej ceni! Zaupam na vašo prijaznost. Najino prijateljstvo ostane.

88. naloga. Prepíšite te stavke in podčrtajte vse prilastke!

Kazalni zaimki.

§. 34.

Vidim moža, ki nosi težek koš, in pravim: Ta mož nosi težek koš. Koš tega moža je težek. Temu (možu) moram pomagati. Tega (moža) koš teží.

Kazalni zaimki kažejo na osebo ali reč, o katerej se govori.

Kazalniki so: ta, ta, to (ta-le, ta-le, to-le); oni, a, o; tisti, a, o; tak, a, o; takšen, a, o; tolik, a, o.

Kazalni zaimki se sklanjajo kakor pridevniki; ta, ta, to ima posebno sklanjo.

Ednina.

1. ta	ta	to
2. tega	te	tega
3. temu	tej (ti)	temu
4. tega, ta	to	to
5. pri tem	pri tej (ti)	pri tem
6. s tém	s to	s tém

Dvojina.

1. ta	té	té
2. teh	teh	teh
3. tema	tema	tema
4. ta	té	té
5. pri teh	pri teh	pri teh
6. s tema	s tema	s tema

Množina.

1. ti	té	ta (te)
2. teh	teh	teh
3. tem	tem	tem
4. té	té	ta (te)
5. pri teh	pri teh	pri teh
6. s temi	s temi	s temi.

89. naloga. Sklanjajte: Ta moj klobuk, ta moja knjiga, to moje oblačilo, tisti polž, ona-le kokoš, takšno srce.

90. naloga. Ta javor je visok. Beseda tega moža mi srce gane. Pri tej ženi sem dobil posojilo. S tistimi otroci se rad igram. Darovala sta ta in oni. Takih pesmi še nisem slišal. Varuj se slabih tovarišev; njihovo srce je hudobno. Skrbi za svoje zdravje! Hodi po pravih potih; srečen bodeš na tem in na onem svetu.

Tudi kazalni zaimki nam rabijo za prilastke. Poiščite prilastke: 1. pridevnike, 2. kazalne, 3. svojilne zaimke!

Vprašalni zaimki.

§. 35.

Imenujte vprašalne zaimke! Kako se sklanjata zaimka kedo in kaj?

Ostali vprašalni zaimki se sklanjajo kakor pridevniki ter se tudi rabijo za prilastke.

91. naloga. Katere dele ima rastlina? Kakšen ptič je škrjanec? Katero orodje je tesarsko? Čegav kruh ješ? Kolikero sklanjo poznate?

Izpišite iz teh stavkov prilastke!

Nedoločni zaimki.

§. 36.

Ponavljajte §. 12!

Nedoločni zaimki se sklanjajo ali po zgledu *kedo*, ali pa po pridevnikovej sklanji. Ves se *pregiblje* kakor *ta, ta, to*; *nič* pa *tako-le*: 1. *nič*, 2. *ničesa* (*ničesar*), 3. *ničemu* (*ničemur*), 4. *nič*, 5. *pri ničém* (*ničemer*), 6. *z ničím* (*ničimer*).

92. naloga. Kateri apostelj je zatajil Kristusa? Kolikero žito raste na polji? Svoja roka svoj gospod. Čegav denar je ta? Ne dotakni se tega denarja!

Poiščite raznovrstne zaimke! Poiščite prilastke! Imenujte osebne, svojilne, kazalne, vprašalne in nedoločne zaimke! Sklanjajte nekatere!

3. Števniki.

§. 37.

Človek ima dve očesi, dve ušesi, pa ena usta. Roka ima pet prstov. Peti učenec v tretjej klopi je vrl fantek. Nekatero berilo beremo štirikrat. Imamo trojna jedila. Seme rodi včasih stoteren sad. Vsi sesavci dihajo s pluči. Orlica izvali po dvoje, po troje mladih.

Števniki naznanja število oseb ali reči.

Števniki so

1. določni, kateri na tanko kažejo število oseb ali reči; 2. nedoločni, kateri le površno značijo število oseb ali reči. Nedoločni števniki so: mnogo, veliko,

malo, dosti, več, manj, preveč, premalo, precej, obilo, nekoliko, noben (a, o) (nobeden), mnogi, ves (vsa, vse), vsak, nekateri, malokateri, marsikateri, nekaj, nič.

Nekateri števniko so nedoločni zaimki, kadar v stavkih namestujejo samostavnike.

Katere besede so zdaj nedoločni števniko, zdaj pa nedoločni zaimki?

93. naloga. Izpišite iz teh stavkov napred določne števniko: Eden drobí; drugi kosí. Zima trpí več mesecev. Vsak teden šteje sedem dni; vsak dan ima štiri in dvajset ur. Nekoliko mesecev šteje trideset dni, nekaj pa en dan več; februar ima le osem in dvajset ali devet in dvajset dni. Zôb dosti, kruha malo. Svet je vseh ljudi dom. Ustrelil sem petero škodljivih ptičev. V vročih krajih je mnogo hudih zverin. V mlinu se dvakrat pové. Nekateri ljudi so črne barve.

Glavni števniko.

§. 38.

Prežvekovalci imajo štiri noge. Odrasel človek ima 32 zôb. Leto šteje dvanajst mesecev.

Glavni števniko kažejo, koliko je oseb ali reči.

94. naloga. Odgovarjajte písmeno tem vprašanjem in podčrtajte potem glavne števniko: Koliko let si star? Koliko krajcarjev šteje goldinar? Koliko krajcarjev ima dvajsetica? Koliko minut ste dve uri? Koliko prstov imaš na obeh rokah? Koliko metrov storí dekameter? Koliko litrov storí hektoliter? Koliko učencev (učenk) je v tvojej klopi?

Števník eden, -a, -o, ali en, -a, -o se sklanja kakor pridevník, dva, -e, obá, -é pa kakor kazalni záimek ta v dvojini.

Sklanjajte: dva kralja, obé niti, dve mesti!

Števniki trije, tri, štirje, štiri, pet se pregibljejo takó:

Za moški spol.	Za ženski in srednji spol.	Za vse tri spole.
1. trije, štirje	tri, štiri	pet
2. treh, štirih	treh, štirih	petih
3. trem, štirim	trem, štirim	petim (ém)
4. tri, štiri	tri, štiri	pet
5. pri treh, štirih	pri treh, štirih	pri petih
6. s tremi, štirimi	s tremi, štirimi	s petimi (émi).

Po sklanjalu „pet“ se ravnaajo vsi višji glavni števniki od „pet“ naprej. „Sto“ in največ tudi „tisoč“ se ne sklanjata.

95. naloga. Prepíšite sledeče stavke in podčrtajte prilastke: Eden krivični krajcar deset pravičnih sné. Naš sosed je imel več otrok. Dva sina sta umrla; trije sini in tri hčere še živé. Dve dekli ženete dve teleti. Vsako leto ima štiri četrletja. V marsikaterem panji je 15 do 20 tisoč bučel. Gosenice imajo navadno 16 nog.

Vrstilni števniki.

§. 39.

Marcij je tretji mesec. Zima je četrty letni čas. Sedmi dan je nedelja.

Vrstilni števniki kažejo vrsto, v katerej so stvari druga za drugo. Ti števniki odgovarjajo na vprašanje: koliki, kolika, koliko?

Pazite! Za številkami, ki značijo vrstilne števnike, postavlja se pika.

Vrstilci so po sklanji pravi pridevniki.

96. naloga. Odgovarjajte pismeno tem vprašanjem in podčrtajte vrstilce: Koliki dan tedna je torek? — petek?

— sredo? Koliki mesec je november? — januar? — oktober? V katerem stoletju živimo? — Kedaj imajo presvetli cesar svoj god? Koliki dan avgusta je njih rojstveni dan? Katerega leta so začeli naš cesar vladati?

Ločilni števniki.

§. 40.

Mavrica je sedmér trak. On ima šestero konj. (On ima šest konj. Razloček?)

Ločilni števniki edin, a, o, dvoji, a, e, troji, a, e, čveteri, a, o i. t. d. značijo na vprašanje kolikér, a, o? razpole ali plemena oseb ali reči.

Po sklanji so pravi pridevniki.

97. naloga. Izobrazujte iz tri, štiri, pet, sedem, dvanajst ločilne števnike in porabite jih v stavkih!

Množilni števniki.

§. 41.

Edinj, a, e, enojen, a, o, dvojen, a, o, dvojnati, a, o, četveren, a, o, četverni, a, o, i. t. d. kažejo na vprašanje: kolikeren? pomnožbo kake reči.

Izobrazujejo se iz ločilnih števnikov, če se jim pritakne en ali nat.

Po sklanji so pridevniki.

Glavni, vrstilni, ločilni in množilni števniki so določni števniki.

4. Deležniki.

§. 42.

Muha letí. Leteča muha pikne. Odletela muha je piknila. Hlapci delajo. Delajoči hlapci so trudni. Predelana naloga je dobra. Krovec krije. Krovec je kril. Krita streha je potrebna.

K naklonom se štejejo tudi deležniki (§. 17).

Deležnik ne kaže samo kedaj, ampak tudi kakó se djanje godí.

Deležniki so:

1. sedanjega časa,
2. preteklega časa.

Deležnik sedanjega časa se napravi, ako se okrajšanej obliki 3. množne osebe pritakne č, ča, če.

Deležnik preteklega časa je dvojen:

1. tvorne oblike,
2. trpne oblike.

Prvi se izobrazí, če se glagolevemu nedoločniku namesto tí pritakne l, la, lo.

Z deležnikom preteklega časa tvorne oblike se izpeljujeta pretekli in prihodnji čas, ako se sestavi sè sem in bodem.

Deležnik preteklega časa trpne oblike se izobrazuje tudi iz nedoločnika, ako se mu namesto tí pritika n, na, no, en, ena, eno, ali t, ta, to.

S tem deležnikom se izpeljujejo časi trpne oblike.

Deležniki so po sklanji pravi pridevniki.

98. naloga. Izobrazujte vse tri deležnike pri teh-le glagolih: pletem, tepem, pečem, štejem, trgam, pišem, hvalim, krotím, svarim, berem, kupujem, žgem, zdihujem, stanujem.

99. naloga. Izpeljite iz teh glagolov glagolnike!

100. naloga. Premenite določni naklon v deležni: Solnčni žarki pekó. Vročina pritiska. Zemlja poka. Cvetlice hirajo. Sivočrni oblaki preté. Blisk šviga, grom bobní.

101. naloga. Napravite iz deležnikov prilastke ter snujte nove stavke! N. pr. Pekoči solnčni žarki so rastlinam škodljivi.

Ponavljajte pravila v §§. 14—18, 27.

§. 43.

Varičnost je hči modrosti. Razvaline življenja novine. Človeku brez vere ni verjeti. Ključ od vrat je izgubljen. Mlini na sapo so poredki.

Kako se vpraša po prilastku?

V prilastek služijo tudi samostavniki v rodilniku ali pa s predlogom.

Predlogi kažejo razmere, v katerih so osebe ali reči.

Predlogi se drugim besedam predlagajo ter jih devajo vselej v kak sklon.

102. naloga. Prepišite te stavke in podčrtajte prilastke: Obleka ljudi je kazalo njih misli. Svetloba lune ne greje. Cvet mladosti hitro vene. Velika ognja je korist. Duh vijolic je prijeten. Začetek modrosti je strah božji. Vedro vina se je iztočilo. Orodje iz železa je močno. Drevo pri studenci je obrano. Ljubezen do cesarja nas jači.

§. 44.

V ponovilo.

V prilastke nam rabijo:

1. pridevniki, 2. zaimki, 3. števnik, 4. deležniki, 5. samostavniki v rodilniku ali s katerim predlogom.

d. Dopolnilo.

§. 45.

Učenec piše.

Gol stavek.

Pridni učenec piše.

S prilastkom razširjen stavek.

Pridni učenec piše nalogo.

S prilastkom in dopolnilom razširjen stavek.

Ribe imajo kri. Verujem poštenjaku. Bog je vesel ponižnih. Dajajte milostinjo ubogim. Ezav je prodal Jakobu prvorojenstvo. Kaplja je kaplji enaka. Goli stavki se širijo tudi z dopolnili.

Dopolnila so pridjani stavkovi členi, kateri glagole in pridevnike v stavkih pojasnjujejo in dopolnjujejo.

Kakor se v stavku včasih snide več prilastkov, tako se pogostoma nabére tudi več dopolnil.

Dopolnilo v tožilniku.

§. 46.

Gospodar zapustí postelj. On zbudi hlapce. Gospodinja pokliče dekle. Hlapci krmijo konje in vole; snažijo tudi opravo in mažejo vozove. Potem odpró dvoriščna vrata. Dekla napaja krave; ona jih pomolze in mleko posnema. Gospodinja kuha zajutrek. Vsi dobé krepke juhe. Posli zapusté dom. Obdelujejo polje. Vsak stori svojo dolžnost.

103. naloga. Izpišite iz teh stavkov dopolnila!

104. naloga. Odgovarjajte pismeno tem vprašanjem in podčrtajte dopolnila: Koga zalezuje mačka? Kaj objeda zajec? Koga spoštujejo otroci? Kaj izdeluje lončar? — tkalec? Kaj šivajo mati? Kaj razdira blisk? Koga pokopava grobar? Koga nosi konj? Kaj nosi osel? Koga imenujemo kralja živali? Kaj prodaja trgovec? Kaj kaže ura? Učenik uči učence nemški jezik.

Pomnite: Prehajalni glagoli (§. 27) imajo dopolnilo v tožilniku pri sebi.

Glagol učiti se veže z dvema tožilnikoma.

105. naloga. Podčrtajte dopolnila v sledečih stavkih: Dete je štiri leta staro. Ta klada je dva metra dolga in šestdeset kilogramov težka. Izba meri osemdeset štirjaških

metrov; dolga je deset metrov, široka osem metrov. Posoda drži petdeset litrov. Štepih je dvajset metrov globok. — Povejte pri vsakej besedi, katerega besednega plemena da je. —

Dopolnilo v dajalniku.

§. 47.

106. naloga. Odgovarjajte pismeno tem vprašanjem s primernimi samostavniki v množini:

Komu uboga dober otrok? Komu se ne verjame? Komu je delo sitno? Komu so deževni črvi v živež? Komu škoduje mraz? Komu zaukazujejo višji? Komu je zrak potreben? Komu ne bodite nadležni?

107. naloga. Podčrtajte dopolnila v sledečih stavkih:
1. Ubožcem deli; Bogu posojuje. Bogu se ne moremo skriti. Strezi bolniku! Ognj se pijancu! Pametnemu se tudi živina smili. Ne posmehuj se sivej glavi! Mačka se ljudem prilizuje. Temna noč se umika belemu dnevu.

2. Ne bodi zavidljiv nobenemu! Vsacemu očesu je reč drugačna. Sitemu trebuhu še pečenka ni všečna. Mladini je uk potreben. Živež bodi starosti primeren! Udani smo svojemu vladarju.

108. naloga. Izpišite iz 107. naloge 1. tiste glagole, 2. tiste pridevnike, ki zahtevajo dopolnilo v dajalniku.

109. naloga. Prepišite sledeče stavke; podčrtajte dopolnila v dajalniku enkrat, dopolnila v tožilniku dvakrat: Poljedelstvo daje deželi bogastvo. Prinesi sestri skledo! Bogatin podari siromaku milostinjo. Miroljubni podá sovražniku roko. Plačal sem upniku dolg. Odpústi mi greh! Mravlja te uči marljivost. —

Povejte pri vsakej besedi, katerega besednega plemena da je. —

Dopolnilo v rodilniku.**§. 48.**

110. naloga. Odgovarjajte na ta vprašanja: Koga je Bog vesel? Koga potrebuje bolnik? Česa je vreden dober delavec? Česa se mokri ne boji?

111. naloga. Podčrtajte dopolnila v sledečih stavkih:
1. Poprimi se dela! Mladosti manjka izkušnje. Kruha stradam. Bojim se kazni. Otroci se veselé božičnih praznikov. Praznega skednja se miš naveliča. Iznebil sem se sitneža.

2. Mladina naj bo uka željna. Bog je hvale vreden, človek pa pohvale. Hlev je poln živine. Prevzetnik je časti lakomen. Ali si vaje dela?

112. naloga. Izpišite 1. glagole, 2. pridevnike, ki zahtevajo dopolnilo v rodilniku.

Pomnite: Nekateri povračalni glagoli devajo dopolnilo v rodilnik, drugi v dajalnik.

Kateri glagoli so neprehajalni? Kateri brezosebni?

Nikavni stavki.**§. 49.**

Slišim sladko petje. Ne slišim sladkega petja. Trgam pisane cvetlice. Ne trgajte pisanih cvetlic!

Oče so domá. Očeta ni domá.

Stavki so trdilni ali nikavni.

V nikavnih stavkih se tožilnikovo dopolnilo pomakne v rodilnik.

113. naloga. Prenaredite sledeče trdilne stavke v nikavne: Deček je postrežljiv. Mati so na polji. Sodar dela sode. Voznik nosi kožuh. Zidar pripravlja apno. Jaz imam *) dobro službo. Hočem pisati. Ljudje so siromašni. Kupec kupuje žito. Učitelj poučuje nemarne otroke.

Opomnja. Nikavnica ne zrašča z glagoli sem, imam, hočem v: nisem, nimam, nečem.

- Ptice pojó vesele pesmi. Fant more vrečo vzdigniti.
 114. naloga. Postavite te stavke v pretekli čas!
 115. naloga. Zanikujte stavke 103. naloge!
 Besedna plemena!

Dopolnilo s predlogi.

§. 50.

Kaj že veste o predlogih?

Čemu služi dopolnilo v stavkih?

116. naloga. Možaki govoré o kupčiji. Pripovedoval je o turških vojnah. Ukradena reč za gospodarjem vriščí. Ne prepiraj se s kruhom! Konj se brani s krepko nogo; bik bôde z rogovoma. Ne jêzi se nad krtom! Ali si bil na soseda hud? Bodi prijazen proti vsacemu!

Prepišite te stavke in podčrtajte dopolnila enkrat, prilastke dvakrat!

117. naloga. Izpišite predloge in zaznamujte, s katerim sklonom da se vsak veže. N. pr. o — 5 skl.

Ponavljajte sklanjo osebnih zaimkov!

118. naloga.

Ljubi Andrej!

Bukve s podobami, katere si — v nedeljo kazal, dopadle so — tako, da hočem očeta prositi, naj bi tudi — take bukve kupili. Prosim, posodi — — za en dan, da — morem očetu pokazati. Vrne — — nepokažene
 tvoj

Aleš Trtnik.

V Brezičah, 29. julija 1879.

Postavite namesto črtic primerne osebne zaimke!

119. naloga. Prenaredite list tako, kakor bi Aleš prosil v svojem in v imenu svojega brata. .

V ponovilo.

§. 51.

Za dopolnila nam služijo besede: 1. v tožilniku, 2. v dajalniku, 3. v roditelju, 4. s katerim predlogom.

Kaj je pomniti o nikavnih stavkih?

Predlog.

§. 52.

Katere besede imenujemo predloge? Kam se stavijo predlogi? Kaj je pomniti o besedah, pred katerimi stojé predlogi?

Predlogi z enim sklonom.

1. Z roditeljem vpregamo predloge: brez, do, iz, od, blizu, okoli, razen, takraj, onkraj, zaradi, zraven.
2. Z dajalnikom vežemo predloge: k (h), proti.
3. S tožilnikom vpregamo predloge: čez, raz, skozi, zoper.

Z mestnikom se vežeta predloga: o, pri.

Predlogi z dvema sklonoma.

1. Z roditeljem na vprašanje odkod? — z družilnikom na vprašanje s kom? (s čim): s, sè, z (ž).
2. S tožilnikom na vprašanje kam? — z mestnikom na vprašanje kje?: na, ob, po, v.
3. S tožilnikom na vprašanje kam? — z družilnikom na vprašanje kje?: med, nad, pod, pred.

Predlog za

se vprega s tremi skloni:

1. Z roditelnikom na vprašanje: kedar?

2. S tožilnikom na vprašanje: kam?

3. Z družilnikom na vprašanje: kje?

120. naloga. Odgovarjajte s pripomočjo v oklepih stojećih predlogov v polnih stavkih sledečim vprašanjem: Kje se svetijo zvezde? (na). Kje je jež skrit? (za) Kam je jež bežal? (za). Kje stoji vrč? (pod). Kam si vrč dejal? (pod). Kje laja pes? (v). Kam si zapodil psa? (v). Kje stoji drevo? (med). Kam si drevo vsadil? (med). Kje sneg dolgo leži? (po). Kam so te poslali? (po). Kam se vzdigujejo oblaki? (nad). Kje se vlačijo oblaki? (nad). Kje hodi lovec? (ob). Kam si z luncem udaril? (ob). Kam si stopil? (pred). Kje naj vsak pometa? (pred).

121. naloga. Vstavlajte v sledeče stavke primerne samostavnike:

Ni sreče brez —. Voda teče do —. Premog kopljejo iz —. Delali smo od — do —. Sava izvira blizu —. Napravi plot okoli —. Polje je takraj —. Travnik se razprostira onkraj —. Mlin je zraven —. Roža se obrača k —. Krovec je padel raz —. Cesta drži skozi —. Težko je plavati proti —. Lisica je skočila čez —. Priča priča zoper —.

122. naloga. Namesto črtice vstavlajte primerna sklonila:

Bučelica je padla v vod —. Golobček je sedel na drev — in je videl bučelo po vod — plavati. Hitro odtrga s kljun — peresce od vejic — in ga v vod — spusti. Bučelica peresce srečno doseže in ž nj — iz vod — prigomazi. Zdaj zagleda lovec golobčeka na drev —. Vzame puško v rok — in pomeri na nj —. Bučelica pa pribrenčí in lovca v rok — zbode. Lovcu roka omahne, puška počí na stran; golobček zdrav in vesel zletí z drev —. Tako je bila bučelica hvaležna proti golobč —.

123. naloga. Naloga kakor pri 121.

Pastir žene živino na —. On pase živino na —. Solnce zahaja za —. Ono je za —. Voda lije z —. Orač se postavi pod —. On stoji pod —. Deva si klobuk na —. Ima klobuk na —. Deklica dene denar v —. Denar je v —. Pot vodi nad —. Jastreb leta nad —. Berač stoji pred —. Berač se postavi pred —. Švelja prišiva gumbo na —. Dolina je med —. Prekladamo vrečo z ram — na —, s kol — na —. Iz dežja pod —. Vodo gasimo z —. Idi s trebuhom za —! Konj se brani s —, sova pa s —.

e. Prislovno določilo.

§. 53.

Brat je tam. Na pragu se petelin repenči. Danes grem v mesto. Po zimi je peč potrebna reč. Curkoma lije dež. Govorite na glas!

Deček piše. Pridni deček piše. Pridni deček piše nalogo. Pridni deček piše nalogo pri mizi. Pridni deček z godaj piše nalogo. Pridni deček lep o piše nalogo. Pridni deček piše nalogo iz veselja.

Razen prilastka in dopolnila je tudi prislovno določilo pridjan stavkov člen. Prislovno določilo določuje dopovedek in naznanja, kje, kedaj, kakó ali zakaj se nekaj dela ali godí.

Za določilo se rabijo:

1. prislovi,
2. samostavniki s predlogi, pa tudi brez predlogov.

Prislov.

§. 54.

Prislovi so besede, ki naznanjajo, kje, kedaj ali kakó se kaj dela ali godí. Znanijo torej kraj, čas ali način.

Krajevni prislovi

odgovarjajo na vprašanje: kje? kam? kod?
N. pr. tu, tukaj, tam, tamkaj, tja, tod, drugej, drugam, drugod, nekje, nekam, nekod, kjer koli, kamor koli, koder koli, nikjer, nikamor, nikod (nikodjer), zunaj, ven, povsod i. t. d.

124. naloga. Poiščite krajevne prislove v sledečih stavkih: Povsod je dobro, doma najbolje. Kamor je šla sekira, naj gre še toporišče. Spodaj toplo, zgoraj mrzlo. Sopara se vzdiguje kvišku. Zunaj lep, znotraj slep. Jabolko ne pade daleč od jablani. Idi naprej, ne nazaj!

Časovni prislovi

odgovarjajo na vprašanja: kedaj? kólikrat? koliko časa?

N. pr. zdaj, nekedaj, kadar koli, skoraj, še, že, vselej, potem, tedaj, nikdar (nikedar), nikoli, danes, jutri, včeraj, zjutraj, nocoj, drevi, davi, zvečer, sinoči, zgodaj, letos, lani, kmalu, pred (prej), precej, včasih (časih), davno; tolikrat*), dostikrat, večkrat, zopet, večinoma, vedno.

125. naloga. Postavite namesto črtic časovne prislove: — lahko delamo. — meni, — tebi. Imej Boga — pred očmi! Hudoben človek — ni srečen. — utegne marsikaj drugače biti, kakor je bilo. — zvoni. Solnce — vzhaja, — pa zahaja. — vstajamo. Bodi — pokoren! — smo obilo našeli. — je toča pobila.

Prislovi načina

kažejo, kakó se kaj dela ali godí.

N. pr. celó, dá, drugače, gotovo, jako, le, manj, menda, nálašč, namreč, nápak, narazen, narobe, uenadoma,

*) Opomnja. Števniki, ki se zvežejo z besedico „krat“, imenujejo se ponavljavni ali prislovni števniki. Izobrazujte nekatere! Katere vrste števnikov še poznate?

pač, polagoma, popolnoma, posebno, prav, res, samotež, skrivaj, skupaj, vkup, zaporedoma, zarés, zastonj, zeló i. t. d.

Pomnite: Kot prislov rabi se tudi vsak pridevnik s končajem srednjega spola.

126. naloga. Poiščite načinovne prislove iz teh stavkov: Zid stoji navpik. Dež curkoma lije. Vznák leží. Bolje nekako kakor nikakor. Ali samotež pelješ? Orel visoko leta. Majhen lonček nenadoma skipí. Predice tanko predejo. Učenec lepo piše. Posel hodi peš. Gladko berite!

127. naloga. Učenec se vede spodobno. Učenec je spodoben. Spodoben učenec je učitelju v veselje. Njegov rokopis je lep. On lepo piše. Lep rokopis se hvali. Mirno spanje krepčá človeka. Spanje je mirno. Naj mirno spava! Pes je hud. Hud pes gríze. Ogenj dobro služi, hudo gospodari. Toplo solnce oživlja naravo. Na prekosolnèji je toplo. Solnce toplo sije.

Prepišite te stavke in podčrtajte pridevnike v dopovedku enkrat, pridevnike v prilastku dvakrat, prislove trikrat!

Prislovno določilo kraja, časa in načina.

§. 55.

128. naloga. Previdnost nikjer ne škoduje. Mačka gre rahlih stopinj. Golob je med orle zašel. Velike skrbi zgodaj lase ubelijo. Prevzetija se povsod spotika. Nekatere živali spijo čez zimo. Kamen drčí navzdol. O kresi se dan obesi. Vodo v Savo nošis. Ne drži rok navskriž. Bob v steno mečeš. Zajec letí navzgor. Po storjenem delu lahko počivaš. Ni vsak dan božič. Solnce gre izza gore. Ladja rine od kraja. Pastir mora na zimo v nižave. Delali smo od belega dne do trde noči. Blagó se po niti nabira. Med dobrimi sosedi je dobro živeti. Lenuh ob setvi malo žanje. Med letom ne

zapuščaj službe! Vse pod solncem je minljivo. Sinoči se je nesreča zgodila.

Izpišite prislovna določila a) kraja, b) časa, c) načina; določila po samostavnih izražena zapišite posebe! (Da po posameznih določilih prav povprašujete!)

129. naloga. Napravite 120. nalogo še enkrat in podčrtajte prislovna določila!

130. naloga. Storite ravno tako z 121. nalogo!

Prislovno določilo vzroka.

§. 56.

Kako se vpraša po prislovnem določilu vzroka?

131. naloga. Prepišite sledeče stavke in podčrtajte vzročna določila:

Veselja mi srce igra. Iz sadu se drevo spozná. Vse za dom in za cesarja! Pridna gospodinja skoči za pero čez plot. Za lakoto je umrl.

132. naloga. Izpišite iz sledeče pesmi vsakovrstna določila:

Cerkvica.

Cerkvica tam gor' saméva,
Tiho zré v dolinski mŕ;
Dol po travniku prepeva
Deček mlad, vesel pastir.
Žalostno zdaj zvonček klenka,
Jok pogrebcev zadoní;
Ni veselja čuti žvenka;
Deček sluša in — molčí!
Gori spijo v zemlji hladni,
Ki dol' srečni bili so;
Tudi tebi, deček mladi!
Kedaj gori zapojó.

133. naloga. Storite ravno takó pri pesmi „Popotnik.“

134. naloga.

Dobri kosec.

Kosec gre zjutraj zgodaj na polje detelje kosit. Tu priseče do necega ptičjega gnezda. Sedem golih ptičkov je milo čivkalo v gnezdu. Smilijo se mu uboge živalce. Zató pusti okoli gnezda nekaj detelje. Stara ptiča med tem ves čas žalostno sem ter tja letata. Potem pa prideta blizu in pitata mladiče. Kmalu se izgodnjajo. S petjem se zahvaljujejo koscu za njegovo dobroto.

Izpišite iz te povesti: a) gole stavke, b) prilastke, c) dopolnila, d) prislovna določila.

135. naloga. Prepisite to povest in zaznamujte na znanih vam besedah, katerega plemena da so!

samost. glag. prislov

N. pr. Kosec gre zjutraj i. t. d.

136. naloga.

Domovina.

Vsak človek ima svojo domovino. Naša domovina je materina dežela. Tu je naša zibel tekla; tukaj smo trgali prve rože; tukaj smo lovili prve metulje. Še ptičica ljubi svoje gnezdo. Kako bi človek pozabil svojega rojstvenega kraja! V materinej deželi smo doživeli najslajšega veselja. Vsak grič nas spominja mladih dni. Vsak studenec nam pripoveduje o sreči pretekle mladosti.

Izpišite: a) gole stavke, b) vse prilastke, c) vsa dopolnila, d) vsa določila.

137. naloga. a) Prepisite one stavke in zaznamujte na znanih vam besedah, katerega plemena da so.

b) Povejte pri vsakej besedi prvih 6 stavkov, kar se omeniti dá!

N. pr. Vsak — je nedol. števniki, m. spola, edn., imenov.

ima — prehaj. glagol, 3. oseba, edn., sedanji č.,
tvorna obl., določni n.

c) Storite ravno tako z besedami ostalih stavkov!

Spisne vaje.

Povesti.

1.

Hudobija se sama kaznjuje.

Neka stara gospodinja je imela tri dekletke, katere je vsako jutro budila, kakor hitro je petelin zapél. Dekleta so bile lene. Rade bi bile spale, dok da jim solnce v postelj posije. Pomenkujejo se, kaj naj bi storile. Skrivoma zadavijo petelina. Ta hudobija sicer ni postala očita, vendar deklam ni prinesla nobenega haska. Stara gospodinja namreč ni mogla spati. Ker ni vedela, kako zgodaj da je, budila je dekleta še bolj zarano, večkrat že o polnoči.

138. naloga. Preberite to povest večkrat prav pazljivo, pripovedujte jo ter jo zapišite; ravnajte se po teh vprašanjih:

Kedo je služil pri nekej starej gospodinji? Kakšne so bile dekleta? Kako dolgo bi bile rade ležale? Kedaj jih je gospodinja budila? Zakaj so se hotle dekleta petelina iznebiti? Kako so ga odpravile? Kedaj so morale dekleta zdaj vstajati? Zakaj?

139. naloga. Zaménite v gornjej povesti sledeče besede z v oklepkih stoječimi: Gospodinja (kmetica), len (vtragljiv), pomenkujejo (pogovarjati), skrivoma (skrivaj), zadavijo (vrat zaviti), hasek (dobiček), kako zgodaj (obkorėj).

140. naloga. Zapišite enako povest o gospodarji in dveh hlapcih!

2.

Bučelica in golobček.

141. naloga. Zapišite to povest (naloga 122.) odgovarjajoč na sledeča vprašanja: Kedo je padel v vodo? Kedo je videl bučelico plavati? Kje je sedel golobček? Ali se mu je bučelica smilila? Kaj je tedaj od vejice odtrgal? Kam je spustil peresce? Kako se je bučelica rešila? Kam je prigomazila? Kedo je bučelico otel? Kakšna je bila bučelica proti golobčku? Kje pa je kmalu potem zopet sedel golobček? Kedo je prišel mimo? Kam je lovec s puško pomeril? Kedo hitro prileti? Kam se vsede bučelica? Kaj stori? Kam je puška počila? Koga je bučela rešila smrti?

142. naloga. Postavite v tej povesti namesto sledečih besed v oklepajih stoječe:

Bučelica (bučela), golobček (golob), voda (ribnjak), drevo (grm), peresce (list), prigomaziti (priplavati), iz vode (na suho).

3.

Kedor ne uboga, tepe ga nadloga.

Zima je bila. Mraz je hudo pritiskal. Nekega dne reče Tonček po končanej šoli svojim součencem:

„Idimo na led!“ Mnogo se jih podá ž njim k bližnji reki, katera je bila čez in čez zmrzla. Fante sreča star mož, svari jih in pravi: „Ne hodite mi na led, da se vam kaka nesreča ne zgodi!“ Tonček ne mara za starca in njegove besede. Prvi skoči na led. Ko pa začne drsati, pokne še tanka ledenica. On izgine v šumečih valovih, tovariši pa kričaje zbežé. Utonil bi bil, ko bi ga starec ne bil rešil.

143. naloga. Pripovedujte to povest odgovarjajoč sledečim vprašanjem:

Kedaj je hodil Tonček sè svojimi tovariši iz šole? Kam so prišli? S čim je bila reka pokrita? Kaj je Tonček nasvetoval? Kedo je fante svaril? Kedo ní ubogal? Kam je šel Tonček? Kaj se je zgodilo? Kaj so storili součenci? Kedo je fanta rešil?

144. naloga. Zapišite to dogodbo takó, kakor bi jo Tonček pripovedoval!

145. naloga. Zapišite jo takó, kakor bi jo pripovedovali součenci!

146. naloga. Spišite po vzoru te povesti drugo in sicer s pomočjo tega gradiva:

a. Blažek gre iz šole. Na cesti stojí voz z dvema konjema. Blažek skoči h konju in dá si pri njem opraviti. Voznik ga svari. Blažek ne uboga. Konj začne biti in udari nepokornega dečka.

b. Nežica je igrala z mačko. Mati so jo svarili. Nežica ni ubogala. Mačka razpraska Nežici lice.

Kakšen napis bil bi še primeren tej povesti?

c. Peter in Pavel prideta na vrt, na katerem je stal bučelnjak. Vrtnar ju opominja, naj ne motita bučel. Peter odgovori, da ga še nikdar ni bučela piknila. Pavel uboga. Peter se približa bučelnjaku. Več bučel se mu zaletí v lasé in obraz. Glava mu debelo oteče.

d. Janez je bil predrzen fant. Plezal je na najvišja drevesa. Kopal se je, kjer je bilo najbolj globoko. Učenik ga večkrat posvari. Janez se ne zmeni za opominjanje. Neki dan gre v gozd. Na visokem drevesu zagleda ptičje gnezdo. On spleza do gnezda. Na enkrat se ulomi veja, na katerej je stal. Janez pade na tla in si zlomi nogo. Drvarji so blizu. Nesó ga k starišem.

Lesják in grozdje.

Lesják pride nekega dne mimo vinske trte, ki je bila polna sladkega grozdja. Dolgo stopa okoli in pre-mišlja, kako bi prišel do njega. Na enkrat začne skakati in se spenjati po trsu; pa vse je bilo zastonj. Grozdje je viselo previsoko. Ptice na bližnjem drevesu so se jele posmehovati. Ko lesjak to zapazi, obrne se zaničljivo od trsa in reče: „Grozdje je za me še prekislo; nečem ga.“

147. naloga. Zapomnite si to basen ter jo zapišite iz pameti!

148. naloga.

Bik in deteljišče.

Mislite si bika na mestu lesjaka, zagrajeno deteljišče na mestu grozdja, krave na mestu ptic!

149. naloga.

Mačka in pečenka.

Mislite si mačko na mestu lesjaka, pečenko v omari s križevatimi durmi na mestu grozdja, dva psa na mestu ptic!

150. naloga.

Fant in ptičje gnezdo.

Mislite si na mestu lesjaka, trsa, grozdja in ptic sledeče osebe in predmete: Fant, drevo, ptičje gnezdo, igrajoče deklice.

Popisi.

Nož.

Nož je orodje. Ima rezalo in držaj. Rezalo je podolgovato, ima končco, hrbet in ostrino. Držaj ima lesene, koščene ali rožene platnice. Nožar dela nože iz jekla ter jih brusi. Z nožem režemo mehke, pa tudi trde reči. Imamo kuhinjske in razne rokodelske nože, peresnike, stegnence in britve.

151. naloga. Popišite mizo, knjigo, vrata!

Vprašanja: Kaj je reč? Kateri so sestojni deli? Kakšni so sestojni deli? Kedo jo nareja in iz česa? Čemu je nam reč? Kakšna je reč po vnanjej podobi in po potrebi, katerej ona služi?

152. naloga. Popišite 1. našo šolsko izbo, 2. vašo domačo izbo! Pazite na sledeča vprašanja: Kje je izba? Kako je dolga, široka in visoka? Koliko ima oken? Na katerej strani so okna, na katerej duri? Kje stoji peč? S čim so stene okinčane? Kaj je v izbi? Čemu je izba?

153. naloga. Popišite svoj domovinski kraj!

Vprašanja: Kako se imenuje vaš domovinski kraj? Kaj je? (vas, trg, mesto). Kje je? (okraj, dežela). Kakšna je okolica? Koliko šteje hiš in prebivalcev? S čim se pečajo stanovalci? Kateri jezik govoré? Kakšno vero imajo? Katera so največja in najimenitnejša poslopja? Kedo je vaše občini predstojnik? Katere vasi so vaše sosedne?

Mačka.

154. naloga. Mačka je domača žival. Ona ima tanko, vitko telo, okroglasto, kratko glavo in raskav jezik. Očesi ste sivi in se v temi svetite. Ušesi stojite po konci. Rep je dolg, dlaka mehka. Na prednjih nogah ima pet, na zadnjih štiri prste z ostrimi kremplji, katere lahko skrči in skrije.

Mačka je prekanjena, zvita in potuhnena hinavka, ki se ljudem rada prilizuje. Ona je snažna, vedno se liže in umiva. Mišim in podganam je huda sovražnica. Njena koža daje kožuhovino.

155. naloga. Popišite mačko po sledečih vprašanjih: Kakšno telo, glavo, jezik, kakšno dlako in kakšni rep ima mačka? Kakšni ste očesi gledé barve? Katero posebnost imate očesi? Kako ste ušesi postavljeni? Koliko prstov ima na sprednjih, koliko na zadnjih nogah? Kakšni so kremplji? Katere lastnosti ima mačka? S čim nam koristi?

156. naloga. Popišite psa!

Vprašanja: Kje živi pes? Kakšno je telo? Kakšna glava? Kakšni ušesi? Kakšne zobe ima pes? Kakšne kremplje? Kakšne barve utegne biti dlaka? Katere so najimenitnejše pasje zvrsti? V čem koristi? Kedaj je pes silno nevaren? Zakaj? Od česa steče pes? Kako se loči stekel pes od zdravega?

157. naloga. Popišite ovco!

Vprašanja: Kakšna žival je ovca? Kateri so deli njenega trupla? S čim je pokrita? Kakšne barve je volna? Kaj ima oven navadno na glavi? Kako se imenujejo mlade ovce? Kako nam ovca koristi?

158. naloga. Popišite jablan!

Vprašanja: Kakšno deblo ima jablan? Kakšno skorjo? Kako visoko zraste jablan? Kakšne so veje? Kakšno perje? Kako cvete jablan? Ali je sad peškast ali koščičast? Kako nam jablan koristi?

159. naloga. Popišite hruško!

160. naloga. Popišite, kako se dela na polji! Gnojanje-posevanje-brananje-žetev.

161. naloga. Popišite, kako ribič ribe lovi!

Pisma ali listi.

Prošnje.

Ljubi prijatelj!

Ko sem bil zadnjič pri tebi, prebiral sem lepe pesemske bukve. Nekatere pesmi so se mi tako lepe zdele, da bi jih rad prepisal. Prosim te torej lepó, posodi mi bukve za osem dni. Skrbno jih bodem varoval, da se ne zamažejo. O pravem času ti jih pošlje nazaj

tvoj

prijatelj

V Bistrici 31. julija 1879.

France.

162. naloga. Preberite ta list in prepisite ga!

163. naloga. Premenite ta list ter ga začenjajte z:

a. Prosim te, —. b. Bodi tako dober —. c. Skaži mi prijaznost —.

in končajte z: a. Srčno te pozdravlja —. b. Ostajam —. c. Izpolni prošnjo —.

Odgovor.

Ljubi France!

Tu ti pošiljam knjigo, katero si želel. Veseli me, da ti morem s čim ustreči. Obdrži bukve, kakor dolgo hočeš; saj vem, da so pri tebi hranjene. Kadar utegneš, piši zopet

svojemu

prijatelju

V Ljubljani 3. avgusta 1879.

Dragotinu.

164. naloga. Prepisite ta list!

165. naloga. Izpremenite ta list ter ga začenjajte z:

a. V svojem zadnjem pismu si me prosil —. b. Prosil si me —. c. Rad ti posodim zaželeno knjigo —.

končujte pa z: a. Naj bi ti bile v kratek čas —.

b. Bodi pozdravljen —. c. Radostno te pozdravlja —.

Zahvala in prošnja.

Dragi tovariš!

Srčno se ti zahvaljujem za pesemsko knjigo, katero si mi poslal pred tednom dni. Imel sem ž njo obilo veselja. Ali bi mi ne mogel še lanskega „Vrteca“ posoditi? Odgovôri brže bolje

svojemu

V Bistrici 11. avgusta 1879.

Francetu.

166. naloga. Dragotin odgovarja prijatelju, naj potrpi, da bo „Vrtec“ vezan.

Povabilo.

Ljuba Urška!

Na našem vrtu zdaj vse najlepše cvete. Vem, da si posebna prijateljica cveticam. Zató te vabim, pridi nas jutri obiskat. Hočeve se veseliti raznih vonjav. Zanesljivo te pričakuje

tvoja

V Štorih 10. maja 1879.

Lizika.

167. naloga. Začnite ta list z: a. Vem, da si —.
b. Povabim te —.

Odgovor.

Preljuba Lizika!

Prav žal mi je, da Te *) ne morem obiskati. Stariši so se namreč danes zjutraj v Ljubljano odpeljali in mi prepovedali, od doma hoditi. Zahvaljujem se Ti za prijazno vabilo. Ostani mi zdrava in vesela!

Tvoja

V Celji 11. maja 1879.

Urška.

168. naloga. Prepišite ta list!

169. naloga. Urška sprejme vabilo in bode Liziko kmalu obiskala.

Voščila.

Dobri bratec!

Danes obhajaš svoj veseli god. Iz celega srca želim ti vso srečo. Bog te ohrani zdravega! Bodi tudi v zana-prej prijazen

svojej

sestri

Na Jesenicah 16. avgusta 1879.

Juliki.

*) Opomnja. Osebni zaimečki, ki kažejo nagovorjeno osebo, pišejo se v listih včasih z veliko začetno črko.

170. naloga. Prepišite ta list!

171. naloga. Začnite to pismo z: a. K tvojemu godu —. b. Ker obhajaš danes svoj god —.

Premili stariši!

Jutri nastopimo novo leto. Prav iskreno se Vam zahvaljujem za vse dobre, katere ste mi, dragi stariši, v preteklem skazovali. Bog naj Vas tudi v novem letu vsega hudega milostljivo obvaruje! Obilno naj Vam povrne, kar ste dobrega storili

Vam

hyaležnemu sinu

V Gorici 31. decembra 1879. Matevžeku.

172. naloga. Prepišite to pismo!

173. naloga. Zapišite je z drugimi besedami!

174. naloga. Učenec prosi součenca, naj mu pové, kar so učitelj prejšnji teden razlagali.

175. naloga. Prijatelj vabi prijatelja v trgatev.

176. naloga. Brat piše sestri za god.

177. naloga. Učenec vošči prijatelju srečno novo leto.

Zapopadek.

I. Povesti, pesmi in pregovori.

	Stran		Stran
1. Molitev	3	16. Mati	14
2. Troji prijatelji	—	17. Povračuj hudo z dobrim!	15
3. Zjutraj	4	18. Drago željice	16
4. Drago kamenje	5	19. Večerno solnce	17
5. Zlate resnice	—	20. Bodi prijazen in postrežljiv! —	—
6. V slogi je moč	6	21. Spodobno se obnašaj!	18
7. Zadovoljni pastirček	—	22. Pregovori	20
8. Prva skrb	7	23. Bog je pravičen	21
9. Mladini	8	24. Pošten beraček	—
10. Bog pomaga	9	25. Bodi usmiljen!	22
11. Goreča voda	—	26. Kam in kje?	23
12. Varičnost	10	27. Vsem se ne more ustreči —	—
13. Cena	11	28. Pregovori	24
14. Lažnjivec	12	29. Prazen strah	25
15. Sirota Jerica	13	30. Sreče dom	—

II. Človesko truplo, jed in pijača.

	Stran		Stran
31. Zdravi udje	27	38. Uganka	33
32. Čuti	28	39. Kravár	—
33. Kaj imam	29	40. Hruška	34
34. Zdihljeji slepega	—	41. Skrb za zdravje	35
35. Najlahtneje dišave	30	42. Kruh in voda	36
36. Velika pogrtnena miza	31	43. Strupéne jagode	37
37. Pot do kruha	32	44. Bog za vse skrbi	—

III. Dom.

	Stran		Stran
45. Hiša	39	58. Gos	50
46. Lastovkam	41	59. Domači golob	—
47. Korist goveje živine	—	60. Vrabec	51
48. Konj	42	61. Sraka in pavje pérje	52
49. Koliko stoji žrebé	43	62. Na vrtu	53
50. Ovca	44	63. Rožici	—
51. Krava, konj, ovca in pes	—	64. Cvetlice	—
52. Pes	45	65. Bučela in ovca	54
53. Prešič	46	66. Rnjavi hrošč	56
54. Koza	47	67. Glogov belin	57
55. Mačka	48	68. Kuhinjski ščurek	58
56. Miš	—	69. Čerešnja	59
57. Puran	49	70. Besedna uganka	60

IV. Polje, gozd in gore.

	Stran		Stran
71. Pomlad	61	90. Vode	77
72. Pomladanska	62	91. Postrv	78
73. Cvetlice	—	92. Ščuka	79
74. Kukavica	63	93. Jesén	80
75. Spomladi v gozdu	65	94. Zajec	—
76. Krt	66	95. Srna	81
77. Škrjanec	67	96. Krompir	82
78. Deček in ptica	—	97. Mah	83
79. Martinček ali gaščarica	68	98. Drobtine	84
80. Rega	70	99. Zima	—
81. Poletje	71	100. Jež in lisica	85
82. Žitno klasje	—	101. Smreka	86
83. Na polji	72	102. Železo	—
84. Vran ali krokar	73	103. Kuhinjska sol	87
85. Modri škorec	—	104. Zlato	88
86. Kanja	74	105. Petrolej ali kameno olje	89
87. Pastir	75	106. Baker ali kotlovina	90
88. Bezeg	76	107. Kmet	91
89. Lepi hrast	—		

V. Nebo in zemlja.

	Stran		Stran
108. Solnce	92	✓ 120. Zrak	103
✓ 109. Strani neba	93	✓ 121. Veter	104
110. Na goro	94	122. Solnce in veter	106
✓ 111. Dan in noč	95	123. Hlapenje	—
112. Lahko noč	97	✓ 124. Megla, oblak, dež	107
113. Letni časi	98	125. Solnce in dež	108
114. Uganka	99	126. Mavrica	109
✓ 115. Nevihla	100	✓ 127. Sneg in toča }	—
116. Strela	—	✓ 128. Rosa in slana }	110
117. Zvezde	101	129. Uganki	—
✓ 118. Luna	102	130. Zimski dan	111
✓ 119. Lunini izpremini	—	131. Uganki	112

VI. Domovina in zgodovina.

	Stran		Stran
132. Domače ognjišče	113	149. Kras	128
✓ 133. Domačija	—	150. Skopulja	129
134. Šola	114	151. Pripovedka o landeškem gradu	130
✓ 135. Reka, veletok, morje	115	152. Vrbsko jezero	—
136. Iz malega raste veliko	116	✓ 153. Solon in Krez	132
✓ 137. Mesto, trg, vas	—	154. Krez in Cir	133
✓ 138. Stanovi	117	✓ 155. Mladost Aleksandra Veli- cega	134
✓ 139. Občina	118	156. Rimski cesar Tit	135
✓ 140. Okraj	120	✓ 157. Stari Slovani	136
141. Dežela	—	158. Hiše starih Slovanov	137
142. Popotnik	121	159. Atila	138
143. Celje, za časa Rimljanov Celeja	122	160. Belizar	140
144. Ptujsko polje	124	✓ 161. Ciril in Metod	—
145. Obir	125	162. Zajčki samostan	141
146. Cirkniško jezero	—	163. Leopold Babenberski	142
147. Sava	126	✓ 164. Rudolf Habsburški	143
148. Drava, Sava in Soča	127		

	Stran		Stran
165. Bratovska ljubezen . . .	144	170. Lep zgled . . .	149
166. Ustanavljanje goratanskih vojvod . . .	145	171. Ljubezen do domovine .	150
167. Mladi Vukásovič . . .	146	172. Cesar Franc Jožef in ribičev sin . . .	—
168. Cesar Jožef II. . .	147	Cesarska pesem . . .	151
169. Lavdon . . .	148		

Druga slovenska slovnica.

(153—219)

Zg. - Pravljice

Natisnil Karel Gorišek na Dunaji.

